Gérard de Villiers

SAS

Duel în Barranquilla
SAS 057

În româneşte de Maria Măciucă

TINERAMA, 2004

ISBN: 973–597–263–8

Malko Productions – Paris,
Duel à Barranquilla
© Gérard de Villiers,

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

Capitolul I

Vechiul aparat de zbor DC 7, de culoare argintie şi cu număr de înmatriculare american, se îndrepta spre sud, la

3000 de picioare altitudine, deasupra Mării Caraibelor, scuturat de puternicele rafale de vânt provocate de taifunul „David”.

Zgomotul asurzitor al celor patru motoare Pratt & Withney, ce funcţionau în regim maxim, făcea să trepideze tăblăria fuselajului. În ciuda acestui lucru, cei doi ocupanţi ai cabinei păreau destul de liniştiţi. Ei ocupau singurele fotolii aşezate faţă în faţă. În restul cabinei se afla o grămadă de chingi ce atârnau peste tot ca o pădure de liane.

Manuel Fuego era un bărbat brun, solid, cu trăsături aspre de ţăran latino-american.

Jack Dade era fin şi blond, cu o mustăcioară de dansator monden şi cu părul ondulat. Era slăbuţ, aproape filiform şi avea în picioare cizme de cowboy. Patul unui revolver automat Mauser se zărea ieşind din centura sa.

Avionul făcu un salt de 30 de picioare într-un gol de aer. Motoarele păreau că se dezintegrează, dar curând aparatul se redresă şi-şi reluă linia de zbor.

5

Jack Dade îşi trecu mâna cu unghiile neîngrijite peste chipul inundat de sudoare.

— *Shit!* Până la urmă ne vom rupe gâtul!

El încercă să arunce o privire prin hublou, dar nu văzu decât întunericul nopţii. Nu se distingea absolut nimic. El se ridică şi deschise uşa cockpit-ului, luminat de beculeţele bordului. Echipajul era compus din doi bărbaţi: un comandant de bord şi un pilot secund. Nu aveau radio.

În acel tip de zbor nu se comunica prea mult.

Jack Dade se aplecă spre pilot.

— Ei, nu mai ajungem odată?

Pilotul ridică spre el chipul invadat de barbă, cenuşiu de oboseală. Ochii lui albaştri păreau înfundaţi în orbite. Dacă n-ar fi deprins în Vietnam obiceiul de a-şi injecta heroină, acum ar fi fost comandant de bord al unui „747”.

Viciul îl adusese în ultimul hal. Nevasta îl părăsise, pierduse

licenţa şi îşi ducea viaţa de pe o zi pe alta în Miami, încercând să facă rost de bani ca să plătească pensia alimentară pentru copiii săi. Era conştient că oricare din aceste zboruri putea fi şi ultimul…

El aprinse o lumină şi puse degetul pe harta de pe genunchi, arătând un punct aflat în plină mare, ia nord de Columbia.

— Peste douăzeci de minute vom ajunge aici, la vreo şaizeci de mile nord-est de Riohacha. Dacă totul va merge bine…

Jack Dade privi la cerut negru ce se zărea prin cockpit şi-şi umezi buzele uscate.

— Cred că suntem auziţi de la distanţă mare, remarcă el.

Pilotul făcu un gest neputincios.

— Nu-i prea grav! Jos nu există niciun radar. Au numai două aparate T 33 care zboară foarte rar noaptea.

Din Barranquilla, în sud, până în Puerta Gallinas, din extrema nordică a insulei Guajira ce constituia nordul Columbiei, spaţiul aerian era interzis dacă nu aveai autorizaţie de zbor obţinută din Bogota. În savană, existau nenumărate piste clandestine pe care aterizau avioanele ce făceau trafic de droguri. Anual, autorităţile descopereau câteva zeci de astfel

de piste, dar numărul real era de zece ori mai mare. Toată regiunea colabora într-o veselie la trafic, atât militarii, cât şi poliţiştii plătiţi cu bani grei.

Pentru Jack Dade era prima cursă de acest fel şi tipul încerca o oarecare teamă şi nesiguranţă.

Pilotul reduse uşor combustibilul şi avionul coborî către mare. Cu patru ore mai devreme, decolaseră de pe un mic aeroport de lângă Miami, cu un plan de zbor total fantezist, pentru Curaşao. Avionul străbătuse 550 de mile pe lângă Cuba, până la Great Inagua, apoi coborâse vreo 700 mile spre sud şi abia după aceea ajunsese în Caraibe. Dacă totul

mergea bine, aveau să se întoarcă în Florida către ora cinci dimineaţa. Acolo treburile erau mai complicate. Paznicii de coastă nu erau columbieni... Jack Dade rămase în spatele pilotului încercând în zadar să zărească ceva prin parbriz.

Se scurse încă o jumătate de oră. Pilotul consulta harta din ce în ce mai des. Afară domnea un întuneric absolut.

— Sosim? îl întrebă îngrijorat Jack Dade.

— Ar trebui să vedem balizele în următoarele zece minute, făcu pilotul. Aţi face bine să vă puneţi centurile de siguranţă. Aici nu este Miami Airport. S-ar putea să ne scuturăm, nu glumă...

— OK, OK, răspunse Jack Dade. Ştiţi care este pista?

Pilotul izbucni într-un hohot de râs auzind această enormitate.

— Oho! Pista! izbuti el să articuleze. Cred că nici nu au terminat-o de făcut! Să sperăm că vor reuşi să cureţe tot gunoiul înainte să pupăm pământul. Haideţi, lăsaţi-mă să-mi fac treaba!

Dade se retrase. Avea gâtul uscat. Până să ajungă la scaunul lui, avionul mai pierduse din altitudine cu vreo 50 metri. Se aflau deja deasupra Columbiei. Manue! Fuego, prins de fotoliul său, fuma nervos o ţigară infectă. Dade căzu în fotoliu şi-şi strânse centura de siguranţă. Se jura în gând că nu se va mai băga într-o afacere ca asta.

Să aterizezi noaptea pe o pistă clandestină improvizată, într-un avion rablagit şi cu un pilot la fel de amărât era o adevărată provocare a sorţii...

7

Aparatul DC 7 cobora continuu, făcând un zgomot din ce în ce mai asurzitor. Un nou zgomot îl făcu pe Jack Dade să se înfioare de groază. Era coborât trenul de aterizare. Bărbatul privi pe hublou afară. Întunericul era absolut. Era o ţară blestemată!

— *Mas râpido, hombres, mâs râpido!*

Echipat cu un megafon şi cu un revolver agăţat la imensa

cartuşieră, şeful de echipă dirija pe şoferul unui uriaş buldozer care lucra la lumina farurilor a trei camioane. Maşina curăţase în mai puţin de două ore o fâşie de teren de 600 de metri lungime, în plină savană. În spatele buldozerului venea un *scraper* care îndepărta pietrele şi nivela terenul. Vreo douăzeci de oameni se luptau cu degajarea ultimelor resturi de rădăcini. Acest loc era la o depărtare de trei ore de Uribia, un orăşel minuscul pierdut în Guajira. Buldozerul răsturnă un ultim val de pământ şi se opri. Cu un gest, şeful de echipă opri motoarele camioanelor şi ridică ochii către stele. Dinspre nord se auzea un zgomot slab.

— *El avion!* strigă el luând-o la fugă către cealaltă extremitate a pistei.

Alături de un camion se afla un mic elicopter Bell. Pasagerul său stătea rezemat de carapacea de plexiglas a cabinei fumând un imens trabuc. Era un tip impresionant, cu un trup masiv, ochi mari şi nas turtit. Trăsăturile feţei şi părul negru foarte buclat îi dădeau un aer de împărat roman.

— Aprinde balizele, ordonă el. Imediat după ce avionul aterizează, stângi totul.

— *Muy bien, señor Esteban.* Răspunse şeful de echipă plecând în pas alergător.

Camioanele se pregăteau deja să lumineze pista improvizată. Huruitul avionului creştea din ce în ce mai mult. În întuneric erau înşiraţi de-a lungul pistei ce ducea spre Uribia vreo doisprezece oameni înarmaţi cu puşti de asalt belgiene, pregătiţi să facă faţă unei eventuale intervenţii din partea

armatei. Riscurile veneau mai mult din partea camioanelor care trebuiau să balizeze pista înaintea operaţiunii. În acest caz, avioanele trebuiau să aterizeze numai cu ajutorul farurilor de aterizare sau renunţau. Pământul din Guajira era plin de osemintele contrabandiştilor nenorocoşi…

Şeful de echipă dădea ordine cu glas răstit. Era un lucru rar

ca un bărbat atât de important ca Esteban Contador, unul dintre cei mai bogaţi *marimberos* să se deplaseze personal pentru o operaţiune de rutină, adică încărcarea a câtorva tone de *marimba 2,* fapt ce se întâmpla şi de zece ori într-o singură noapte.

În anotimpul recoltărilor, imediat după lăsarea întunericului, Guajira era pichetată de zeci de balizaje ce semănau cu focurile din Noaptea Sfântului Ioan.

În acea noapte, importantul *marimbero* venise să primească pe cei doi *gringos* care soseau ca să discute despre afaceri pentru viitor. Huruitul avionului devenea asurzitor. El apăru deodată foarte aproape de pământ şi curând atinse pista. Roţile aparatului DC 7 atinseră pista ridicând un imens nor de praf. Avionul se hurducă pe pista improvizată, înconjurat de un nimb aproape supranatural. După un ultim scrâşnet de frâne, el se opri la zece metri de extremitatea pistei. Cu un efort uriaş, pilotul reuşise să întoarcă aparatul pregătindu-l pentru decolare. Camioanele se îndreptau deja spre el.

Aparatul se imobiliză cu motoarele în ralanti. Portiera laterală se deschise şi pilotul sări pe pământ şi începu să inspecteze pneurile. După ce văzu că sunt în stare de funcţionare el se răsti la şeful de echipă:

— *Move your ass! 3* Nu vreau să-mi petrec toată noaptea aici…

Ori restul zilelor într-o închisoare din Riohacha. Amenda pentru aterizarea ilegală era de cinci milioane de pesos. Cine nu putea să plătească era vârât la puşcărie. Pentru fiecare o

1. Traficanţi de marijuana (n.a.)

2. Marijuana (n.a.)

3. Mlşcă-ţi c… (n.a.)

sută de pesos, o zi de închisoare. În total se ajungea la o sută treizeci de ani de gherlă…

Peonii se grăbeau să încarce baloturile cu marijuana.

Pasagerii avionului săriră jos. Jack Dade ducea o valiză diplomat în care se afla plata încărcăturii. Aici nu se admitea livrarea pe datorie. Odată încărcat avionul, columbienii nu mai voiau să ştie de nimic. Şeful de echipă se apropie de cei doi şi spuse cu glas tare ca să acopere zgomotul motoarelor.

— *Hombres, señor* Esteban vă aşteaptă.

Columbienii îi spuneau lui Esteban Contador „El Gordo”, adică „Grasul”. Considerau însă ca o lipsă de respect, pedepsită cu moartea, să menţioneze acest nume în faţa unui *gringo*

Esteban Contador era mai degrabă masiv decât obez, cu un trup de un metru nouăzeci şi cu picioare groase ca nişte jamboane. Trăsăturile moi şi gura senzuală erau compensate de duritatea privirii. O privire întunecată şi inexpresivă de reptilă.

De obicei vorbea cu o voce blândă şi calmă. După ce consuma o cantitate mai mare de votcă, băutura lui favorită, ochii i se injectau şi devenea foarte primejdios. În jurul gâtului de taur atârnau şase lanţuri grele de aur. Simbol al reuşitei. Tatăl său mai avea şi acum un birou nenorocit de schimb în Barranquilla, pe strada 35, în plin centru.

Cu toate acestea, Esteban Contador era unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară. În fiecare săptămână adăuga noi teancuri de dolari în imensa cameră-seif din vila din Puerto Colombia, de pe coasta Atlanticului. Dar dolarii aceia nu-i serveau la mare lucru. Nu putea să iasă din ţară. Ar fi fost imediat arestat de o duzină de poliţii…

Îşi ridicase o vilă cu un milion de dolari, îşi cumpărase un Rolls de care nu se folosea pentru că nu era blindat şi un elicopter în care murea de frică. Din timp în timp, ca să mai cheltuiască ceva din uriaşa sa avere, mai dădea câte o petrecere grandioasă la care angaja orchestre aduse din SUA

1. Străin (n.t.)

în schimbul unor sume astronomice. Nimeni nu cuteza să

refuze o invitaţie în ciuda proastei reputaţii a amfitrionului. *El Gordo* era extrem de susceptibil şi nu ezita să-şi convingă invitaţii recalcitranţi cu ajutorul gorilelor.

Marea plăcere a vieţii lui era să se îmbete cu votcă pură, stropită din când în când cu un pahar cu apă, însoţită de chiftele de carne bine piperate. Obişnuia să tragă o porţie bună de marijuana înainte. El Gordo aprecia marfa sa... îşi botezase căsoiul din Barranquilla, cu o vedere magnifică a rivierei ce înconjura oraşul, *Concordia.*

În restul timpului, el continua să facă bani, ştiind că într-o bună zi cei din DEA' o să-i vină de hac.

Avea să aibă poate aceeaşi soartă ca Auguste Ricord, cel pe care americanii îl căutaseră în fundul Paraguayului şi îl băgaseră la răcoare într-un penitenciar din New York.

Cu ochii pe jumătate închişi, Esteban Contador observa cum se încarcă avionul. Generalul Angel Costas Peredo, responsabil cu eradicarea traficului de droguri, va mai putea să-şi adauge o cameră la vila de 15.000.000 de pesos. Peonii2 se grăbeau să arunce baloturile cu *marimba* în avion. Cei doi piloţi le trăgeau cu ajutorul chingilor.

Trupurile goale până la brâu erau scăldate în sudoare din cauza efortului, zăpuşelii şi umidităţii excesive.

Esteban Contador trase un ultim fum din trabuc, apoi îl aruncă. Cei doi pasageri ai avionului se apropiau escortaţi de *cacique3.*

Făcându-se că nu vede mâna întinsă de Jack Dade, El Gordo îl îmbrăţişă după obiceiul spaniol. Făcu la fel şi cu Fuego în timp ce murmura câteva urări de bun venit.

Jack Dade îi întinse servieta-diplomat.

— *The money is there4.*

Esteban Contador luă valiza şi, fără să o deschidă, o aruncă în cabina elicopterului.

1. Drug Enforcement Administration (n.t.)

2. Muncitori agricoli (n.t.)

3. Şeful de echipă (n.a.)

4. Banii sunt acolo, (n.a.)

Cei doi americani rămaseră în faţa traficantului aşteptând urmarea. Erau acum în mâinile lui. Esteban Contador schiţă un zâmbet.

— Cum decolează avionul, plecăm... V-am reţinut o cameră la *Royal Lebolo.*

În Baranquilla existau câteva insule de lux. Însă, cu excepţia traficanţilor de drog, toată lumea crăpa de foame. Singura carne pe care un copil putea să o mănânce era cea de şobolani, care umpleau docurile din Magdalena, şi nici asta nu era întotdeauna proaspătă.

Încărcarea era pe sfârşite. Erau acolo douăsprezece tone de marijuana. Peonii închiseră portierele laterale ale avionului. Motoarele mugiră iar farurile se aprinseră luminând pista şi savana din jur. Aparatul DC 7 se dezlipi de sol ridicând în slăvi un nor de pulbere şi se îndreptă imediat către nord.

Curând el fu înghiţit de întuneric, iar zgomotul motoarelor se stinse în huruitul camioanelor. Avea de străbătut un drum greu şi lung până în Florida. Dar asta nu-l mai interesa pe Esteban Contador.

Peonii se urcară în camioanele care se îndepărtară unul câte unul. Aveau nevoie de o noapte ca să ajungă în Riohacha, unde trebuiau să încarce altă marfă. Curând nu mai rămaseră acolo decât uriaşul jeep Cherokee negru, cu aer condiţionat, util în cazul în care elicopterul ar fi suferit vreo pană. Gărzile de corp ale uriaşului *marimbero* veniseră cu el. În mod straniu, acesta părea că nu are de gând să plece. Se uita gânditor la cerut întunecat, acolo unde dispăruse avionul. Căscă îndelung apoi coborî privirea către cei doi *gringos* din faţa sa.

— Este o noapte frumoasă, făcu el. Cu stele multe, dar parcă este cam cald. O vreme bună pentru şopârle.

Jack Dade şi Manuel Fuego schimbară o privire surprinsă. Noaptea era scârboasă, umedă şi apăsătoare. Plină de omizi zburătoare, de milioane de ţânţari, crabi de pământ şi libelule veninoase. El Gordo îl privi cu ochi inexpresivi pe Jack Dade.

— Ştiţi cum se spune în spaniolă la şopârlă?

Americanul rămase mut. Manuel Fuego, născut în Cuba, interveni imediat.

12

— *Lagarto... Porque?*

Esteban Contador dădu din cap cu un rânjet de crocodil.

— *Şi, şi, lagarto...* Ştii ce înseamnă asta?

Jack Dade asculta fără să înţeleagă. El văzu cum chipul cubanezului se crispează brusc. Columbianul îl fixa cu ochii lui globuloşi, cu o expresie neliniştitoare. El continuă pe un ton blând.

— Amândoi sunteţi nişte „şopârle". Nişte „şopârle" scârboase.

Jack Dade înţelegea din ce în ce mai puţin, dar simţi că se află în pericol. Automat îşi duse mâna la şold, după revolverul Mauser. Nu avu însă timp să-i atingă patul. Cu o iuţeală extraordinară pentru un om de gabaritul acela, Esteban Contador apucă o macetă de pe bancheta elicopterului şi o abătu peste braţul americanului. Acesta nu mai avu timp să se ferească. Lama ascuţită ca briciul a macetei îi reteză pumnul în diagonală. Dacă nu ar fi văzut cu ochii lui, nu ar fi crezut: continua să-şi simtă mâna care nu mai era. Apoi din ciotul amputat ţâşni un jet de sânge ce inundă pantalonul traficantului. Ca prin vis, Dade îl auzi spunând:

— *Gringo*, la noi lagarto" înseamnă un animal ticălos. Un animal care trădează.

Dade încercă să-şi comprime arterele deschise cu mâna stângă, dar simţi că-l ia ameţeala.

Un văl negru i se aşternu brusc peste ochi.

Alb ca ceara, Manuel Fuego nu se clintea din loc.

Larry Farmer privea scârbit la peisajul ce defila prin faţa sa. Domnea o căldură sufocantă. Din loc în loc, răsărea câte o casă din chirpici şi câte o *tienda.* O hurducătură ce-l aruncă în aer îl trezi din reverie. Automobilul, un Dodge. Nu mai avea de multă vreme amortizoare, iar drumul între Maicao şi

Uribia, era plin cu hârtoape, adevărate capcane pentru maşini. În faţa sa rula un Land-Rover militar ce părea catapultat la fiecare

obstacol. Şoferii erau însă obişnuiţi cu asta. Aerul condiţionat se stricase şi maşina era încinsă ca un cuptor de brutărie.

— *Ţară blestemată!* mârâia consulul american în Barranquilla.

Puţin îi păsa că îl aude şoferul. Măcar de l-ar fi expulzat din Columbia. Cu părul tuns perie şi cu statura unui ofiţer de carieră, consulul semăna cu oricine, numai cu un diplomat, nu.

La Barranquilla, diplomaţia avea un aer insolit. Activitatea de bază a consulului consta în a scoate din mâna autorităţilor columbiene pe delincvenţii de naţionalitate americană, vinovaţi de acelaşi lucru: contrabandă cu heroină. Singura variabilă era cantitatea sau locul. Povestea era însă aceeaşi: eroarea de pilotaj sau un prieten îţi cere să scoţi din ţară nişte pachete...

Asta nu avea niciun fel de importanţă, căci amenda era aceeaşi: cinci milioane pesos sau mai mult de o sută de ani de puşcărie. Nefericitul Larry Farmer îşi petrecea timpul îmbărbătând nişte inşi pe care i-ar fi ocolit de la distanţă dacă i-ar fi întâlnit în ţara sa.

Din biroul lui, situat la al zecelea etaj al unui edificiu lepros din Paseo Simon Bolivar, el ţinea evidenţa concetăţenilor săi infractori, dorindu-şi să fie în cu totul altă parte.

De data asta nu mai trebuia să viziteze o închisoare. Zburase cu un Piper până la Maicao, unde i se pusese la dispoziţie un Dodge. Dintr-un motiv misterios, acest tip de maşină se găsea pretutindeni în Columbi’a... Una mai ponosită ca alta... Resemnat şi încins de căldură, Farmer coborî geamul şi primi în obraz un val de aer fierbinte şi umed.

După sat urma savana. În acea parte a Guajirei, existau sute de piste de aterizare clandestine, create de buldozere în numai câteva ore şi abandonate imediat. Barajele militare opreau toate vehiculele suspecte ce circulau pe arterele mari. Cerul alb şi apăsător strivea orizontul. Dodge acceleră, avansând şi zgâlţâindu-se din toate încheieturile. Apoi Land-Rover-ul viră la stânga în plină savană, urmând o potecă nesigură. După un sfert de oră de adevărat supliciu, maşina se opri la marginea unei fâşii de pământ ce semăna cu o panglică aurie. Era una din numeroasele piste clandestine. Larry Farmer sări

din maşină cu cămaşa udă de transpiraţie lipită de spinare. Căpitanul columbian îi ieşi în întâmpinare.

— *Señor Consul*, cei doi sunt acolo, jos, spuse el. Nu putem merge cu maşina.

Aerul era fierbinte şi umed. Consulul american zări la o depărtare de cincizeci de metri un copac scorojit, ca un fel de cactus. În apropiere se distingeau urmele lăsate de un avion. Consulul îşi şterse fruntea cu batista. Un bâzâit ciudat îi atrase atenţia. El se întrebă dacă nu cumva îl pândeşte o insolaţie.

După ce mai parcurse vreo douăzeci de metri, înţelese de unde venea straniul zgomot. Mii de muşte se roteau în jurul copacului lângă care se aflau câţiva soldaţi. Căpitanul se întoarse.

— Iată-i, *señor Consul.*

Larry Farmer se opri la câţiva metri de copac reprimându-şi o senzaţie acută de vomă. Simţi că gura îi este uscată.

Doi bărbaţi erau legaţi de trunchiul scorojit, unul lângă celălalt, cu nişte funii subţiri. Erau morţi. Unul dintre ei nu mai avea mâna dreaptă. Ciotul însângerat era acoperit de un roi de muşte. Dar nu asta era cel mai oribil lucru. Amândouă cadavrele aveau gâturile tăiate. Fiecare avea un plastron de sânge negricios. Aveau gurile mutilate, despicate până la

urechi.

Lary Farmer îşi domină dezgustul şi se aplecă asupra trupurilor schingiuite. Din fiecare rană ieşea ceva negru, ca o protuberanţă sinistră.

— Ce este asta? făcu consulul arătând la una.

Ofiţerul columbian spuse cu o voce lipsită de orice emoţie:

— Este limba lor, *señor Consul.* Le-au tăiat-o şi au pus-o acolo…

Părea că apreciază acest rafinament al cruzimii…

Larry Farmer simţi un nod în stomac. Trebuia însă să-şi facă datoria.

— Treaba asta are vreo semnificaţie? întrebă el.

Ofiţerul ezită uşor înainte să răspundă:

— Păi, ar cam avea, *señor. Lob marimberos* obişnuiesc să îi pedepsească aşa pe trădători, pe cei care îi toarnă la poliţie.

15

Nu înţeleg de ce le-a făcut asta acestor bărbaţi, pentru că nu sunt oamenii lor.

— Aveţi paşapoartele lor? întrebă Larry Farmer.

— *Claro que st, señor Consul.*

Ofiţerul columbian îi întinse două paşapoarte verzi pe care consulul le examină. Erau documente obişnuite. Manuel Fuego şi Jack Dade. Amândoi din Miami, Florida. Fotografiile corespundeau. Bineînţeles, nu aveau viză de intrare în Columbia. Unul era „reprezentantul”, iar celălalt, „funcţionar”. Vechea poveste…

— Unde erau paşapoartele?

— Alături de cadavre, *señor* Consul. Aşa am putut să vă anunţăm.

— Sigur, sigur, făcu Larry Farmer. O.K., cred că puteţi dezlega leşurile. Cred că nu ştiţi cine a putut înfăptui aceste crime oribile.

Căpitanul dădu din cap.

— Nu, nu ştiu. Am interogat câţiva ţărani. Au auzit un zgomot în timpul nopţii. Era un avion, dar nu au îndrăznit să

iasă din casă. Iar barajele noastre nu au interceptat nimic...

— Aşadar, sunt slabe speranţe să aflăm adevărul, remarcă americanul.

El ştia deja altceva, graţie reţelei sale de informatori. În acea noapte, elicopterul lui Esteban Contador plecase cu o destinaţie necunoscută. Planul său de zbor depus cu trei zile mai devreme indica localitatea Valledupar, un orăşel din interior, dar nu a ajuns acolo. În mod oficial, ar fi făcut calentoarsă din cauza unei avarii la rotor. La ce bun ar fi fost să intenteze imposibilul?

Esteban Contador era prea bogat ca să se teamă de ceva. Toată Barranquilla ştia că tipul plătea studiile în SUA pentru cei trei fii ai generalului Angel Costas Peredo, cel care ar fi trebuit să conducă represiunea antidrog. Consulul aruncă o privire înfiorată la cele două cadavre. De ce oare veniseră cei doi americani atât de departe de casa lor ca să moară într-un chip atât de îngrozitor? Era încă o urâtă istorie a drogurilor. Consulul vârî paşapoartele în buzunar şi plecă spre maşină,

16

urmărit de zumzetul roiurilor de muşte. Spera ca instalaţia de aer condiţionat să funcţioneze, altfel, avea să moară de căldură până la Maicao. Acum trebuia să facă şi raportul privind cele două asasinate pentru ambasada din Bogota. Scârboasă meserie! Leşurile eraţi acum acoperite cu o prelată. Larry Farmer îşi făcu o cruce, vechi obicei catolic. Nu avea să se obişnuiască niciodată cu cruzimea ce domnea în această ţară. Era locuită de sălbatici. Dar ce motiv au avut aceştia să-i ucidă pe cei doi americani?

17

Capitolul II

— Alteţa Sa Serenisimă doreşte cafeaua în bibliotecă?

Elko Krisantem intrase fără să facă zgomot, alunecând pe parchetul lustruit impecabil al micuţei sufragerii din castelul

Liezen pe care o folosea Malko atunci când era singur sau doar cu Alexandra, ca astăzi.

El o întrebă din ochi pe logodnica sa dintotdeauna, care era aşezată în faţa lui.

— Ne simţim bine aici, zise aceasta pe un ton cam rece. Malko nu mai insistă. Era puţin dezamăgit. În bibliotecă, încheiase numeroase dejunuri cu Alexandra într-un mod extrem de agreabil...

Elko Krisantem, fidelul majordom al lui Malko, se întoarse cu un platou. Îl aşeză pe un gheridon pe care îl duse lângă marele pat rabatabil montat pe unul dintre pereţii încăperii. Cândva, acolo fusese un dormitor. Malko îl transformase în sufragerie lăsând însă şi patul. Majordomul se retrase. După o scurtă ezitare, Alexandra împinse scaunul, se ridică de la masă şi îşi netezi fusta de piele neagră, închisă cu nasturi în faţă, ce acoperea marginile cizmuliţelor făcute dintr-o piele atât

de fină, încât puteai să le strângi în pumn. Pletele ei blonde se revărsau peste bluza de un alb feciorelnic ce contrasta cu magnetismul ei sexual. Nu-l mai văzuse pe Malko de câteva săptămâni din cauza călătoriilor acestuia, aşa că relaţia lor se mai răcise în ultima vreme.

Malko nu se îndura să renunţe la viaţa aventuroasă, iar Alexandra îl voia doar pentru ea.

Ea se apropie de pat fără să se aşeze şi se uită la un teanc de documente răvăşite pe cuvertură.

— Ce-i cu hârtiile astea? făcu ea intrigată, aplecându-se într-o poziţie provocatoare.

Malko simţi un val fierbinte prin timp. Alexandra exersa aceeaşi fascinaţie asupra sa. Se apropie de ea, puse o mână pe şoldul rotund, pe care se mula pielea moale, şi simţi o emoţie delicioasă. De săptămâni întregi nu se mai bucurase de iubita sa.

— Este vorba de un deviz pentru repararea tuturor gurilor

de aerisire ale castelului, îi explică el. În felul acesta putem economisi energia electrică. Combustibilul costă din ce în ce mai mult. Acum este august, dar din noiembrie, vremea se va răci considerabil.

Malko adună grăbit hârtiile, iar Alexandra se aşează în diagonală. El se instală alături. Ultimii trei nasturi ai fustei erau desfăcuţi, dezgolind o parte din coapsele cu ciorapi negri. Malko petrecu degetele pe genunchiul rotund şi oftă. Alexandra părea greu de dezgheţat... Ea ridică privirea spre el şi-l întrebă cu o voce voit rece:

— Ce faci acolo?

— Încerc să te regăsesc, zise el.

Dorinţa pusese stăpânire pe el. Îi mai desfăcu un nasture, şi îndepărtă fusta. Alexandra rămase nemişcată. Respiraţia, însă i se accelerase. Când Malko atinse pielea goală de deasupra ciorapului, ea simţi un fior prin şira spinării. Se mişcă uşor, cu bustul în continuare ţeapăn şi cu privirea aţintită la portretul unui strămoş Linge, agăţat pe peretele din faţă.

— Uşa este deschisă, remarcă ea.

Malko nu-i răspunse. Îi mângâia coapsele goale, urcând din

ce în ce mai sus. Pe sub fustă nu mai avea decât portjartierul. Ea închise ochii în clipa când Malko ajunse la capătul explorărilor sale.

Îşi reţinu respiraţia savurând acea senzaţie delicioasă a acelui contact aproape uitat. Cu un gest delicat, Malko o apăsă pe umeri ca să se întindă pe pat, cu picioarele atârnate pe marginea lui şi cu fusta larg desfăcută. El o contemplă, înfiorat de acea dorinţă ce-l cotropea la fel la prima oară. Voia să prelungească acest moment, să întârzie clipa în care avea să o aibă. Nu reuşea să-şi dezlipească ochii de la picioarele lungi îmbrăcate cu ciorapii fini de mătase neagră.

El se lăsă să cadă acolo, între coapsele primitoare. Un zgomot îl opri brusc. Venea de afară. Zgomotul se accentua,

devenind mai clar. Era cu siguranţă un elicopter. Malko se redresă. Nu aştepta pe nimeni.

În viaţa sa, orice incident insolit putea reprezenta un pericol de moarte. Alexandra nu se mişcase, stătea impudică oferindu-se toată. Elicopterul se apropia. Acum era chiar lângă castel.

— Aşteaptă-mă! Mă întorc imediat, şopti Malko.

El îşi aranjă repede ţinuta, ieşi din cameră şi apoi afară pe peron. Huruitul era acum asurzitor: aparatul se afla chiar deasupra castelului. Brusc, ceva căzu chiar la picioarele sale. Malko făcu un salt înapoi şi avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze despre ce este vorba. Era o ţiglă!

Una dintre preţioasele ţigle cehoslovace lăcuite de mână ce valorau cât greutatea lor în aur... Urmară alte proiectile. Un adevărat bombardament. Peronul se acoperi de cioburi de ţigle smulse din acoperiş de vârtejul provocat de rotorul elicopterului.

— *Gott în Himmel!* strigă Malko furios.

În acel moment, îşi făcu apariţia Elko Krisantem cu o imensă carabină în mâini. Văzuse şi el tragedia. Elicopterul căuta un loc pe care să se aşeze. Cuprins de furie, Elko puse arma la ochi şi trase trei focuri în direcţia aparatului de zbor. Acesta se opri pe peluza din faţa castelului. Era un elicopter cu turbină, cu patru sau cinci locuri, înmatriculat în Austria. Un bărbat deschise o

portieră şi sări pe pământ. Îndoit din şale, el o luă la fugă către Malko. Krisantem tocmai reîncărcase carabina şi o îndreptase către intrus. Pilotul oprise turbina, iar rotorul amuţise. Intrusul se opri brusc în faţa armei.

— *Hey, you are crazy!* urlă el. Era cât pe-aci să ne împuşti! Ne-ai ciuruit parbrizul! Cine este sălbaticul ăsta?

— Este majordomul meu, spuse Malko cu o voce rigidă. A avut motiv să tragă. Mi-aţi distrus acoperişul. Cu cine vorbesc?

— Sunt Jones Jameson, făcu necunoscutul. Ataşat militar la Ambasada Americană din Viena. Vin din parteai..

La un gest al stăpânului, Krizantem lăsă arma în jos, cu regret. Castelul Liezen avea două hectare de acoperişuri… Iar Malko nu reuşise să înlocuiască decât două treimi din ţigle… Un al doilea personaj se dădu jos din elicopter. Pilotul făcu ocolul aparatului ca să examineze posibilele vătămări. James Jameson i-l prezentă pe noul venit lui Malko:

— Michael Nichols, ataşat al DEA în Viena.

Malko strânse mâna americanului. Furia nu-i trecuse încă. DEA, adică Drug Enforcement Administration, era o agenţie federală ce avea ca scop combaterea traficului cu droguri. Avusese de-a face cu ei în timpul misiunii din Hawaii. Îl mira faptul că trimisul lor venise trimis de CIA. Cele două agenţii nu colaborau prea mult.

— Am dori să vorbim urgent cu dvs., făcu Jameson. Putem intra?

— Nu văd cum aş putea să vă refuz, făcu Malko.

Americanul călcă pe un ciob ce se sfărâmă sub picior.

— Ce-i asta? făcu el intrigat.

— Una din ţiglele pe care va trebui să le plătiţi, zise Malko. Încă nu le-am numărat, dar cred că venirea cu elicopterul vă va costa destul de scump… Aţi fi preferat să veniţi cu trenul…

Îi conduse pe cei doi în bibliotecă. Ei se aşezară pe canapeaua cu tapiţerie de piele, martoră a numeroase clipe de dragoste cu Alexandra. Aveau o ţinută destul de ţeapănă. Jameson sparse tăcerea cu o veselie forţată.

— Sunt dezolat că v-am produs neplăceri, dar îi cunoaşteţi pe şefii din Washington. Întotdeauna vor totul, imediat. Şi cum nu le place să ne folosim de telefon…

21

— Da, înţeleg perfect, zise Malko. Aveţi necazuri undeva şi vreţi ca să plec acolo tocmai când mă pregăteam să particip la o vânătoare de căprioare…

— Aţi ghicit, admise Jameson, uimit de asemenea putere

de înţelegere. Mr. Wise doreşte să veniţi cu mine chiar astăzi, întâi la Viena şi apoi, la Miami.

— Miami?

— Da. Mr. Nichols va merge şi el acolo. A venit aici să ancheteze în legătură cu un nou drog sintetic produs de unguri şi vândut americanilor după un circuit complicat.

Krisantem bătu la uşă şi intră cu o tavă şi cu pahare. Malko se răsuci către el.

— Elko, vrei să te urci pe acoperiş şi să numeri câte ţigle lipsesc? Este foarte urgent…

James Jameson lăsă capul în jos. Cu siguranţă, nu era o glumă. Fusese avertizat în legătură cu temperamentul lui Malko, dar nu-l crezuse în stare de aşa ceva…

Malko turnă în pahare votcă Stolicinaya şi whisky J&B, la care adăugă gheaţă şi puţină apă Perrier, apoi zise pe un ton amabil.

— Aţi putea să-mi spuneţi cum să-mi pregătesc valiza?

Michael Nichols se strădui să pară degajat.

— Păi, cred că ar fi bine să puneţi din toate. Mai ales, haine mai călduroase.

— Cum aşa? Acum în Florida sunt 45° la umbră…

— Da, dar destinaţia finală nu este Florida, *Sir,* răspunse agentul DEA. Din nefericire, nu sunt autorizat să vă spun mai mult acum. Puteţi pleca odată cu noi?

Malko se gândi la Alexandra. Aceasta îşi încheiase fusta, cu siguranţă.

— Mai am de rezolvat câteva mici probleme, făcu el, dar voi putea veni la Viena în seara asta, dacă nu cumva aţi vrea să vizitaţi timp de o oră superba aşezare Liezen până voi fi gata. Cei doi americani se uitară unul la celălalt.

— Cred că asta vom face, făcu Jameson ridicându-se. Peste vreo oră vom veni şi vă vom aştepta în elicopter, ca să nu vă mai deranjăm.

22

Sufrageria era pustie, dar patul mai păstra urma lăsată de

trupul Alexandrei. Tulburat la gândul că a plecat supărată, Malko trecu în încăperea alăturată, un mic salon plin cu diferite mobile ce-i servea uneori drept birou şi unde îşi instalase staţia stereo Akai telecomandată ce deservea tot parterul castelului. Acolo se afla Alexandra, lungită pe una din cele două canapele, cu un picior pe podea şi cu capul rezemat de braţul canapelei, citind *Le Point,* ca să-şi exerseze franceza. Pe o măsuţă se afla o frapieră cu o sticlă de şampanie Dom Perignon deschisă. Alături era un pahar gol. Când îl zări pe Malko, puse ziarul jos.

— Aşadar, presupun că mă vei lua cu tine la vânătoarea de căprioare...

Malko nu-i răspunse. În clipa aceea nu avea chef de vorbă. Era stăpânit de o dorinţă animalică, violentă, imperioasă. Alexandra îl privea fix, cu un amestec de amărăciune şi de furie. El se culcă alături de ea şi începu să-i descheie ultimii nasturi de la fustă. Ciorapii erau deja scoşi. Eleganta contesă Alexandra semăna cu o subretă de teatru gata să se supună capriciilor stăpânului ei. Acest gând îl excită şi mai mult pe Malko. Fără nici cea mai mică mângâiere, el o trânti pe spate şi o posedă dintr-o singură mişcare. Cu greu se stăpâni să nu explodeze pe loc. Braţele tinerei femei îl cuprinseră şi ea începu să se onduleze într-un ritm de o senzualitate rafinată. Ca şi cum ar fi vrut să domolească dorinţa brutală a logodnicului ei. Apoi se opri brusc şi-i şopti:

— Nu te grăbi!

Ei reluară manejul la unison, fără a mai scoate vreo vorbă şi fără să se sărute. Liniştea nu era tulburată decât de zgomotul făcut de arcurile vechi. Curând, Malko îşi acceleră ritmul. Alexandra îşi lăsă capul pe spate, gemând uşor. Când nu era sub influenţa alcoolului ea avea orgasme discrete, aşa cum îi stă bine unei doamne educate. După ce explodă şi Malko, rămaseră unul în celălalt un lung răstimp încercând să-şi

revină. Fusese un moment sublim. Malko se ridică şi-şi privi iubita impudică. Cu un gest maşinal, ea ridică de jos un ciorap.

— Parcă sunt o cameristă, zise ea. Presupun că acum vei pleca, nu?

— Da, spuse Malko. Dar mă voi întoarce.

El se uită lung la ea, apoi ieşi din încăpere. Nu dorea să strice vraja acel moment cu o discuţie fără rost. În drum, luă ziarul *Le Point* ca să aibă ce citi în avion. Elko Krisantem răsări în calea lui.

— Am numărat ţiglele, Alteţă. Au fost smulse patruzeci şi şapte... l-am spus americanului că au distrus o sută patruzeci şi şapte. Sper că am făcut bine...

— Ai făcut foarte bine, Elko, spuse Malko. Acum, vino să mă ajuţi să-mi pregătesc valiza. Trebuie să plec. Sper că voi câştiga destul ca să pot plăti păcura pentru iarna asta.

24

O capitolul III

— Ştiţi cât costă în Columbia un kilogram de cocaină rafinată? O cocaină de cea mai bună calitate, pură 99%?

— Nu, mărturisi Malko.

— 20.000 de dolari. Şi ştiţi cu cât se revinde aici?

— Nu.

— Cu aproape 500.000 de dolari, făcu şeful agenţiei DEA din Florida. Iar în afacerea care ne preocupă este vorba de o tonă... Calculaţi aşadar...

Malko făcu un calcul mental. Era un profit de zeci de milioane de dolari. O sumă cu care şi-ar fi cumpărat o duzină de castele.

Sosise în aeroportul internaţional din Miami cu o oră mai devreme, într-o căldură caniculară, umedă şi apăsătoare, în compania lui Michael Nichols, care nu deschisese deloc gura în tot timpul călătoriei. De la Paris la New York au zburat cu un Concorde Air France în trei ore şi jumătate, iar de acolo, la Miami, cu un zbor United Airlines. Economie de timp şi de

oboseală. O maşină DEA i-a transportat la *Fontainbleau,* un mare hotel, destul de vechi, al cărui hol era încărcat cu

stucatură poleită cu aur, ca o sinagogă. Acolo îi aştepta un bărbat cărunt, miop, ce purta un costum ecosez. Malko nu-l cunoştea. Acesta se prezentă. Era Cyrus Mitchener, şeful Directoratului „America Latină" de la Central Intelligence Agency. Era vesel ca o scufie de noapte, iar mâinile îi tremurau uşor.

— Nu ştiam că CIA este interesată de problema drogurilor, în afara faptului că le poate experimenta, remarcă Malko cu o voce suavă.

Cyrus Mitchener nu răspunse la această provocare. Cândva CIA avusese ceva necazuri când s-a descoperit că se ocupa cu experimentarea LSD-ului pe subiecţi nevinovaţi... Slavă Domnului, toţi muriseră, aşa că nimeni nu a depus o plângere. Şeful Directoratului „America Latină" îşi scoase ochelarii, îi şterse şi apoi spuse:

— Această problemă ne interesează în momentul de faţă, căci este vorba de un plan de destabilizare a părţii centrale şi de nord a Americii Latine, organizat de cubanezi.

Cuba era din nou la modă de când se descoperise că în ea se află trupe sovietice

— Avem informatori infiltraţi în serviciile cubaneze, continuă Mitchener. Acestea pregătesc o lovitură de proporţii pentru a se autofinanţa. Asta a fost întotdeauna problema lor. Sovieticii îi formează, le dă arme, dar nu le dau niciun ban. Or, cubanezii au nevoie de bani ca să finanţeze diferitele mişcări marxiste, din Salvador şi până în Columbia. Victoria sandiniştilor din Nicaragua le-a dat curaj. Salvador, Panama şi Guatemala pot fi destabilizate uşor cu condiţia să aibă bani suficienţi ca să poată echipa mişcările rebele. Ei au avut o idee genială. Sunteţi familiarizat cu situaţia politică din Columbia?

— Nu prea, răspunse Malko. Nici nu ştiam că aceasta este

cu adevărat o ţară… Presupun că trebuie să fie ceva destul de pasionant.

Cyrus Mitchener nu gusta acest tip de humor. Nu schiţă nicio umbră de zâmbet.

— În Columbia există o mişcare marxistă care se numeşte M19. Este specializată în *guerrilla* urbană şi în răpiri. Întreţine

legături cu gruparea Tupamaros, cu sandiniştii şi cubanezii. Aceştia i-au propus o afacere: să se asocieze cu ei pentru a cumpăra o mare cantitate de drog-cocaină, produsă în Bolivia şi rafinată în Columbia – pe care să o revândă reţelelor de distribuitori din ţară. Beneficiul avea să fie împărţit între M19 şi cubanezi, în părţi inegale, bineînţeles. Ce spuneţi despre asta?

— Pare destul de interesant, admise Malko. Este vorba doar de un proiect sau există deja o punere în practică?

— Unul dintre agenţii noştri şi-a găsit moartea încercând să răspundă la această întrebare, recunoscu Mitchener.

— Şi noi am pierdut un om în povestea asta, interveni brusc Michael Nichols, deschizând gura pentru prima dată.

Acum ajunseseră să-şi dispute cadavrele. Malko nu era decât pe jumătate mirat. Ştia că CIA apela la serviciile lui când treaba era urâtă rău. Şi de obicei nu-i dezvăluiau gradul de periculozitate al misiunii încredinţate.

— Şi cum s-a petrecut… aces, ţ accident? întrebă el.

— Cu ajutorul colegilor din DEA, noi am introdus un „cumpărător” de cocaină în reţeaua din Columbia. La început, lucrurile au decurs bine. I s-a propus să ridice o tonă de cocaină din regiunea Barranquilla, de pe coasta Atlanticului. Din anumite surse ştiam că era vorba de drogul adunat de M19 şi cubanezi. Agentul nostru s-a erijat în cumpărător şi a acceptat să meargă acolo cu un avion ce trebuia să încarce nişte marijuana. Noi nu ştim exact ce s-a întâmplat, ştim doar că a fost asasinat cu brutalitate imediat ce a ajuns acolo.

— Agentul nostru, Miguel Fuego, a fost şi el ucis, repetă

agentul DEA. Amândoi au murit în nişte împrejurări oribile. Cadavrele lor tocmai au fost repatriate. Nu am avut timpul necesar pentru a afla mai mult.

Asta, da, afacere simpatică…

— Ştiţi cine i-a ucis? întrebă Malko.

— Oamenii noştri spun că e vorba de un anume Esteban Contador, spuse Michael Nichols. Unul dintre cei mai mari traficanţi din Barranquilla. Însă, nu există dovezi.

— Şi intenţionaţi să mă trimiteţi acolo pe aceeaşi filieră? întrebă Malko.

27

Cyrus Mitchener clătină din cap.

— Nu, nu. Dvs. Veţi ajunge oficial prin Bogota.

Ce veste minunată…

— Şi ce vreţi să fac acolo?

Mitchener nu răspunse direct. Scoase un dosar din servietă şi începu să citească din el, ridicând din când în când capul.

— Operaţiunea „Cocaina” este montată de o agentă a serviciilor cubaneze pe care o cunoaştem. Este vorba de Juanita Cayon. O venezuelană care a fost amanta Numărului 2 din serviciile cubaneze, înainte de a fi trimisă în Angola. Ea are paşaport venezuelan şi este fiica unui arhitect. Uneori trece drept cântăreaţă. Este foarte inteligentă, vorbeşte la perfecţie engleza. Este motivată din punct de vedere politic, în ciuda originii burgheze. Şi pare extrem de periculoasă. Suntem convinşi că ea se află în acest moment la Bogota.

— Cum? întrebă Malko.

— Nu sunt autorizat să vş dau sursa, făcu Mitchener, dar acest lucru este sigur, lată şi fotografia ei.

Malko avu un şoc. Ai fi zis că este vorba de un star de cinema. Era o tânără superbă, cu trăsături regulate şi uşor dure, ochi căprui strălucitori, o gură senzuală şi bine desenată, cu dinţi de vis. Părul lung îi cădea pe umeri.

— O asemenea femeie nu poate trece neobservată, remarcă Malko.

— Din păcate, nu este de găsit, oftă Mitchener. Serviciile columbiene au fost incapabile să o localizeze în Bogota. Ea dispune de mulţi complici.

— Şi ce face ea acolo?

— După câte ştim, spuse cu prudenţă americanul, cumpără şi direcţionează drogurile. Acestea vin din sudul ţării în Laetitia, Amazonia. Dar rafinarea se face în Bogota. Cinci livre de „pastă” pentru două livre de cocaină pură. În continuare, marfa ajunge pe coasta atlantică, în peninsulă Guajira, de unde părăseşte ţara în mod clandestin. În acest stadiu vrem noi să intervenim. Dar este necesar să căutăm şi locul de rafinare din Bogota.

— Nu aţi vrea să fiţi mai explicit? făcu Malko. Aş dori mai multe detalii.

28

— Juanita Cayon este de multă vreme în contact cu două mişcări teroriste columbiene, M19 şi FARC’, explică Cyrus Mitchener. Unităţile FARC sunt implantate în Sierra Nevada din Santa Marta, unde se găsesc 90% din plantaţiile de marijuana din ţară. Juanita Cayon a avut ideea de a cumpăra cu preţ scăzut din Bolivia şi Peru o cantitate importantă de cocaină brută care trebuie rafinată şi revândută.

— Dar nu se opun traficanţii?

— Nu, pentru că toţi vor să se pună bine cu grupările teroriştilor rebeli.

Malko muşcă din croasantul din faţa sa. Era stupefiat.

— Dar ce fac serviciile columbiene? Stau cu mâinile-n sân?

Atunci interveni agentul DEA.

— F2Z columbian luptă cu curaj împotriva traficului, iar noi colaborăm cu ei în condiţii excelente, spuse el. Avem în permanenţă doisprezece agenţi în Bogota, care strâng informaţii şi le comunică autorităţilor columbiene, pentru că noi nu avem dreptul de a interveni în mod direct. Aproape în fiecare săptămână anihilăm un laborator de droguri. De la venirea la putere a lui Turbai, colaborarea noastră s-a întărit şi mai mult.

Un cuplu trecu pe lângă ei în drum spre plajă şi îi salută.

— Aveţi cumva idee cum aş putea evita soarta celor doi agenţi ai dvs? întrebă Malko. Presupun că Juanita Cayon a montat şi o reţea de protecţie eficace în Bogota.

— Desigur, făcu Mitchener. La Bogota avem un om sigur pe care putem conta, generalul Oscar de la Neva, responsabil cu lupta antiteroristă. El vă va sprijini căci este un aliat loial şi foarte eficace.

— Şi mai dispunem şi de o „sursă" de clasa A, adăugă imediat agentul DEA, care nu voia să fie mai prejos.

— Despre cine e vorba?

— Despre o columbiană. O anume Gilda Romero. Ea a fost

1. Forţele Armate Revoluţionare Columbiene (n.a.)

2. Serviciul de poliţie specializat în problema drogurilor (n.a.)

arestată de curând în Los Angeles fiind purtătoare de cocaină. Nu avea multă. Doar cât ar fi fost nevoie pentru uzul personal. O puteam băga la răcoare pentru doi ani, dar am preferat să facem un *deal* cu ea. L-am propus să devină informatoarea noastră.

— Nu credeţi că odată ce s-a întors la Bogota şi-a pierdut memoria? făcu sceptic Malko.

— Nu cred asta, spuse Mitchel Nichols pe un ton măsurat. Gilda Romero împreună cu amantul ei exploatează concesiunea unei mine de smaralde, iar principala piaţă de desfacere a pietrelor este SUA. Este obligată să vină aici cu regularitate. Dacă ar fi refuzat să colaboreze, avea mari necazuri. Eu cred că vă puteţi întâlni cu ea fără nicio umbră de îndoială. Vă va primi bine.

— Dar de ce nu folosiţi un om de-al vostru în Bogota? întrebă Malko.

Michael Nichols zâmbi stânjenit.

— Din mai multe motive, dragă domnule. În primul rând, nu dispunem de destui agenţi. Aceştia sunt depăşiţi de

sarcinile de rutină. În al doilea rând, sunt cunoscuţi. În sfârşit, această poveste are şi ramificaţii politice. Oamenii noştri de acolo nu sunt pregătiţi pentru asemenea gen de contacte. Ar fi delicat vizavi de guvernul columbian.

Malko se întoarse spre Cyrus Mitchener.

— Dar staţia din Bogota, ce face?

— Nu poate face nimic, făcu şeful Directoratului „America Latină”. Nu avem buget pentru acest gen de operaţiuni. Nu avem niciun serviciu de „acţiune”. Dar, cum vedeţi, Columbia este una din cele mai frumoase ţări din lume…

— Dacă am înţeles bine, va trebui să plec la Bogota.

— Avionul dvs. Decolează peste o oră şi jumătate, preciză cu suavitate Cyrus Mitchener. Este un aparat 727 al companiei Air France care vă va duce la Fort-de-France. De acolo veţi lua un „747” Air France, Paris-Bogota. Ca şi cum aţi pleca din Europa. Sunt dezolat, dar nu am putut face rezervare la „first class”. Ne aflăm într-o perioadă de economii. Veţi călătorii la

„Classe Affaires” unde veţi beneficia de acelaşi servicii ca la clasa întâi, fără hippies şi cu stewardese splendide…

— Vă mulţumesc, făcu Malko.

Regreta că nu are timp să se oprească în Guadalupe la *Meridien.* Câteva zile de vis pe malul mării cu bucătărie franţuzească i-ar fi făcut foarte bine. Spera să se oprească acolo la întoarcere. Dacă avea să fie o întoarcere.

— Sper că nu staţi prost cu inima, zise Mitchener. Acolo este o altitudine de peste şapte mii de picioare. Dar clima este mai sănătoasă decât în Barranquilla.

— Mă voi strădui să nu ajung în Barranquilla, zise Malko. Cum e vremea acum în Bogota?

— O, cam ploioasă în anotimpul acesta. Dar nu-i nimic peste normal.

O trombă de apă năvăli în cabină în clipa când echipajul deschise uşă aparatului „747”. Malko se retrase brusc, dar nu

reuşi să nu se ude. O stewardesă micuţă columbiană se lupta cu o umbrelă uriaşă în rafalele furtunii de afară. De o jumătate de oră, avionul companiei Air France survola în ceaţă cordiliera Anzilor. Era un zbor spectaculos. Malko avea impresia că în orice clipă vor ateriza pe vârful unui minte. Dar „Classe Affaires” se dovedi ia înălţimea promisiunilor. Măcar o dată, CIA nu minţise... Bogota apăru în ultimul moment. Era un oraş dispus de la nord la sud, la poalele unei ramificaţii ale Anzilor. Oraşul era acoperit de un strat gros de nori. Ploaia era atât de compactă, încât abia se distingeau clădirile aeroportului. Era frig. Malko se înfioră. Nu ar fi zis că se află atât de aproape de ecuator!

El fugi până la aerogară unde ajunse ud din cap până la picioare. Începuse bine. Fu nevoit să se oprească. Simplul fapt că alergase o sută de metri îi tăiase respiraţia. Era de vină altitudinea. Se urcă într-un taxi hodorogit, gata să se dezintegreze la fiecare groapă. Traversa cartiere în care păşteau vacile. Şoferul dăduse la maximum volumul radioului. Taxiul se umplu de acordurile unei *salse* melancolice, dar

ritmate. Poliţişti călare controlau circulaţia. Oraşul se alungea continuu ca printr-un soi de miraj. De la distanţă părea mic, doar câteva căsuţe la poalele munţilor. În cele din urmă, ploaia se opri. Malko se aplecă spre şofer.

— Plouă mult pe aici?

— În fiecare zi, *señor,* răspunse columbianul.

De aproape, Bogota era mai mare şi încă şi mai tristă. Terenuri virane, case ciudate, din cărămidă roşie, în stil englezesc, maghernițe şi câteva clădiri ultramoderne. Foarte repede, taxiul intră într-o circulaţie dementă.

Vremea se schimbă. Peste oraş se lăsă o căldură sufocantă cu un grad ridicat de umiditate. Malko deschise fereastra şi scoase braţul pe pervazul portierei. Şoferul tresări:

— *Atencion, Señor, los rapaneros!*

El îi spuse că *„rapaneros”* îi pândeau pe străini să le fure ceasurile, tăindu-le chiar şi braţul ca să reuşească, încântătoare ţară. Ajunseră la hotelul *Tequendama,* o masă cenuşie ce domina o autostradă urbană, Carretera 10. Semăna cu un templu maya în ruine. În hol se aflau poliţişti în uniforme, parcă şi mai înfricoşători decât *los rapaneros.* În schimb, în toate vitrinele nu vedeai decât smaralde. Împreună cu drogurile şi cu cafeaua, ele reprezentau cele mai mari surse de venit pentru Columbia. Cum ajunse în camera sa, Malko începu să studieze o hartă a Bogotei, căutând adresa Gildei Romero. Aceasta se afla pe Avenida 13. Între Caretera 13 şi 14. Planul oraşului părea foarte simplu. *Las calles ’* erau toate orientate est-vest, de la şes spre munte. *Las carreteras 2* erau însă paralele cu muntele. Asta în teorie, căci în centrul oraşului totul se amesteca într-un haos total cu *avenidas3 ş*i cu *diagonales.*

Malko învăţă adresa pe de rost, îşi puse îmbrăcăminte uscată şi părăsi hotelul. Nu avea nicio armă, contând pe faptul că staţia locală CIA îi va furniza una. De când cu controarele antipiraterie, nu mai putea să circule nestingherit, înarmat

1. Străzi (n.t.)

2. Autostrăzi (n.t.)

3. Bulevarde (n.t.)

până-n dinţi, ca pe vremuri... Ploaia încetase şi soarele radios încerca în zadar să înveselească Bogota. Cu toate astea, Malko îşi cumpără o umbrelă pentru opt sute de pesos.

Se întreba cum avea să-l primească docila „informatoare” din DEA.

Capitolul IV

Malko se opri câteva clipe înainte de a traversa Avenida Jimenez. Intersecţia cu Carretera 7 constituia inima Bogotei din sudul oraşului. La dreapta sa se afla vechea catedrală, lungă şi cenuşie, ce data din vremea colonizării spaniole, iar în faţă, Banca Columbiei. De cealaltă parte a Avenidei Jimenez era clădirea ziarului *La Prensa* şi piaţa clandestină a smaraldelor. Toate reprezentau cele patru mari puteri ale ţării. El aşteptă lumina verde a semaforului, traversă, apoi făcu dreapta ca să coboare pe bulevard. Imediat, doi inşi cu aspect suspect îl încadrară la numai câţiva metri de un agent de circulaţie.

— *Señor, esmeraldas puras. Muy bonitas.*

În mâna columbianului străluceau vreo şase smaralde. Malko îi refuză politicos şi-şi continuă drumul. Imediat îl acostară şi alţi *esmeralderos* care se luară după el tot arătându-i pietrele verzi şi încercând să-l atragă într-un colţ mai ferit.

Vânzătorii de smaralde ocupau toată partea de sud-vest a Avenidei Jimenez, chiar în faţa catedralei. Ei umpleau trotuarul fără fereală, pândind pe turişti, cu mica lor avere strânsă în

palmă. Bineînţeles, toţi erau înarmaţi. Poliţiştii nu interveneau niciodată, de teamă că se pot trezi cu un glonţ în cap. Dacă cineva manifesta un oarecare inters, îl înconjurau toţi ca vulturii la vederea unei prăzi.

Edificiul cu birouri al Gildei Romero era întunecat şi masiv. Bătrânul liftier îl privi bănuitor pe Malko, strângând în mână o ţeavă de plumb. Nici în ascensoare nu se putea merge în siguranţă.

Malko bătu în uşa cu geam de la etajul patru. O tânără îi deschise. După ce întrebă de Gilda Romero, Malko fu condus într-un mic salon de aşteptare plin cu tot felul de mostre de minereuri După puţin timp, uşa se deschise şi intră o tânără înaltă şi brunetă, destul de plinuţă, cu ochi negri veseli, păr

negru şi nas în vânt.

Fusta dreaptă şi pantofii escarpen cu bride îi confereau un aer de parizianăelegantă.

— Sunteţi *señora* Romero? o întrebă Malko. Vin din partea lui Mike, prietenul dvs. Din Los Angeles.

Acesta era codul de recunoaştere, pus la punct de DEA. Veselia dispăru din ochii negri. Gilda Romero întoarse capul spre uşa pe care tocmai o închisese, ca şi cum cineva ar fi putut auzi vorbele lui Malko. Acestuia i se făcu brusc ruşine.

— Vă rog să mă ascultaţi, sunt teribil de dezolat pentru această… introducere brutală. Eu eu nu fac parte din administraţia persoanei menţionate. Am nevoie însă de câteva informaţii care să mă ajute într-o afacere destul de delicată.

Înainte ca Gilda să poată răspunde, uşa se deschise şi intră tânăra care îi deschisese.

— Gilda, la telefon!

— Vin imediat, spuse Gilda.

Ea îl privi pe Malko. În ochii ei se dădea o luptă aprigă între atracţia fizică şi dezgustul trezit de bărbatul chipeş din faţa ei.

— Nu pot să vorbesc cu dvs. Acum, făcu ea în şoaptă.

— V-am spus că…

— Nu, nu, nu pot să vă cred… Este prea important. Am putea vorbi diseară la mine acasă unde am organizat o *rumba*

1. Serată (n.a.)

Veniţi acolo. Voi spune că sunteţi un prieten din Los Angeles. Stau pe *Carretera Quinta* 72–36. Chiar în faţa Ambasadei Chiliene. La etajul opt.

Ea îl împinse uşurel afară. Malko nu era prea mândru de el. Nu-i ieşea din minte privirea plină de dispreţ a Gildei. Începuse să plouă iar şi prin zonă nu se vedea niciun taxi. Trebuia însă cu orice preţ să stabilească contactele oficiale

indicate de CIA şi de DEA.

Juanita Cayon îşi înnodă şalul cafeniu ce-i acoperea capul. Fără machiaj, îmbrăcată cu nişte blugi vechi, un pulover gri şi impermeabil, trecea total neobservată.

Ştia perfect cum să eclipseze lumina ochilor negri atunci când era cazul. În ultimele cinci săptămâni, în Bogota nu mai fusese nicio alertă şi putuse să-şi facă treaba ca lumea. Dacă ar fi fost descoperită, generalul Oscar de la Neva ar fi dat-o pe mâna torţionarilor.

Numai că miza acestui joc era prea mare ca să renunţe. Juanita era mândră că Partidul Comunist Cubanez îi încredinţase o responsabilitate atât de importantă. Stilul ei era total opus celui de tip Che Guevara. Era lipsit de romantism, dar eficace. Din nefericire, latinoamericanii nişte romantici incurabili...

— *Vamos, querida?*

Jorge Paz, contactul ei din sânul grupări M.19, era un tip cu barbă, care semăna cu Iisus Christos. El îşi vâra la brâu o umbrelă. Juanita Cayon trăia cu el de când sosise în Bogota. Era o relaţie plăcută, dar lipsită de pasiune. Era un bărbat tandru şi asta îi plăcea. Oricum, ea învăţase de multă vreme cum să se servească de trupul ei în mod „revoluţionar", cum se spunea la Havana. Inima ei respingea orice tentaţie. Avea un singur bărbat în cap şi asta îi era de ajuns.

— *Adonde vamos?* îl întrebă ea ezitând să ia un revolver.

Dacă era prinsă cu armă ar fi fost în mod automat trimisă la

„Comando BIM". Acolo, ei aveau amprentele ei şi asta ar fi însemnat sfârşitul. O armă însă ar fi putut-o ajuta într-o situaţie

disperată. În cele din urmă, plecă cu mâinile goale. Nu degeaba i se mai spunea şi La Loca. Adică „Nebuna". Din cauza riscurilor la care se expunea. Voia să semene cu un bărbat.

— Camionul va trece peste treizeci de minute, îi spuse Jorge. Şoferul este singur. Îl vom neutraliza uşor. Apoi vom putea pleca la Santa Barbara. Ceilalţi sunt deja plecaţi acolo cu o maşină.

Juanita Cayon nu-i răspunse. Jorge era un romantic incurabil! Ce idee! Să fure un camion cu lapte ca să distribuie săracilor. Gruparea M. 19 ţinea la imaginea ei de Robin Hood.

Din fericire, misiunea ei în Bogota avea motivaţii cu mult mai serioase. Numai că pentru a o duce la bun sfârşit, ea avea o nevoie imperioasă de ajutorul bărbaţilor din M.19. Ea se lipi de Jorge, simţindu-i cu plăcere muşchii tari.

— *Vamos!*

În acea seară urmau să facă dragoste, ca întotdeauna după fiecare misiune. Nu ieşeau nicăieri ca să nu rişte nimic şi îşi petreceau serile în micul apartament punând ţara la cale. Fumau *marimba* sau beau *aguardiente*, ca toţi columbienii, revoluţionari sau nu.

— Intraţi.

Malko se ridică intrigat de tonul autoritar al Gildei Romero. Zgomotul conversaţiei era asurzitor. Peste zece perechi erau adunate acolo şi discutau stând pe un divan lung şi chiar pe jos. Malko fu prezentat ca fiind un prieten din Statele Unite.

Apartamentul se afla într-un bloc turn ultramodern, dar ferestrele sale dădeau direct spre munte.

Gilda Romero era îmbrăcată cu o fustă neagră despicată într-o parte, cu ciorapi asortaţi şi pantofi de lac, iar bustul ei impozant era strâns într-o bluză dantelată. Era machiată ca o maşină de ocazie. Ochii negri îi străluceau. În ciuda staturii solide, era atrăgătoare. Ea îl trase pe Malko în bucătărie şi închise uşa în urma lor. Scoase din sân o hârtie împăturită, ca acelea în care se pun pietrele preţioase.

37

— Luaţi asta. Serviţi-vă.

Ea despături hârtia. În loc de smaralde, Malko zări o pudră albă, strălucitoare. Era cocaină. El clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Este cocaină pură! îl asigură Gilda. Din cea mai bună. Este făcută în Medellin.

— Nu, mulţumesc, eu nu folosesc niciodată, făcu Malko. Este contrar principiilor mele.

Gilda nu înţelegea de ce este atât de încăpăţânat. Duse praful la nas şi priză cu forţă. Hârtia aproape se goli.

— De ce vă ascundeţi? o întrebă Malko. Eu credeam că în Bogota se droghează toată lumea.

— Asta aşa-i, dar eu nu vreau ca să mi-o fure cineva. Costă o mie de pesos gramul…

Ea mai trase o priză, apoi închise ochii. Când îi deschise, privirea îi devenise mai strălucitoare şi mai sigură.

— Spuneţi-mi, ce doriţi de la mine? îl întrebă ea. Cine sunteţi?

— Vreau să caut o filieră de droguri, mărturisi el.

— Aici nu ducem lipsă de aşa ceva, remarcă ironic Gilda. Ce vă interesează, *marimba* sau *coca?* Eu una nu fac trafic, sunt doar o simplă consumatoare…

— Ştiu, făcu Malko. Pe mine mă interesează *coca.*

— Atunci trebuie să mergeţi la Medellin. Acolo sunt marii traficanţi.

— Însă laboratoarele sunt în Bogota, o corectă Malko. Am nevoie de o informaţie. Dacă aş dori să cumpăr o cantitate foarte mare de cocaină, cui ar trebui să mă adresez?

Gilda zâmbi, rezemată de tocul uşii.

— Nu trebuie să vă adresaţi nimănui, dacă nu vreţi să rămâneţi fără *cojones.*

Încurajator sfat. Femeia încerca o oarecare simpatie pentru Malko.

— Ascultaţi, făcu acesta, sunt sigur că îi ştiţi pe cei mai importanţi traficanţi. Bogota este un oraş mic.

— Îl cunosc pe unul dintre cei mai mari. Dar nu pot să vi-l prezint. Este prea periculos. Pot să vă spun cum îl cheamă. În rest, vă descurcaţi singur.

— Perfect. Când anume?

— Nu ştiu, trebuie să mă interesez. Vă sun eu mâine la *Tequendama.*

Ea ieşi din bucătărie şi începu să se legene în mijlocul salonului în ritmul unei *salse* lente. Jumătate din invitaţi erau lungiţi pe mochetă trecându-şi unul altuia o sticlă de şampanie. Goliseră deja o sticlă de coniac Gaston de Lagrange. Una dintre fete care era încă în picioare strigă:

— *Vamos a Escondita!*

Gilda se apropie de Malko.

— Veniţi cu noi, spuse ea.

Îngrămădiţi în maşini invitaţii rulau în zigzag pe Carretera 7. Ploua din nou. *Escondita* era o discotecă amenajată într-un subsol prăpădit de pe Caile 18. Perechile de dansatori se mişcau în ritmul languros de salsa în luminile de neon roşii şi verzi. Grupul lor se înghesuiră într-un separeu. Li se servi aguardiente. Malko o gustă şi se înecă. Parcă era detergent! Gilda Romero mai trase o priză de coca şi se întoarse către el.

— Aş vrea să vă învăţ salsa.

Era greu de refuzat. În aparenţă salsa consta în a ta freca de partener într-un spaţiu cât mai redus posibil, până ce unul dintre parteneri ajungea la orgasm. Cu privirea strălucind, Gilda se atârnă de gâtul lui Malko şi începu să se mlădieze ca un şarpe.

Era clar că el o dezgusta din ce în ce mai puţin…

— Văd că dansaţi bine, remarcă ea. Cred că sunteţi bun la pat.

Revenind la masă, Gilda căzu brusc într-o somnolenţă subită şi, cât ai clipi, adormi. Malko părăsi discoteca şi se trezi pe o stradă pustie şi sinistră. O prostituată, machiată ca o paiaţă, îl atinse şoptindu-i nişte obscenităţi în limba spaniolă.

El sări într-un taxi care tocmai trecea pe acolo şi ceru să fie dus la hotel.

Juanita Cayon formă numărul cu mare atenţie, apoi duse receptorul la ureche. Soneria sună de cinci, şase ori. Când tocmai voia să închidă, se auzi o voce de bărbat.

— *A la orden?*

— Eu sunt. Făcu Juanita.

Vocea ei, uşor peltică, era uşor de recunoscut, dar persoana căreia i se adresa nu o mai auzise de un an. La capătul firului se auzi o exclamaţie bucuroasă:

— A, Juanita! Unde eşti? La Bogota?

— *Şi.*

— Unde?

— Nu pot să-ţi spun.

Bărbatul râse.

— Văd că eşti în continuare în acelaşi circ. Când pot să te văd?

Era vocea relaxată a cuiva care se simte bine în pielea sa. Normal. Avea treizeci şi doi de ani, era frumos, câştiga o grămadă de bani, era din familie bogată, fără griji.

— Dacă ai timp, chiar acum.

Juan Carlos era oricând dispus şi prins în tot felul de aventuri, fără a mai pune la socoteală ocupaţiile ilegale.

— Unde?

Juanita se gândi puţin.

— La intersecţia dintre Carretera 7 şi Caile 16. Acolo unde sunt lustragii, în faţa Muzeului Aurului. Sunt acolo în jumătate de oră.

— Perfect, făcu Juan Carlos. Vin cu maşina. Un Porsche verde. Te iau în trecere.

El închise telefonul. Un Porsche! se gândi Juanita. O asemenea maşină costa milioane de pesos. Iar în ţara asta, cei mai mulţi crăpau de foame. Juan Carlos Laureles era păcatul ei secret. El întrupa tot ce ura ea cel mai mult; tot ce o determinase să intre în lupta politică, adică oligarhia atotputernică ce domnea în America Latină cu brutalitate şi trufie. Juan Carlos îi dispreţuia pe săraci şi îi ura pe „subversivos”. O cunoscuse pe Juanita Cayon la Universitatea din Caracas cu câţiva ani mai devreme şi avuseseră o aventură. Îl amuzase faptul că are de-a face cu o comunistă.

Cât despre ea, cu greu putea pricepe cum de se putuse îndrăgosti de acest play-boy aflat la antipodul a ce iubea ea.

40

Făcuseră dragoste, iar ea descoperise că este însărcinată. Nu i-a spus nimic. S-a dus în Cuba şi a avortat. Dar acel copil refuzat crease nişte legături invizibile şi puternice între cei doi.

Acum avea un motiv în plus ca să-l vadă pe Juan Carlos, dar ştia că şi fără asta l-ar fi sunat. Îşi puse o căciuliţă de lână mov, un fular de aceeaşi culoare, impermeabilul şi ieşi afară, în ploaie. O singură concesie făcuse: îşi machiase ochii. Inima îi bătea nebuneşte. În mod excepţional, luă un taxi ce o lăsă lângă Muzeul Aurului.

Intră înăuntru. Trebuia să fie prudentă.

Un Porche îşi făcu apariţia pe Carretera 7, iar Juanita îi ieşi în întâmpinare. Juan Carlos deschise portiera, fata urcă, iar maşina o luă imediat din loc. Bărbatul o fixa cu o privire ironică. Era la fel de chipeş. Părul negru, buclat îi încadra chipul de lup tânăr.

— Eşti comunistă în continuare?

— Da.

— Se vede. Parcă ai fi o cerşetoare. Uită-te la pantofii tăi! Şi la pantalonul ăsta!

— Eu nu am banii tăi, replică enervată Juanita. Şi chiar dacă i-aş avea, nu i-aş cheltui pe asemenea fleacuri... Aş educa masele de nevoiaşi.

Juan Carlos feri la timp un bătrân ce traversa strada şi spun râzând:

— Bătrân jegos!

Juanita îl privi oripilată.

— Eşti mai rău ca înainte! Nu înţeleg cum de mai pot vorbi cu tine...

— Nu uita că tu m-ai sunat, remarcă tânărul. Eşti de mult timp în Bogota?

— De câteva zile.

— Rămâi mai mult?

— Nu ştiu.

Cei doi tăcură. În timp ce conducea, el puse o mână pe coapsa tinerei femei care se uita fix afară. Ploaia se înteţise. Maşina rula pe Carretera 5, la poalele munţilor, printre cocioabe… Clădirile din centru erau învăluite în ceaţă.

41

— Unde mă duci? întrebă Juanita.

— La studioul meu.

El o strânse. Juanita avu o tresărire de recul. Carlos o privi întrebător.

— Nu ai chef să facem dragoste?

— Ba da, se auzi ea răspunzând.

El opri la capătul Străzii 76, douăzeci de minute mai târziu. Urcară în tăcere la etajul trei al unui imobil modern. Studioul era minuscul, de abia mobilat. Un pat mare trona în mijlocul lui. Juan Carlos se aşeză pe el privind cum Juanita îşi scoate impermeabilul, căciuliţa şi fularul, apoi vine şi se întinde alături.

Tânăra îi desfăcu cămaşa şi începu să-l mângâie şi să-l sărute pe pieptul gol, cu bucuria unui copil.

El se lăsă în voia ei, tulburat de acea pasiune pură care rezistase la proba timpului şi a depărtării.

— A trecut un an de la ultima noastră întâlnire.

Fără un cuvânt, el începu să se dezbrace şi ea îl imită Trupul alb, destul de împlinit, dar bine proporţionat, era mai puţin frumos decât chipul pe care Juan Carlos regăsea toată puritatea. El se întreba dacă fata îşi păstrase extraordinarul temperament. Strecură un braţ în jurul taliei, o trase spre el, lipindu-i sânii de pieptul lui. Imedit, Juanita începu să geamă. Era femela în stare pură. El o penetră şi ea începu să se mişte cu furie. Se iubiră în tăcere, pierduţi în fericirea lor. Brusc, el îşi aminti că fata suferea de astm bronşic. Când era foarte excitată, uneori se sufoca. Acum, după orgasm, ea zăcea inertă, respirând adânc.

— Am visat atât de mult la întâlnirea asta! spuse ea când îşi recuperă suflul.

Ea era la fel de pătimaşă ca întotdeauna. Acum părea împăcată, liniştită.

— Eşti la fel de bună în dragoste, dar ar trebui să te îmbraci mai bine. O să te ajut eu să-ţi găseşti ceva ca lumea...

— Nu-i nevoie, spuse iritată Juanita.

Jan Carlos îşi aprinse o ţigară în timp ce tânăra se odihnea pe o parte, cu ochii deschişi, contemplându-l. După un lung răstimp, ea spuse cu o voce gravă:

— Juan Carlos, nu am vrut să mă întâlnesc cu tine numai pentru asta. Vreau să-ţi propun ceva.

Telefonul sună încet. Malko avu impresia că interlocutoarea lui se află la mii de kilometri depărtare. Cu toate acestea Gilda Romero nu era decât la câteva sute de metri. Era ora unsprezece şi îl durea capul. Era de la aguardiente.

— Încă vă mai interesează ceea ce mi-aţi cerut? făcu ea.

— Sigur că da, spuse Malko.

— E periculos, îl avertiză fata.

— Ştiu.

— Treceţi să mă luaţi peste o jumătate de oră. Vom lua prânzul undeva, spuse Gilda cu glas scăzut.

Ea întrerupse convorbirea. Malko se îmbrăcă. Vizita la DEA putea să mai aştepte. Închiriase o maşină, un Dodge, care aştepta în faţa hotelului. El coborî. Îi trebui un sfert de oră ca să găsească Avenida Jimenez. Gilda Romero îl aştepta sub portalul imobilului ei, înarmată cu inevitabila umbrelă.

— Unde mergem acum? o întrebă Malko.

— În afara Bogotei, către nord, spuse tânăra femeie. La un restaurant numit *El Portillo.* Este un loc foarte drăguţ. Acolo vă voi arăta pe cineva. Este tot ce pot face. De doi ani, persoana aceea a devenit Numărul 1 în traficul de droguri. Câştigă milioane de dolari. Prin intermediul ei veţi găsi ce

căutaţi…

Ei rulau pe Carretera 7. În nord se afla cartierul rezidenţial al Bogotei. Încetul cu încetul, vilele se răriră lăsând loc unui peisaj ce amintea de Elveţia prin armonia şi frumuseţea lui bucolică. Rulară astfel cam un sfert de oră. Pretutindeni se vedeau *haciendas.* Gilda nu mai scotea nicio vorbă.

— Am ajuns, spuse ea într-un târziu.

Părea o *hacienda* la fel cu celelalte. Malko intră cu maşina în curte şi se gară în faţa clădirii principale. Acolo mai erau câteva automobile. Pătrunseră în restaurant şi se aşezară la o masă. Trei perechi se aflau în sală.

— Persoana nu a sosit încă, spuse ea.

Un chelner aduse *sangria* şi le umplu paharele. Malko bău să se încălzească. Norii acopereau culmile munţilor. Gilda era

cuprinsă de nervozitate. Ei comandară nişte *parrillas,* un amestec de cărnuri şi cârnăciori la grătar, ce le fură servite într-un timp record.

Când li se servi brânza, nu se întâmplase încă nimic. Deodată îşi făcu apariţia un Porsche care se opri în parching. Din el coborî o fată cu o căciuliţă mov şi fular asortat. Purta ochelari de soare ce-i ascundeau ochii. În urma ei venea un tânăr frumos cu păr superb, îmbrăcat cu o geacă din piele şi blugi. Era o pereche frumoasă.

Ei se aşezară la o masă din apropierea lui Malko.

Gilda Romero spuse încet:

— El este. Se numeşte Juan Carlos Laureles. Se spune că anul trecut a câştigat cinci milioane de dolari. Nici nu ştie ce să mai facă cu atâţia bani. Unchiul său este un senator foarte important, iar tatăl lui a fost general. Face parte din una din cele mai importante familii de aici. Acum lucrează pe contul lui. Se ocupă de *coca.*

Malko se strădui să-şi graveze în memorie trăsăturile tânărului columbian. Observase că pe culoar era un telefon. Se ridică de la masă şi se îndreptă către el prefăcându-se că

vrea să dea un telefon. De acolo avea o vedere clară asupra noilor-veniţi. El îi observa, cu receptorul la ureche. Cei doi se ţineau de mână ca doi îndrăgostiţi, vorbind cu tandreţe.

Era o pereche ca toate celelalte. Deodată, tânărul, glumind, scoase ochelarii partenerei lui. Ea şi-i puse la loc cu gesturi febrile, dar Malko nu-şi putu reprima o tresărire. Prodigioasa sa memorie nu putea să-l înşele. În ciuda deghizării, el o recunoştea pe femeia a cărei fotografie îi fusese arătată. Era cubaneza care venise la Bogota să cumpere cocaină. Juanita Cayon, poreclită „La Loca”.

Capitolul V

Malko îşi întoarse privirile. Ştia că oamenii de acest gen au un al şaselea simţ extrem de dezvoltat. Un element insolit oricât de mic era suficient pentru a-i pune în gardă. El închise telefonul şi se întoarse la masă. Era tulburat şi uluit. Încă o dată norocul era de partea lui.

Gilda Romero terminase cârnăciorii picanţi înmuiaţi în sosul cu gust de acid clorhidric. Cafeaua era servită. În restaurant nu era suficientă lume pentru ca ei să rămână prea mult fără a fi remarcaţi. Or, cei vizaţi abia sosiseră. Malko încerca să găsească o soluţie. Nu avea nicio autoritate ca să intervină în Columbia. Dacă telefona la staţia locală CIA ar fi intrat în conflict cu poliţia columbiană. Aşa că, pe moment, trebuia să se descurce singur

— Sunteţi satisfăcut? şopti Gilda Romero. Este el, Juan Carlos Laureles.

Ea golise o carafă întreagă de sangria, iar atitudinea distantă lăsase loc unei familiarităţi senzuale. Malko se apropie şi genunchii lor se atinseră pe sub masă. Femeia nu se retrase.

— O cunoaşteţi pe fata cu care este? o întrebă Malko.

— Nu.

Juan Carlos Laureles întoarse capul în direcţia lor şi adresă

un uşor surâs Gildei.

— Bogota este un oraş mic. Adesea ne întâlnim la diferite serate, dar nu sunt suficient de frumoasă ca să-l interesez, spuse ea.

— Aici au camere de închiriat? o întrebă brusc Malko.

— De ce? făcu mirată fata. Vreţi să...?

— Eu nu vreau să plec înaintea lor, iar aici este imposibil să mai stau.

— Da. Nu trebuie decât să vorbiţi cu chelnerul. Mai doriţi o sticlă cu *vino tinto '?*

Ea îl chemă pe tânărul care îi servea şi-i vorbi la ureche. Apoi îi spuse lui Malko:

— Avem camera 2. Va fi inclusă în nota de plată.

— Peste trei minute, ei se ridicară de la masă. Juan Carlos şi amica lui erau abia la *parilla.*

Scara pe care urcau scârţâia. Camera era în stil rustic, cu o imensă plapumă. Malko merse la fereastra care dădea spre parcare.

Gilda se aşeză pe pat.

— Putem să fumăm câte o ţigară, făcu ea cu o veselie cam forţată. Să sperăm că nu vor avea şi ei aceeaşi idee.

Ea îşi aprinse un Rothmans cu o brichetă mare din aur. Malko o imită, dar se instală în picioare aproape de fereastră. Gilda Romero îl observa curioasă.

— Vă ocupaţi de politică, nu-i aşa? Nu prea semănaţi cu un poliţist de la Brigada antidrog.

Malko zâmbi.

— Mulţumesc. Spuneţi-mi, Columbia este o ţară stabilă?

— Foarte stabilă, făcu Gilda, dar în violenţă. Noi, columbienii avem nevoie de violenţă. Există gruparea de stângă romantică. Cei din M19 sunt intelectuali, profesori... Toţi ar vrea ca lucrurile să se schimbe, dar nu ştiu ce e de făcut pentru asta. Operează în oraşe. Apoi mai sunt rebelii din

1. Vin roşu (n.t.)

FARC. Comuniştii care ocupă zone întregi în munţi, răspândiţi în toată ţara.

— Dar nu există alegerile?

— Cum să nu? Şi sunt şi libere. Noi le spunem „alegerile berii”. Reprezentanţii celor două mari partide – conservatorii şi liberalii – merg la sate şi se întâlnesc cu primarii ca să le spună cu cine să voteze...! Este simplu. Comuniştii nu au nicio şansă.

El aruncă o privire afară. Porche era tot acolo... Gilda spuse surâzând:

— Acum mă compromiteţi. Juan Carlos va fi convins că sunteţi amantul meu.

— Îmi pare nespus de rău, făcu Malko. Sper că asta nu vă va aduce prea multe probleme.

El avea impresia că fata, departe de a fi înspăimântată de această „colaborare”, era chiar încântată.

Ea îşi stinse ţigara, se îndreptă hotărâtă către Malko, îl prinse pe după gât şi îl sărută. Fu o sărutare lungă, profundă şi senzuală care îi plăcu lui Malko. Apoi ea se lipi şi mai mult şi începu să se frece insistent de el.

Din politeţe, Malko îi mângâie un sân.

— Vă simţiţi atras de mine? îl întrebă columbiana.

— O, desigur, zise Malko.

— Noaptea trecută am visat ceva nebunesc, făcu Gilda. Se făcea că eram în bucătărie, că aţi venit după mine şi că am făcut dragoste în picioare lângă frigider.

Spunând aceasta, Gilda se sprijini de perete bine înfiptă pe tocurile înalte şi-l atrase pe Malko spre ea.

— În felul ăsta veţi vedea ce se întâmplă afară, spuse ea şi începu să-şi transforme visul în realitate.

Poziţia era inconfortabilă, dar plină de erotism, mai ales din cauza hainelor. Dezbrăcată, Gilda nu ar fi trezit prea uşor dorinţa lui Malko.

Tocmai când se pregătea să o ţintuiască de zid. Malko auzi zgomot de paşi afară. Juan Carlos şi prietena lui se îndreptau către Porsche ţinându-se de mână. Malko rămase blocat.

Gilda îl scutura gemând cu glas răguşit!

— Haide, haide!

47

Malko avu delicateţea să nu o lase baltă şi o penetră iute. Odată terminată scurta lor aventură, cei doi se grăbiră să ajungă la maşină chiar în momentul în care Porche ieşea din incinta restaurantului plecând spre Bogota.

Cu capul lăsat pe spate, Gilda închise ochii ameţită de sangria. Şi de orgasmul ei. Malko lăsă o distanţă de cinci sute de metri între el şi Porsche.

Din fericire. Porsche nu rula cu viteză mare. Gilda îşi retuşase machiajul cât putu de bine. Când maşina se opri la un semafor în faţa hotelului *Tequendama,* ea spuse:

— Lăsaţi-mă aici. Sper ca totul să meargă bine. Poate ne mai vedem într-una din zilele următoare.

Porsche redemară. Malko îl urmări un timp până ce Juan Carlos opri în faţa Muzeului Aurului. Acolo Juanita Cayon coborî şi se îndepărtă imediat. Malko nu mai ezită nicio clipă. Sări în urmărirea ei. Juanita înainta cu paşi grăbiţi fără să se uite în urmă. Ea traversă intersecţia îndreptându-se spre piaţa Simon Bolivar, cu mâinile în buzunarele impermeabilului. Deodată, o luă la fugă şi se aruncă într-un taxi gol care tocmai trecea prin dreptul ei. În zonă nu se mai vedea niciunul.

Clocotind de furie, Malko văzu cum taxiul dispare în circulaţie. Era neputincios. Juanita Cayon o fi fost ea nebună, dar ştia cum să scape de o urmărire.

Acum nu mai beneficia de efectul surpriză. Ploaia se înteţise, iar umbrela lui era în maşină. Până ajunse la Dodge, Malko era ud până la piele…

Sosise timpul să-şi caute nişte aliaţi.

Niciun panou nu indica prezenţa biroului DEA la etajul 16 al clădirii Uji de pe Carretera 7, aflată la două blocuri depărtare de Ambasada SUA. Deasupra intrării veghea însă ochiul negru al unei camere de televiziune. Malko sună la uşă şi

aşteptă. Uşa
48

se deschise şi în spatele unui sas blindat aştepta un puşcaş marin înalt şi masiv. Acesta îl trecu pe Malko printr-un portic electronic şi, văzând că nu deţine obiecte periculoase, îl întrebă ce doreşte.

— Vreau să-l văd pe Lester Drew.

În cele din urmă, apăru un bărbat îmbrăcat cu un costum Prince-de-Galles, cu ghete. Avea un aer obosit. El îl întâmpină pe Malko cu căldură.

— Aşteptăm de ieri vizita dvs., spuse el. Am primit o înştiinţare de la Miami.

Malko îl urmă pe o scară până la un birou aflat în mansardă de unde se putea zări întreg oraşul. Locul era deosebit de bizar, întrucât podeaua era înclinată, ca a unei nave gata să se răstoarne!

— Vedeţi în ce hal stăm! Afurisita asta de clădire abia ridicată este deja pe cale să se prăbuşească. Lucrătorii au furat oţelul pentru betonul armat.

Cei doi luară loc într-un echilibru instabil pe o canapea. În faţa lor se afla o hartă a Columbiei.

— Aţi mai aflat ceva nou în afacerea mea? întrebă Malko.

Lester Drew dădu din cap.

— *Nope.* N-am avut timp să mă ocup…

Malko îşi ascunse prost surpriza.

— Dar este vorba de o problemă extrem de importantă…

Americanul oftă din rărunchi.

— *Yeah...* O tonă de *coke...* Dar ştiţi ce cantităţi exportă ticăloşii ăştia într-un an: peste şaizeci de tone! Sigur, folosesc pachete mici. Cât despre *marimba,* cantitatea depăşeşte cincizeci de mii de tone. Doar în Sierra Nevada din Santa Marta, sunt cultivaţi cu marijuana o sută de acri de pământ… Toată ţara trăieşte doar din asta. Se câştigă din droguri între şase sute de milioane şi două miliarde de dolari în fiecare an. Şi asta, într-o ţară în care salariul mediu este de trei mii cinci sute de pesos.

Malko asculta terifiat acele cifre uluitoare. El întrebă:

— Cunoaşteţi un anume Juan Carlos Laureles?

— Cum să nu? Este un nou venit în traficul de droguri.

Provine dintr-o familie importantă. S-a branşat pe echipa din Laetitia de unde cumpără *pasta.*

— *Pasta*?

— Da, pasta verde făcută din frunzele de coca. Pentru o livră de cocaină pură este nevoie de două livre şi jumătate de *pasta.* Rafinarea se execută aici sau în Medellin. Laureles este protejat de unchiul său care este senator. Nu poate fi atins. Chiar dacă l-aş prinde cu un kilogram de *coke* în mână, mi s-ar spune că e vorba de zahăr pudră. Încetul cu încetul, mafia drogurilor cumpără pe oricine.

Erau departe de imaginea idilică zugrăvită în Miami.

— Şi ce faceţi dvs. În Bogota?

Lester Drew făcu un gest de neputinţă.

— Toată speranţa mea se află într-un singur cuvânt: eradicare. Împreună cu guvernul SUA, încercăm să-i convingem pe columbieni să suprime cel puţin culturile de marijuana, dar nu sunt speranţe prea mari. Acestea se află mai ales în zonele controlate de rebeli. Vorbiţi-mi despre Laureles. Pentru un tip care a venit aici de doar două zile sunteţi foarte bine informat. Ce rol joacă el în povestea noastră?

Malko zâmbi cu modestie.

— Nu este meritul meu, ci al şefilor dvs. Din Florida. Am avut un contact. L-am văzut azi pe Laureles în compania agentei cubane care a sosit să cumpere droguri.

— *Holy shit!* înjură Lester Drew. Desigur, nu este vorba de o simplă coincidenţă. Nu ne va fi însă deloc uşor. Pot să-i văd pe cei din F.2, dar ştiu dinainte cum se vor petrece lucrurile. Aceştia îl vor suna în mod politicos pe Juan Carlos Laureles şi-l vor anunţa că în ziua şi la ora cutare îi vor face o percheziţie… în plus, o să-l şi ajute să ascundă cantităţile cele mai mari. Tipul nu-i nebun. Este sigur că nu are laboratoarele

acasă la el. Laureles plăteşte cu bani grei ca să fie bine protejat.

Situaţia părea fără ieşire. Malko întrebă brusc:

— Aţi auzit cumva vorbindu-se de cubaneza Juanita Cayon?

— Nu. Cine este?

Malko îi explică.

50

— Ei, staţi puţin! făcu americanul. Dacă este vorba de lupta antisubversivă, lucrurile stau altfel. Mă voi adresa generalului Neva, şeful comando-ului BIM. Ştiţi unde se află acea fată?

— Nu, mărturisi Malko, dar cred că Laureles ştie.

Lester Drew bătu cu pumnul în masă.

— *Terrific!* De la Neva a fost numit acum şase luni de către guvernul Turbai ca să lichideze gruparea M19 care începuse să cam deranjeze. El are puteri nelimitate şi se serveşte de asta. La comanda lui au fost făcute peste patru sute de anchete cu tortură. Tipul e harnic, nu glumă... Nu trebuie să dea socoteală nimănui câtă vreme e vorba de „subversivos”... Numai el l-ar putea face să vorbească pe Juan Carlos Laureles, atâta timp cât drogul îi va alimenta pe rebeli. Sunteţi siguri că lucrurile stau aşa?

— Absolut sigur, spuse Malko. Fata aceea a venit să cumpere droguri de la Laureles pentru a le scoate afară din ţară.

— Mă duc să vorbesc cu generalul, spuse americanul. Unde vă pot găsi?

— La hotelul *Tequendama*, camera 456, spuse Malko.

Lester Drew îl conduse până pe palier, zâmbindu-i soldatului impasibil.

— Suntem prudenţi, făcu el. Predecesorul meu a primit trei gloanţe în cap pentru că nu a fost destul de prudent. Eu mai am şase ani până la pensie şi vreau să mă bucur de ea.

Situaţia prea din ce în ce mai încurajatoare.

Malko circula din nou pe Carretera 7, cu buticuri de o eleganţă discutabilă şi cu nenumărate restaurante. Când se

opri la un stop, un puşti se apropie de maşină, cu un cartuş de Malboro în mână.

— Doriţi ţigări, *señor?*

— Nu, mulţumesc, spuse Malko.

Puştiul scoase un săculeţ de plastic de sub cartuş şi-l puse pe genunchii lui Malko.

— *Coca, señor. Muy buena.*

Malko îi dădu înapoi săculeţul şi redemară.

Puştiul nu avea nici zece ani. Lester Drew ar fi putut

observa scena de la fereastră. Generalul responsabil cu combaterea drogurilor avea cu ce să-şi umple buzunarele! Ce ţară! Chipurile oamenilor de pe trotuare erau atât de triste, de disperate, iar oamenii erau prost îmbrăcaţi şi posaci.

Juanita Cayon se uită la ceas pentru a zecea oară. Juan Carlos Laureles ar fi trebuit să o sune de aproape o oră. Nu era în obiceiul lui să întârzie. Întotdeauna era punctual. Ea avu o presimţire rea. În ajun fusese urmărită de la restaurant. Era un *gringo.* Reuşise să scape de el, dar nu ştia dacă nu cumva fusese urmărit şi amantul ei.

Bărbatul cu barbă din M19 o privea atent.

— De ce eşti neliniştită? o întrebă el. Crezi că i s-a întâmplat ceva?

Tânăra clătină din cap.

— Nu ştiu, dar mă duc să văd ce s-a întâmplat.

Jorge Paz tresări.

— Eşti nebună? Dacă te prind…

— Voi fi atentă. Dă-mi arma.

Era vorba de arma parabellum a lui Jorge. Era placată cu aur şi fusese furată de la un colonel columbian. Jorge scoase arma dintr-un sertar şi i-o dădu. Juanita o puse în buzunarul impermeabilului după ce verifică încărcătorul şi pregăti un glonţ pe ţeavă. Nu era pentru prima oară când îi era frică. Fusese prinsă o dată în Venezuela.

În America de Sud, o detenţie însemna suferinţă fizică. Ea

fusese sodomizată cu o sticlă de Coca-Cola. Una din distracţiile preferate ale torţionarilor.

— Dacă nu mă întorc într-o oră, ştii ce ai de făcut, spuse ea.

— Bine, spuse Jorge cu vocea gâtuită de emoţie, dar…

— Niciun „dar”, îi tăie ea vorba. Nu ai nevoie de mine.

Era furioasă pe ea însăşi, că acceptase să meargă la restaurant cu Juan Carlos. În viaţa clandestină nu aveau loc sentimentele. Era o regulă de aur care nu trebuia încălcată…

52

Jorge o privi cum pleacă. Era profund nefericit.

— Sunteţi Mister Linge?

— Da, răspunse Malko cu o voce somnoroasă.

Adormise cu greu din cauza decalajului de fus orar. Ceasul său Seiko-quartz indica ora şapte şi jumătate. De ce îl suna Lester Drew aşa devreme?

— Îmbrăcaţi-vă şi veniţi imediat la Şcoala de Cavalerie, îi ordonă americanul. Vă voi aştepta la intarea BIM. Se află la capătul Carreterei a cincea. Ajungeţi acolo în jumătate de oră. L-au arestat. Acum îl interoghează. Generalul vrea să vă vadă. Luaţi-vă paşaportul.

— Vin imediat, spuse Malko.

Bine începea cea de a treia zi a sa în Bogota. Nu-şi imaginase că discuţia jdin ajun va avea un rezultat atât de rapid.

După cinci minute, el rula pe Caile 24 ca să ajungă pe Carretera quinta. El viră la stânga şi frână brusc: un şir lung de maşini veneau spre el, umplând toată şoseaua! În acel moment zări indicatorul pe care scris *„Una via de la 6 a 8”.* Era sens unic! Nu-i rămânea decât să o ia pe Caile 7. Când ajunse la Şcoala de Cavalerie, Lester Drew se repezi la el.

— Veniţi repede! Vă aşteaptă generalul De la Neva. Au început interogatoriul…

Curând ajunseră în faţa unui grup de clădiri. Pe un panou scria cu litere negre „COMMANDO BIM”. Era ghestapo-ul local.

O santinelă înarmată cu un G3 mai mare decât ea îi lăsă să treacă. Peluza impecabilă era plină de soldaţii din pază. Niciun civil nu se zărea în zonă.

Lester Drew îi făcu un semn lui Malko arătându-i inscripţia de pe o uşă: „SECCION SEGUNDA" urmată de următoarele cuvinte: „Dacă vă aflaţi aici, înseamnă că aţi făcut ceva rău". Un ofiţer răsări în faţa lor şi îi salută milităreşte.

— *El general* Oscar de la Neva vă aşteaptă, anunţă el.

Capitolul VI

Malko intră într-o încăpere imensă, ce avea o estradă mare în fund, pe care se afla un birou încadrat de cortine. Mai mulţi ofiţeri se îngrămădeau în jurul unui televizor din partea stângă a estradei. Unul dintre ei, un bărbat scund se detaşă de grup îndreptându-se către ei. Avea pieptul plin cu decoraţii, lucru de mirare într-o ţară care nu purtase niciodată vreun război cu vecinii ei. Avea o uniformă impecabilă, iar părul negru îi era pieptănat spre spate. Ceea ce te neliniştea erau ochii săi reci şi lipsiţi de expresie ca ochii unei reptile.

— *Buenos clias, señores,* făcu el cu un zâmbet.

— Iată-l pe generalul De la Neva, spuse Lester Drew Nu vorbeşte engleza.

— Dar eu înţeleg spaniola, făcu Malko.

Generalul se lumină la faţă şi-l luă de braţ. Conducându-l în faţa televizorului. Acesta era cuplat la un aparat video Akai. Pe ecran erau doi bărbaţi. Generalul şi un necunoscut fără cravată, separaţi de o masă.

Ofiţerul columbian spuse vesel:

— Vă mulţumesc pentru ajutorul dat, *señor!* Noi fiu avem

niciodată destui aliaţi în lupta contra rebelilor. Această Juanita Cayon este foarte periculoasă. Avem fişa ei. Cred că complicele ei va vorbi curând.

— Când l-aţi arestat? întrebă Malko.

— Azi-noapte, la el acasă. Din cauza Constituţiei, nu avem voie să-l reţinem mai mult de şase ore înainte de a-l deferi autorităţilor civile. Pentru noi e suficient, adăugă generalul zâmbind. Aici la noi, oamenii devin repede conştienţi de crimele comise împotriva patriei. Noi înregistrăm pe bandă video toate interogatoriile ca să le punem la dispoziţia autorităţilor civile... Totul se petrece extrem de corect. Pentru noi Constituţia este sfântă.

Într-adevăr. Ceea ce se vedea pe ecran semăna cu o conversaţie mondenă. Prizonierul răspundea fără să ezite la întrebări.

Generalul îi explică lui Malko:

— Acest bărbat face parte dintr-un comando FARC ce a atacat un post de poliţie şi a ars de vii şapte soldaţi. L-am făcut să înţeleagă că a procedat greşit.

— *El general es muy humano*, susură la urechea lui Malko un tânăr căpitan cu o mustaţă cernită ca un parchet nou...

Toate bune şi frumoase... Pe ecran, interogatoriul se derula în mod paşnic. Malko zări în spatele biroului o statuie a Fecioarei Maria în faţa căreia ardea o lumânare... Nu mai lipseau decât corurile celeste... Generalul Oscar de la Neva trase adânc în piept fumul de ţigară apoi îl conduse pe Malko în faţa unui panou negru unde erau rezumate rezultatele luptei antisubversive.

— *Señor,* noi suntem pe cale să strivim gruparea M.19. Cu ajutorul Sfintei Fecioare, peste o oră, vom merge împreună să o arestăm pe această Juanita Cayon.

— *Criminal! Desgraciado! Tu eres un antipatrial1*

Juan Carlos Laureles deschise gura şi scuipă un jet de apă

1. Criminalule, imbecilule, eşti un duşman al patriei! (n.a.)

murdară, scuturat de un sughiţ înspăimântător. Îl vedea cu greu pe locotenentul din BIM care stătea în picioare în faţa lui, cu picioarele îndepărtate şi lovea nervos cu o cravaşă cizmele lustruite. Cei doi soldaţi care îl ţinuseră cu capul în

apa mizeră, continuau să-l ţină de braţele încătuşate. Îi era frică, dar nu cedase, în ciuda celor patru ore de interogatoriu şi de lovituri. Nu înţelegea nimic. El îşi trase sufletul şi strigă:

— Unchiul meu, senatorul Gomez vă va împuşca pe toţi! Daţi-mi imediat drumul!

Roşu de mânie, locotenentul îl apucă de părul ud.

— *Vayase a la mierda!* Aici eşti lai BIM! Nimeni nu poate interveni aici. Tu eşti un *subversivo!* Mai rău decât un câine. Dacă nu vorbeşti ai să crăpi înecat în hârdăul ăsta, iar leşul tău va fi încărcat într-un elicopter care-l va arunca în munţi, hrană pentru vulturi. Vorbeşte! Spune, unde se află târfa Juanita Cayon?

— *No tengo nada que declarar!'* repetă pentru a suta oară Juan Carlos.

Era destul de adevărat. Nu ştia unde se află Juanita. Ea era cea care îi telefona. Ea ştia că nimeni nu era la adăpost cu adevărat. Din păcate, torţionarii erau de altă părere... Locotenentul îşi luă avânt şi-l lovi cu toată puterea în abdomen. Juan Carlos se îndoi din şale şi căzu în noroiul din curte vomând un val de fiere. Locotenentul îi privi chipul cenuşiu, întrebându-se dacă nu cumva l-a lovit prea tare. Ştia că generalul este nerăbdător. Trebuia cu orice preţ să afle unde se află ticăloasa de rebelă...

— Pentru că îi place apa, o să-i dăm altceva.

El se desfăcu la pantalon şi urină îndelung în hârdăul cu apă neagră. Apoi le făcu semn şi celor doi soldaţi să-l imite. Râzând în hohote, aceştia executară ordinul.

— Chemaţi-i şi pe tovarăşii voştri. O să preparăm cocteilul BIM.

Unul din soldaţi adună în grabă oamenii. În cinci minute încă douăzeci de soldaţi îşi goliră băşica în hârdău. Prăbuşit în

1. Nu am nimic de declarat, (n.a.)

noroi, Juan Carlos abia mai respira, pe jumătate inconştient.

Locotenentul i se adresă pe un ton aproape blând:

— Ascultă, *desgraciado de mierda,* tipa asta este o rebelă periculoasă. Noi te cunoaştem. Eşti un columbian bun, dintr-o familie respectabilă. Ea este o străină, o comunistă nenorocită care vine să semene dezordine în frumr aşa noastră ţară. Trebuie să ne ajuţi.

Juan Carlos Laureles reuşi cu greu să articuleze:

— *Esta es una acusacion muy grave! Pero no es la verdad!*

— *Que Dios te ayude!*' spuse locotenentul. De astă dată o să dai ortul popii.

Cei doi soldaţi îl târâră pe prizonier până la hârdău şi-i apăsară capul în lichidul infect. În ciuda slăbiciunii, el reuşi să-şi ţină respiraţia câteva secunde interminabile. Apoi amestecul acid îi năvăli în plămâni, declanşând un spasm oribil ce-i scutură tot trupul.

De la o fereastră câţiva soldaţi din BIM priveau curioşi la acest spectacol banal, pariind între ei cu privire la durata supliciului. Uneori, soldaţii întreceau măsura, iar prizonierul murea asfixiat în fundul hârdăului. Nu le mai rămânea atunci decât să pună în scenă o tentativă de evadare şi să facă un raport.

Cu Juan Carlos Laureles situaţia era mai delicată. Dacă murea în timpul interogatoriului, riscau ca membrii familiei acestuia să facă un mare tămbălău. Iar locotenentul ştia acest lucru.

Dar alături generalul aştepta un rezultat clar. Cum obţinea acest lucru, putea să urmărească scena la video.

Deocamdată, tânărul se zbătea între viaţă şi moarte. Un picior alunecă la orizontală lovind în tibia pe unul dintre soldaţii ce-l ţintuiau acolo. Acesta îi dădu drumul, urlând de durere.

Juan Carlos se smulse din hârdău cu chipul scăldat în apa îndoită cu urină, scuipând, tuşind şi vomând, cu ochii ieşiţi din cap. Cu mâinile legate nu putea face mare lucru. În furia şi

1. — Este o acuzaţie foarte gravă! Dar nu este adevărată! — Să te ajute Dumnezeu! (n.a.)

durerea lui, el distinse silueta locotenentului ce comandase acea abominabilă tortură. El se repezi capul înainte, ca un taur cuprins de turbare şi-l izbi pe gradat în pântece. Dezechilibrat, acesta se împiedică şi căzu în hârdău.

Înnebunit de durere, Juan Carlos se repezi încercând să scape din incintă, dar unul din soldaţi îl placă la picioare, iar un altul sări şi-l trânti la pământ.

Locotenentul năucit şi sufocat de lichidul împuţit, sări ca un nebun la prizonierul prăbuşit la pământ.

Împreună cu cei doi soldaţi începu să-l calce în picioare. Curând trupul nefericitului se transformă într-o masă sângerândă şi fără formă.

— *Bastal*

Strigătul acesta îi opri brusc. Locotenentul se întoarse. Colonelul Vargas, însoţit de ajutorul de câmp al generalului, era acolo şi-l privea. El făcu semn soldaţior să ridice prizonierul ca să continue interogatoriul. Apoi se îndreptă către şeful său, ruşinat de duhoarea pe care o împrăştiau în jur. Dar prizonierul plătise cu vârf şi îndesat.

— *Levantese carajo! ’* porunci el.

Colonelul Vargas salută milităreşte şi se aplecă la urechea generalului De la Neva care discuta cu Malko şi cu Lester Drew.

Zâmbetul de pe faţa generalului încremeni o fracţiune de secundă. El respinse cu un gest violent ceaşca de cafea şi sări în picioare. Avea ochii injectaţi.

— *Desgraciado de mierda!*

Malko şi Lester Drew se uitară unul la celălalt. Oare ce se întâmplase?

Generalul traversă încăperea în viteză atât de mare, încât se agăţă de firul aparatului Akai. Aparatul căzu pe pardoseală, iar ofiţerul fu pe punctul de a cădea şi el.

1. Ridică-te, ticălosule! (n.a.)

Se echilibră cu greu înjurând de mama focului, roşu la faţă. Ceilalţi ofiţeri asistau încremeniţi de groază.

Generalul De la Neva ajunse la uşă chiar în clipa în care aceasta se deschise. În cameră îşi făcu apariţia un tânăr ofiţer alb la faţă care spuse ceva bâlbâindu-se. Malko nu înţelegea nimic. Generalul scoase un ţipăt şţrangulat şi îl pălmui pe ofiţerul care se rezemă de perete. Generalul continua să-l pălmuiască şi să-l acopere de injurii. Făcuse spume la gură şi tremura de furie.

— Ce se întâmplă, generale? îl întrebă Malko.

— Imbecilul ăsta l-a omorât pe prizonier, făcu el. Voi ordona să fie executat prin împuşcare.

Locotenentul tremura ca o piftie, iar nasul îi sângera. Uniforma lui mirosea a urină. Unul dintre colonei îl prinse de braţ pe Malko.

— Eu cred că întâlnirea s-a terminat, *señor*, spuse el cu glasul scăzut. Generalul este un pic enervat. Acest ofiţer va fi pedepsit foarte sever.

%— Aţi obţinut informaţiile căutate? întrebă cu răceală Lester Drew.

— Nu, *señor*, mărturisi colonelul. Prizonierul a refuzat să vorbească, iar noi nu mai putem să-l constrângem, nu-i aşa?

— Desigur, desigur…

Generalul nu se mai ocupa acum de ei. Vorbea la telefonul de pe estradă. Nici nu ridică privirea când părăsiră sala.

În loc să continue drumul pe culoar drept înainte, Malko deschise o uşă pe care scria NO PASAR. O santinelă încercă să-l oprească. Malko îi arătă permisul de liberă trecere şi soldatul îi făcu loc să treacă. Un grup mic de soldaţi staţiona aproape de hârdău în jurul unui trup închircit. Malko simţi o strângere de inimă când recunoscu pe bărbatul pe care îl văzuse la Portillo. Avea chipul tumefiat şi hainele murdare. Malko simţi un gust de cenuşă în gură. Din cauza lui acel tânăr murise de o moarte atroce, torturat cu bestialitate. Lester Drew îl trase de mânecă.

— Veniţi. Generalului nu i-ar plăcea să ne găsească aici.

Cei doi se întoarseră în parcare. Malko era tăcut. Se jucase de-a ucenicul vrăjitor...

59

— Ăştia sunt nişte adevărate animale. Ştiam că generalul este un tip feroce, dar nu l-am văzut niciodată în halul ăsta.

— Trebuie să o găsim pe Juanita Cayon, spuse Malko. Mai înainte de a primi livrarea de droguri. Altfel, totul se duce pe apa sâmbetei...

— Cred că aveţi informatorii dvs., observă tipul din DEA. Trebuie să-i vedeţi şi pe agenţii staţiei dumneavoastră. CIA are contacte cu F2. Eu vă voi lăsa la ambasadă.

Un autobuz vechi, de culoare verde, urca pe Caile 72 îndreptându-se spre Carretera 7, pe sensul unic ce se termina într-un mare bulevard. În spatele lui se înşirau vreo douăzeci de vehicule diferite O Toyota apăru brusc de pe o stradă transversală şi începu să înainteze claxonând furioasă, atingând trotuarul. Ea reuşi să ajungă în dreptul autobuzului care ocupa aproape toată strada. Toyota continuă să claxoneze, iar autobuzul îi făcu în cele din urmă loc să treacă.

Pe neaşteptate Toyota se opti în faţa autobuzului blocându-i trecerea. Două persoane se dădură jos, un bărbat şi o femeie, amândoi înarmaţi şi îmbrăcaţi cu uniforme militare. Bărbatul aţinti arma către vehiculele ce se grăbeau să depăşească şi trase un foc în aer. Femeia sări pe scara autobuzului, lângă şofer, deschise portiera şi-i puse pistolul la tâmplă.

— Blochează strada cu autobuzul! îi ordonă ea. Repede!

În loc să o asculte, şoferul, dintr-un reflex de apărare, scoase de sub scaun o bară de plumb şi încercă să se apere.

Imediat, femeia trase trei gloanţe în capul bărbatului, care se prăbuşi peste volan.

Terorista îl apucă de umeri cu mâna stângă şi-l smulse de pe scaun, aruncându-l jos din autobuz în mijlocul străzii. Apoi

sări în locul lui şi puse maşina în mişcare. Greul vehicul demară cu o zmucitură şi se puse de-a latul şoselei, blocând circulaţia. Şoferiţa improvizată opri motorul, descărcă arma în bord şi sări jos.

60

— *Mueran los sirvientes de la oligarquia*!' urlă ea. Suntem forţele populare columbiene. Nu mişcă nimeni!

Călătorii se înghesuiră să iasă din autobuz, ţipând înspăimântaţi. Când auziră vorbele femeii, ei rămaseră încremeniţi. În spatele autobuzului începu un concert asurzitor de claxoane. Strada în sens unic era acum complet paralizată. Ocupanţii Toyotei înconjurară autobuzul. Femeia care asasinase şoferul scoase un fluier din buzunar şi fluieră scurt. Imediat, o camionetă albă ce staţiona la o distanţă de vreo sută de metri începu să ruleze în zig-zag pe drumul liber, venind cu spatele către autobuz.

Când ajunse lângă el, se dădură jos mai mulţi bărbaţi cu mitraliere şi revolvere, care intrară într-o clădire cu două etaje, lăsând afară doi inşi.

Strada era complet blocată de autobuz. Doar pietonii puteau trece, dar niciunul nu îndrăznea. Având în vedere starea traficului din Bogota, poliţia nu avea să sosească prea curând. Mai ales că maşinile care veneau barau şi mai mult singura cale de acces.

Teroriştii se răspândiră în casa pe care tocmai au invadat-o. Unul dintre ei sparse o uşă, ciuruind pe bărbatul dinăuntru, care nici nu avu timp să se dezmeticească.

Agresorii deschideau uşile apartamentelor cu lovituri de picior. Un diluviu de foc se abătu asupra locatarilor. O singură uşă era închisă cu cheia. O rafală sfărâmă broasca. Era o cameră cu mult mai mare, plină cu tot felul de instrumente, semănând cu o bucătărie. Un bărbat în halat alb îi privi pe agresori cu un aer stupefiat.

— *Ten piedad,* murmură el, *ten piedad! 2*

El se retrase cu spatele la perete, cu mâinile ridicate

deasupra capului şi muri câteva secunde mai târziu cu pieptul sfârtecat de o rafală G3.

Mai mulţi saci de plastic erau aranjaţi în stivă lângă perete, până la plafon. Erau acolo sute. Teroriştii începură să-i strângă în saci mai mari şi mai rezistenţi pe care îi aduseseră cu ei.

1. Moarte oligarhiei! (n.a.)

2. Fie-vă milă! Fie-vă milă! (n.a.)

61

Femeia rămase pe loc, în timp ce ceilalţi cărară povara afară. În stradă, situaţia era la fel de confuză. Mulţimea mută privea la scena de dincolo de autobuz. Ambuteiajul începea să blocheze şi Carretera 11. Femeia ieşi ultima din imobil. Din depărtare se auzi sirena poliţiei. Era timpul să şteargă putina. Dacă cei din BIM ar fi avut ideea să folosească elicoptere, situaţia ar fi fost tragică.

Epuizaţi de efortul făcut, teroriştii se îngrămădiră în camioneta care demară spre Carretera 7, precedată de Toyota. Imediat ce vehiculele se îndepărtară, mai mulţi bărbaţi din mulţime se repeziră în imobilul asaltat, călcând în picioare cadavrul şoferului.

Camioneta viră pe Caile 72 şi se pierdu în circulaţia de pe Carretera 7, rulând spre sud. Unul din locatarii casei, care asistase la cele întâmplate, tremura din toate mădularele. Când poliţiştii din F2 sosiră la faţa locului, cu un sfert de oră mai târziu, circulaţia reintrase deja în normal. Martorul repeta la nesfârşit:

— Era o femeie, am văzut-o cu ochii mei! Era o femeie! O criminală!

Lester Drew şi Malko sosiră şi eu cu un Fiat vechi al F2. Cu ajutorul unui poliţist columbian, ei reuşiră să treacă de barajul ce bara Caile 72. Pretutindeni, era plin de poliţişti şi militari. Două ambulanţe staţionau în stradă. Nişte infirmieri duceau o targă acoperită cu un cearşaf alb. Poliţistul vorbi ceva cu colegii săi.

— Bandiţii au ucis pe toată lumea. Pe toţi cei şase inşi ce lucrau în laborator. Nu le-au dat nicio şansă. Trei dintre ei erau căutaţi de F2, acuzaţi de trafic de droguri. Chimistul fusese arestat de două ori.

— Aşadar era un laborator de droguri? întrebă Malko.

— Bineînţeles, făcu Lester Drew. Unul dintre cele mai mari descoperite în ultima vreme. Teroriştii au luat tot. Credem că este vorba de o tonă de drog.

— Aşa de mult!? făcu Malko gânditor.

Ei intrară în clădire. Traversară culoarul impregnat de mirosul fad de sânge, amestecat cu cel de cordită.

Uşa „laboratorului” era deschisă. Malko văzu cuvele şi instrumentele. Lester Drew îi făcu semn să privească.

— Priviţi asta. Este o lupă electronică de control a cristalelor de cocaină. Iar acesta este un aparat de controlat aciditatea. Erau bine echipaţi.

Ei părăsiră laboratorul. Malko se opri în faţa clădirii. Pe faţada ei se etala o inscripţie făcută cu vopsea roşie. Era proaspătă! *„Ca şi în Nicaragua, forţele populare columbiene vor învinge. Trăiască M. 19!”*

— Era şi o femeie cu ei, remarcă americanul. Nu a putut fi identificată cu certitudine, dar se ştie că ea l-a ucis pe şoferul autobuzului. S-ar putea să fie Juanita Cayon…

— Tot ce e posibil, recunoscu Malko.

Nu mai era nimic de făcut acolo. Ei se urcară în Fiat şi se îndepărtară către centrul oraşului. Lester Drew era pe gânduri.

— Este pentru prima oară când se întâmplă aşa ceva. Niciodată până acum rebelii nu au lovit în mafia drogurilor. Dimpotrivă. Se sprijineau şi colaborau. Mafioţii vor fi turbaţi. Este vorba de cel puţin cinci milioane de dolari.

Malko era furios pe el şi frustrat. Nu se gândise că Juanita va fura drogul în loc să-l cumpere. Situaţia actuală îl depăşea complet, iar bilanţul era greu de imaginat. Acum cubanezii

din M19 aveau drogul, iar bărbatul care ar fi putut să-i informeze în legătură cu Juanita era mort. Femeia dispăruse fără urme.

— Cât timp este necesar pentru transferul cocainei în Barranquilla? îl întrebă el pe american.

— Depinde de filiere, răspunse acesta. Pentru o asemenea cantitate ar putea fi nevoie de trei sau patru zile. În continuare vor trebui să pună la punct schimbul. Să zicem că au nevoie în total de o săptămână. Ce intenţionaţi să faceţi? Există vreo zece filiere posibile şi nu le puteţi supraveghea pe toate.

— Va trebui să o întâlnesc pe informatoarea mea. Poate că mă va putea ajuta.

Lester Drew opri maşina în faţa hotelului *Tequendama.*

63

— Vă doresc noroc, spuse el. Şi ţineţi-mă la curent.

Juanita Cayon îşi aruncă fesul de lână şi-şi scoase impermeabilul îngreunat de arma aurită. Era frântă de oboseală.

Încă mai avea în nări mirosul de cordită arsă şi în urechi, zgomotul împuşcăturilor. Ea însăşi montase operaţiunea şi dăduse ordinele. Jorge o întâmpinase fericit şi o ţinea strâns lipită de pieptul lui.

— Este fantastic! Am reuşit! făcu el. Am reuşit!

Nu avea decât treizeci şi cinci de ani, iar violenţa avea un efect uriaş asupra lui. Juanita zâmbi.

— Da, am reuşit. Ai fost extraordinar.

Un compliment făcut de o asemenea femeie era măgulitor. Brusc Juanita nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Ea fugi şi se închise în W.C. Acolo începu să plângă în voie. Nu putea să nu se gândească la trupul schingiuit al lui Juan Carlos. Nu avea să-l mai strângă niciodată în braţe. Ştiuse că operaţiunea montată de ea îi va aduce necazuri.

Era convinsă de un lucru. Bărbatul vinovat de moartea iubitului ei era acel străin blond, *el gringo* care o urmărise.

Reţinuse chipul lui şi al femeii care îl însoţise. Ea îl cunoscuse pe Juan Carlos. Trebuia cu orice preţ să o găsească. Drogul avea să plece peste o oră către Barranquilla. Juanita dispunea de câteva zile. Acolo, în faţa oglinzii pătate a lavoarului, ea se jură că nu va părăsi Bogota înainte de a-l ucide cu propria mână pe bărbatul vinovat de moartea amantului ei.

64

Capitolul VII

Culoarul de la etajul patru mirosea a mucegai. Malko se opri în faţa uşii cu geam, apoi sună. Uşa se întredeschise şi în prag apăru Gilda Romero. Columbiana încremeni, iar bărbia începu să-i tremure.

— Plecaţi, făcu ea în şoaptă. Vă rog să plecaţi imediat...

Malko nu avu timp să discute, căci tânăra îi închise uşa în nas. El rămase de caraghios afară. La ce bun să mai insiste? Juan Carlos era mort din cauza sa şi a Gildei Romero. Iar ea nu dorea ca acest lucru să se afle... El coborî exact în momentul când se declanşa o nouă aversă. Îşi lăsase maşina Dodge la hotel. Iar de taxiuri nici urmă. La ora unsprezece, Lester Drew ţinea o conferinţă la Ambasada Americană cu şeful CIA ca să analizeze situaţia operaţiunii „Juanita Cayon”.

Malko plecă pe şoseaua inundată. În presă se scrisese enorm despre măcelul din Caile 72, bucurându-se că rebelii şi mafioţii se măcelăresc unii pe alţii. De asemenea, generalul De la Neva asigura că ultimii membri ai grupării M.19 sunt vânaţi de către comando-ul BIM şi că asasinii vor fi curând pedepsiţi. Vechea poveste...

65

Un lanţ gros închidea poarta cu grilaj a Ambasadei Americane. Clădirea în care se afla aceasta era un bloc din beton cenuşiu de patru etaje ce făcea mai multă onoare constructorilor de bunkere decât arhitecturii. Malko fu controlat la detectorul electronic, apoi luat în primire de un planton care îl conduse la etajul patru. Acolo îl aştepta un

bărbat tânăr cu ochi inteligenţi şi veseli. Acesta îi strânse mâna cu căldură.

— Bine aţi venit în Bogota, zise el. Mă numesc Henry Carter. Din păcate, nu sunt rudă cu Preşedintele.

— De ce „din păcate”? întrebă Malko. Altfel nu v-aş fi putut strânge mâna.

Era şeful staţiei CIA din Bogota. El îl conduse pe Malko într-un birou unde se aflau deja Lester Drew şi alţi doi americani, agenţi DEA. Henry Carter schiţă un zâmbet.

— Lester se plânge că nu are mijloace, dar oamenii din DEA se înmulţesc mai rău ca iepurii… Apropo, se pare că cei din F2 au descoperit o plantaţie de *marimba* în plin centrul Bogotei. În incinta unui station-service. Rezistă foarte bine chiar şi în vaporii de benzină…

Lesţer Drew scuipă capătul trabucului.

— În blestemata asta de ţară este posibil orice.

Henry Carter îl privea pe Malko cu un soi de curiozitate amuzată.

— Aşa că dvs. Sunteţi, aristocratul din „Company”. Suntem mândri să vă primim la Bogota. Cum puteţi vedea, vremea este perfectă… iar ambianţa, liniştită.

— Văd, văd, făcu Malko. Dar anotimpul frumos când vine?

— Aici nu vine niciodată, răspunse americanul. Este o invenţie a columbienilor ca să atragă turiştii, care nu mai vin de altfel.

El se întoarse către Lester Drew.

— Apropo, ce mai face generalul De la Neva? Mi se pare că l-aţi văzut mai devreme, nu-i aşa?

— A făcut praf un telefon chiar în prezenţa mea. De ieri, este cuprins de o furie indescriptibilă. Locotenentul care l-a

omorât pe Juan Carlos Laureles a fost mutat pe coasta Pacificului, unde plouă trei metri cubi de apă într-un an. Generalul a făcut un raport în care arată că îi interzisese să se atingă de Juan Carlos. Nimeni nu mai îndrăzneşte să-i

vorbească…

— Ce ticălos! făcu Henry Carter. Săptămâna trecută, s-a jurat cu mâna pe inimă că nu cunoaşte nici un singur caz de tortură în unitatea lui.

— Dar ce mai ştii despre M.19? întrebă Malko.

Lester Drew făcu un gest elocvent.

— S-a topit. A dispărut complet. Nu a rămas nicio urmă.

— Dar Juanita Cayon?

Atunci răspunse Henry Carter:

— M-am întâlnit cu cei din F2, spuse el. Ei nu-i acordă o atenţie prea mare. Pentru ei nu contează străinii. În M.19 există mulţi uruguayeni. De altfel, cu siguranţă ea a plecat deja la Barranquilla, la Riohacha, sau la Santa Marta. Nu există nicio pistă privind contactele grupări M.19 cu traficanţii. Probabil că afacerea a fost pusă la cale prin intermediul lui Juan Carlos Laureles. Şi cum el este mort…

Malko căscă. Urechile îi vâjâiau din cauza altitudinii. Ceilalţi doi americani din DEA nu deschiseseră gura.

— Am fost trimis aici ca să împiedic această operaţiune, spuse Malko. Mi s-a promis că voi avea tot sprijinul din partea staţiei CIA şi a DEA. Ce spuneţi de asta?

Henry Carter se scărpină pe gât, apoi zise cu o veselie forţată:

— În afară de faptul că vă plătesc hotelul, nu ştiu ce pot face. Eu nu am niciun fel de autoritate asupra celor din F2 şi nici asupra generalului De la Neva. Sunt sigur că nici ei nu ştiu mai mult decât mine. Pot să vă pun la dispoziţie arhivele noastre. Avem un stadiu excelent despre M.19. Columbienii nu cunosc decât o singură formă de colaborare cu noi: mâna întinsă. Noi suntem *los gringos.* Aşadar, duşmanii. Singurii care ne iubesc sunt militarii pentru că primesc de la noi jucării frumoase şi pot veni în SUA din când în când.

Malko i se adresă lui Lester Drew:

— Ce puteţi face dvs.?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Nu dispun decât de opt oameni. La Barranquilla nu am o staţie fixă. Când operăm acolo, trebuie să stăm la hotel. Columbienii nu ne-au autorizat să deschidem un birou... Eu nu am nicio putere legală în această ţară şi sunt obligat să lucrez prin intermediul celor din F2. Agenţii lor sunt demoralizaţi din pricină că nu prind decât peştii cei mici, marele trafic fiind protejat de autorităţi... Eu le-am vorbit deja de problema noastră, de acea tonă de „coke" furată. Nu sunt deloc impresionaţi. Acum, că au găsit laboratorul, sunt mulţumiţi. Pentru ei, o tonă de „coke" nu înseamnă nimic

Cu alte cuvinte, lui Malko nu-i mai rămânea decât să se urce în avion şi să plece. Unde erau promisiunile din Miami?

Cei cinci bărbaţi rămaseră tăcuţi o vreme, apoi Malko oftă.

— Bine, cred că mă voi duce la hotel să mă odihnesc. O să apelez ia o „clarvăzătoare".

Henry Carter îl însoţi până la ascensor.

— Vă înţeleg dezamăgirea, spuse el, dar acesta-i adevărul. Avem mâinile legate. Columbia trăieşte din droguri şi nimănui nu-i este frică de *subversivos.* Aşa că nu le place să facă valuri.

Minunată mentalitate... Malko nu vedea cum ar fi putut da de urma Juanitei Cayon şi a cocainei furate.

La recepţia hotelului găsi un mesaj. Trebuia să o sune pe Gilda Romero. El se repezi la cabinele telefonice pierdute printre vânzătorii de smaralde şi formă numărul columbienei. Aceasta îl anunţă cu o voce surprinzător de suavă:

— Voiam să mă scuz pentru azi-dimineaţă. Trebuie să mă înţelegeţi. Este îngrozitor ce s-a întâmplat.

— Înţeleg, făcu Malko

Urmă o pauză. El avu impresia că tânăra voia să-i spună ceva. În cele din urmă, acesta spuse pe un ton mai detaşat:

— Dacă mai rămâneţi un timp în Bogota, una dintre prietenele mele ar vrea să vă cunoască. Ar putea să vă fie un

fel de ghid, să vă arate focuri interesante, ca de pildă Muzeul Aurului.

Era prea frumos ca să fie adevărat! Gilda Romero dansa pe o muzică scrisă de altcineva. Cine oare o teleghida? Prietenii lui Laureles sau cei ai Juanitei? Toţi aveau dreptate să-l urască… El răspunse cu o voce candidă:

— Cu cea mai mare plăcere. Mi-ar fi plăcut să vă revăd, dar…

Pe prietena mea o cheamă Tina Estoril. Dacă sunteţi liber, va trece diseară pe la hotel să vă ia, spuse Gilda. Va suna la camera dvs. Pe curând.

După ce închise telefonul, Malko formă numărul lui Lester Drew. Când acesta răspunse, el îi explică ce s-a întâmplat.

— S-ar zice că aţi fost remarcat. Atenţie însă. Nu m-ar mira ca să încerce să vă dea un eşantion al specialităţii fetelor de aici…

— Ce anume?

— *Blow-job,* spuse americanul. Îi voi anunţa pe cei din F2. Mă mir că sunteţi în colimatorul lor. Tipii ăştia au tot interesul să fie uitaţi. Oare ce caută?

— N-am nici cea mai vagă idee. Zise Malko. Dar nu am chef să stau aici o veşnicie. În afară de F2, nu aveţi nimic mai concret?

— „Concret”? O să mă gândesc să văd ce pot face. Dacă găsesc ceva, vă trimit un mesager la hotel peste o oră. Vă găseşte acolo?

— Unde aţi vrea să fiu? Afară, în ploaie?

Două lovituri timide se auziră la uşă şi Malko se duse să deschidă. Afară era un băieţaş cu o cutie de pantofi în mâini.

— *Señor* Linge?

— Eu sunt, zise Malko.

— V-am adus pantofii pe care i-aţi comandat.

El lăsă cutia şi plecă fără să aştepte un bacşiş. Cutia era grea. Malko o deschise şi scoase din hârtia cerată un frumos

revolver Smith & Wesson cu ţeava de 4 degete, nou-nouţ, alături de o cutie cu douăzeci şi cinci cartuşe. O precauţie înduioşătoare din partea prietenilor din DEA. Mai era şi un bileţel semnat L.D. *„Să nu ne faceţi multe probleme”.*

Malko vârî arma în buzunarul impermeabilului după ce o garnisi cu încărcătura. Până la întâlnirea din acea seară nu avea nimic de făcut. Aşa că se hotărî să dea o raită pe la Muzeul Aurului.

Juanita Cayon lăsă în jos ziarul, observându-l pe Malko, care ieşea prin poarta rotativă a hotelului. Nimeni nu ar fi recunoscut-o pe fioroasa *guerrillera* care condusese asaltul sângeros în această femeie superbă, provocatoare şi elegantă, în locul blugilor, avea o fustă despicată pe coapsă până sus, lăsând să se vadă piciorul cu ciorap fin, încălţat în pantofi cu toc înalt. Unghiile false erau roşii, iar corsajul, suficient de decoltat pentru a-ţi lăsa gura apă. Peruca blondă mergea perfect cu ochii căprui Ai fi zis că gura cubanezei era o reclamă pentru un ruj de buze. Bărbaţii întorceau toţi capul după această superbă făptură blondă, fără a obţine altceva decât un surâs.

Ea se ridică şi, cu un mers voit provocator, îl urmă pe Malko. Cei doi poliţişti de gardă la intrare, se retraseră politicos comentând între ei despre crupa spectaculoasă a acelei superbe străine. Tot F2 ar fi putut defila prin faţa Juanitei Cayon şi nici unuia nu i-ar fi trecut prin minte că este vorba de o teroristă căutată pentru crimă… Ea se îndepărtă, pe urmele lui Malko, strângând în mână patul revolverului din buzunar.

Aştepta o ocazie favorabilă pentru a-l descărca în spatele acelui *gringo* pe care îl ura cel mai mult în lume. Trebuia însă să fie prudentă. În ciuda poreclei, *La Loca* avea prudenţa unei fiare atunci când pregătea o lovitură…

Nu voia să cadă în vreo cursă întinsă de F2. Ea se opri în faţa unei vitrine. Inima începu să-i bată cu repeziciune. Dintr-o maşină coborâră două femei scunde şi îmbrăcate fără gust care se luară după Malko. Erau *barzolas 1* din F2! Furioasă,

1. Femei poliţiste (n.a.)

Juanita strânse patul revolverului. Era imposibil să-l mai ucidă acum.

Paznicul îi conduse pe turişti în camera-seif ale cărei uşi blindate se deschiseseră. Malko intră cu grupul. Muzeul Aurului, plin cu comori maya salvate din mâinile lacomilor spanioli, era o minunăţie.

Uşile grele se închiseră în spatele turiştilor care se treziră în întuneric. Se auziră câteva ţipete amuzate. Lumina se aprinse brusc, inundând comorile aşezate în zeci de vitrine. Era un spectacol feeric. Malko privi în jurul său şi observă un cap blond. Încercă să se apropie. Îi văzuse picioarele urcând pe scări şi le găsise superbe. Dar necunoscuta părea că se joacă de-a v-aţi-ascunselea cu el. O urmări în diferitele săli fără a reuşi să o ajungă din urmă. Când reveni în holul muzeului, zări femeia blondă care se îndepărtă şi dispăru. Adio unei posibile aventuri.

Afară se făcuse aproape frumos. Prudent, Malko luă un taxi ca să se întoarcă la hotelul său.

Aproape de camera lui, se trezi faţă-n faţă cu o tânără brunetă, îmbrăcată cu o rochie neagră, mulată pe corp. O pană de păun de 30 cm era înfiptă în cocul din vârful capului. Bustul alb se oferea ca pe tavă din decolteul adânc.

Ochii surâzători ai femeii se opriră asupra lui Malko.

— Domnul Linge? întrebă ea. Eu sunt Tina Estoril.

— Cum m-aţi recunoscut?

Zâmbetul se accentuă.

— O, Gilda v-a descris foarte bine. În Columbia nu sunt blonzi la tot pasul. Mai ales, cu ochi ca ai dvs.

Femeia părea fascinată de ochii aurii ai lui Malko. Acesta încerca să ghicească ce hram purta necunoscuta aceea. Era o exaltâtă, o amatoare de carne proaspătă? Sau era cu mult mai periculoasă, manevrată de adversarii săi?

Tina Estoril se uită la ceas în mod ostentativ.

— Gilda mi-a spus că aveţi puţin timp. Voiam să vă conduc la *Golf Club.* Este cel mai elegant loc din Bogota. Un vechi

prieten ar vrea să vă cunoască. Don Diego Castellana. Se pare că a cunoscut familia dvs. În Europa. A făcut studiile la Londra.

Numele acela nu-i spunea nimic lui Malko... Nu se aşteptase la aşa ceva.

Revolverul atârna greu în buzunarul impermeabilului. Cu toate acestea, se hotărî să-l păstreze.

— Bine, atunci să mergem, făcu el.

Tina îl luă de braţ şi se instalară în Dodge. Când trecură prin faţa Şcolii de Cavalerie, Malko simţi o strângere de inimă neplăcută. Acolo murise Juan Carlos Laureles.

Tina îl observa cu coada ochiului. Ea îşi încrucişă picioarele cu un foşnet de ciorapi. Era o bună bucăţică tropicală, nu prea frumoasă, dar excitantă.

— Cu ce vă ocupaţi? o întrebă Malko.

— Lucrez în domeniul decoraţiunilor

Curând ajunseră în faţa unei clădiri pe care strălucea firma *Golf Club.*

Începuse să plouă în averse. Un portar îi conduse înăuntru sub o umbrelă uriaşă. Locul era splendid: verdeaţă multă, piscină, o sală de mese în stil gotic... Tina Escoril se îndreptă spre un bărbat de vreo şaizeci de ani, mic de statură. Haina sa din tweed, venea direct de la Saville Row, Londra. Era un gentleman autentic... Acesta veni în întâmpinarea lui Malko cu mâna întinsă şi spuse cu cel mai pur accent Oxford:

— Sunt extrem de încântat să vă cunosc, *señor* Linge! Se pare că tatăl meu l-a cunoscut pe tatăl dvs. La Oxford înainte de război. Au fost chiar buni prieteni.

Malko zâmbi politicos. Acum cincizeci de ani, tatăl lui Don Diego Castellana trăia cu siguranţă încă în copaci. Era prea mică posibilitatea de a-l fi întâlnit pe prinţul Gottfried Linge. Doar dacă nu cumva îl zărise din cuşca vreunei grădini zoologice...

Columbianul îl conduse până la barul cu furnir de mahon ca

într-un club englezesc. Până şi ploaia părea importată din Anglia. Columbianul ceru o sticlă de Gaston de Lagrange. Umplu două pahare, unul pentru el şi altul pentru Malkoi. Un timp, cei doi discutară una alta. Bătrânelul era o fosilă

72

şarmantă. La un moment dat, el îi făcu un semn discret Tinei, iar aceasta se eclipsă cu discreţie. Imediat Don Diego îi spuse lui Malko.

— Este o persoană încântătoare. Foarte dulce şi docilă.

Vorbea despre ea de parcă ar fi fost o iapă.

Malko se întreba unde voia să ajungă bătrânul. Află repede.

— Am vrut să vă văd dintr-un motiv important, spuse bătrânul. Sunt unchiul lui Juan Carlos Laureles.

73

Capitolul VIII

Malko se forţă să rămână impasibil, privind la ploaia care izbea în geamurile barului. Nu trebuia să arate că-l cunoscuse pe Juan Carlos, şi nici că era la curent cu moartea acestuia… Atmosfera devenise apăsătoare. Don Castellana zâmbi trist, îşi netezi părul argintiu şi adăugă:

— Am câţiva prietenii în BIM, señor Linge. Ştiu că eraţi acolo când mizerabilii aceia l-au asasinat pe nepotul meu. Generalul De la Neva va da socoteală pentru asta într-o bună zi.

Privirea bătrânului gentleman se întunecă şi căpătă o duritate neliniştitoare.

— Nu v-am invitat aici ca să vorbim despre morţi, *señor* Linge. Ei se odihnesc acum în pace. Este vorba despre cei vii…

Columbianul bău o înghiţitură apoi mătura o scamă invizibilă de pe haina sa.

— *Señor* Linge, zise el, ştiu foarte bine cine sunteţi. Bogota este un oraş mic. Nişte ofiţeri din BIM mi-au făcut confidenţe. Nepotul meu a murit din cauza relaţiilor sale cu o *subversiva*

care dvs. O căutaţi. El era prea naiv, era protejat şi nu şi-a dat seama ce face, neştiind pericolul ce-l pândeşte frecventând asemenea oameni. Nenorocul lui cel mare a fost să dea apoi peste un ofiţer prea zelos, o adevărată brută. Pentru noi, moartea lui este o imensă tragedie. Era un băiat cu un viitor superb pe care îl iubeam ca pe un fiu. Dacă aş fi mai tânăr, l-aş răzbuna eu însumi. Din nefericire am şaptezeci şi trei de ani.

Ochii lui negri îl fixau pe Malko cu o intensitate aproape jenantă.

— Dumneavoastră însă sunteţi tânăr, *señor* Malko Linge.

Aşadar asta era. Columbianul ştia la perfecţie ce rol jucase Malko în moartea nepotului său. Acum îi propunea un mod de a-şi răscumpăra greşeala. Preţul sângelui era ceva foarte sudamerican.

— Şi ce aţi dori, mai exact, de la mine? întrebă Malko. Cred că ştiţi că nu am nicio putere legală în ţara dvs. Şi că trebuie să mă mulţumesc cu autoritatea columbiană. Don Diego Castellana clătină din cap şi spuse apăsat:

— *Señor* Linge, pentru că tatăl vostru l-a cunoscut pe al meu, vă rog să-l răzbunaţi pe nepotul meu, Juan Carlos. Vreau să o găsiţi pe acea femeie care este vinovată de moartea lui şi să o pedepsiţi. Dumnezeu vă va ajuta cu mare mila Sa.

— De ce nu vă adresaţi celor din F2, sau militarilor? întrebă Malko.

— *Señor*, dvs. Nu cunoaşteţi realitatea columbiană. Eu nu am nevoie de promisiuni, eu vreau fapte. Vreau să mor liniştit. Fie-vă milă de un om bătrân.

El tăcu, cu glasul strangulat de emoţie. Malko era perplex. De ce unchiul lui Juan Carlos nu voia să-i atace pe ucigaşii „direcţi” ai nepotului său, pe locotenentul care l-a torturat? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, bătrânul spuse:

— Înţeleg la ce vă gândiţi. Pe acel ofiţer dement îl voi pedepsi, dar mai târziu, într-un mod mai rafinat. Cât despre femeie, aceasta poate să plece din ţară şi să ne scape printre degete. Nu vreau ca ea să mai trăiască atâta vreme cât iubitul nostru Juan Carlos zace în pământ. Señor, fiţi bun! Ştiu că sunteţi un om de onoare. Ajutaţi-mă!

— Chiar dacă aş dori să vă ajut, nu ştiu nimic despre locul în care se ascunde această Juanita Cayon.

Un fulger trecu prin ochii lui Don Diego Castellana.

— Pot să vă ajut. Am mulţi prieteni, revoltaţi de moartea lui Juan Carlos. Eu ştiu unde se află acea femeie.

— Unde?

— Mâine după-amiază, va fi în Barranquilla. Acolo va lua contact cu un anume Esteban Contador, unul din *los marimberos* cei mai cunoscuţi de acolo. Cu ajutorul acestuia va scoate din ţară tona de *coca* pe care a furat-o.

El tăcu în timp ce Tina se întoarse şi se aşeză cu ei la masă. Malko nu ştia ce atitudine să adopte. Pendula între pro şi contra. Bătrânul columbian jucase bine, ştiind că şi americanii voiau cu orice preţ să pună mâna pe Juanita Cayon.

— Eu nu cunosc pe nimeni în Barranquilla, obiectă el, şi cred că serviciile americane de care depind sunt foarte prost reprezentate acolo.

— Prietena mea, Tina Escoril, vă va ajuta. Ea cunoaşte foarte bine multă lume în Barranquilla. Va merge cu dvs. Şi vă va ajuta.

La toate se gândise senatorul. Tina aştepta cu privirea în jos.

— Nu pot să iau singur această decizie, minţi Malko. Trebuie să vorbesc cu şefii mei şi să mă gândesc la asta.

— Foarte bine. Aştept răspunsul dvs. Mâine dimineaţă. Ar fi un gest foarte frumos din partea dvs., señor, pentru care v-aşi fi recunoscător. Acum, sunt obligat să vă părăsesc. V-am reţinut o masă, aşa veţi putea face cunoştinţă mai bine cu

Tina. Este o persoană de mare încredere, credeţi-mă.

El puse mâna uscată pe genunchiul rotund al Tinei şi adăugă.

— Şi este şi foarte devotată.

Fără să precizeze cui anume. El îi strânse mâna lui Malko, o sărută pe Tina pe frunte şi părăsi barul.

Tina îl privi cu reproş pe Malko.

— Nu aţi mâncat nimic! Propunerea lui Don Diego v-a făcut să vă pierdeţi apetitul?

— Nu, nu, o asigură Malko. Nu-mi este foame din cauza altitudinii... Dar credeţi că era serios?

— *Claro que si!* A fost foarte afectat de moartea lui Juan Carlos. Eu de asemenea aş vrea să-l ajut. Este ca un tată pentru mine. Vreţi să vă conduc în locul cel mai plăcut din Bogota? Este vorba de o discotecă.

— De ce nu? spuse Malko care avea nevoie să mai reflecteze la strania propunere a unchiului.

Un portar îi conduse până la maşină. Un sfert de oră mai târziu, Malko intră într-un parc şi se opri în faţa unei clădiri decorate cu un imens licorn din neon roz.

— Am ajuns la „*Licorno*”, spuse Tina.

Un portar cu o uniformă galonată ca a unui amiral, îi conduse pe un culoar acoperit cu oglinzi. Malko zări la dreapta sa o mică sală de jocuri, cu câteva mese. Discoteca propriu-zisă era un local spaţios şi întunecos, decorat cu plante şi cu oglinzi. Pista de dans era goală. Fură instalaţi la umbra unui bar enorm, pe o banchetă în care se cufundară ca în nisipurile mişcătoare. Tina comandă aguardiente pentru amândoi cu sare şi lămâie, după moda locală. Columbiana îl privi drept în ochi şi spuse:

— Ar trebui să încercaţi să-i faceţi plăcerea lui Don Diego. Are un dinte împotriva dvs. Dar este prea bine educat ca să o arate.

Încă o ameninţare deghizată...

— Gilda Romero ştia ce vreţi să-mi cereţi? o întrebă Malko.

Tina izbucni în râs.

— O, nu. Ea mi-a spus doar că sunteţi un tip fermecător… Şi cum sunt cam nebună, i-am spus că mi-ar plăcea să vă cunosc…

După un răstimp, ea îl întrebă timidă:

— Sper că nu vă supără prea mult dacă mă luaţi cu dvs. La Barranquilla.

Malko simţea o vie reticenţă faţă de această cruciadă stranie în care se afla practic singur.

77

Cei doi se balansau lent pe marea pistă de dans în ritmul unor melodii demult uitate în Europa. Columbiana dansa strâns lipită de Malko, cu pana ei de păun ce se înălţa falnică din cocul negru. *Body language ’* era mult mai elocvent decât vorbele. Ea îl întrebase multe despre Europa, despre viaţa lui, fără să pomenească vreo vorbă despre CIA sau DEA.

— Ce-ar fi dacă am mai bea un păhărel la mine acasă? întrebă Tina cu o voce catifelată atunci când muzica se opri.

— Unde locuiţi? întrebă Malko.

— În apropiere de *Tequendama,* făcu ea. Vă voi arăta drumul.

Străzile Bogotei erau pustii deşi era doar ora unsprezece. Ei se opriră în faţa unui imobil modern de vreo douăzeci de etaje de pe Carretera 11, la intersecţia cu Caile 67. Un gardian le deschise uşa garajului şi o închise în urma lor. Apartamentul aproape că nu avea mobile în afară de o impresionantă combină Akai pe care ea o puse imediat în funcţiune. Se auziră sunetele unei *salse*, lente, ritmate şi melancolice.

Tina se descălţă şi începu să danseze singură în mijlocul încăperii, unduindu-şi trupul ca o dansatoare din pântece. Malko se aşeză pe o canapea. Încetul cu încetul, Tina se apropie de el şi îl atinse provocator. Apoi îngenunche în faţa lui şi-l cuprinse de coapse. Continua să se mişte înainte şi înapoi ca o cobră bine dresată, masându-l în acelaşi timp cu dexteritatea unei profesioniste.

Atingerea ei era insolită, uneori insuportabilă, adesea delicioasă. Malko simţi că nu mai rezistă. El explodă crispat de plăcere sub privirea încântată a Tinei. Ea remarcă:

— Îmi place la nebunie să provoc plăcerea unui bărbat în felul acesta. Spune-mi o să vii cu mine la Barranquilla? îl întrebă ea brusc, tutuindu-l pentru prima oară.

— Cred că da, răspunse Malko.

1. Limbajul trupului (n.t.)

Ea îi sări de gât.

— *Que bueno'O,* sunt atât de fericită pentru Don Diego!

— Dacă o găsesc pe Juanita Cayon îi voi face fericiţi şi pe militarii care o vor aresta.

— O, nu! Trebuie să o ucizi! Doar eşti un adevărat *macho,* nu? Ai mai omorât oameni, nu-i aşa?

Malko preferă să nu-i răspundă. În Columbia exista o altă. Scară a valorilor. Era convins că Liga Drepturilor Omului nu prospera în acel colţ de lume.

El se întinse. I se făcuse somn. Tina se ridică în picioare.

— Vino! Trebuie să ne culcăm. Există o cameră pentru tine. Mie-mi place să dorm singură. Dacă eşti de acord, vom pleca mâine, la ora patru şi jumătate cu un avion Avianca. Don Diego se va ocupa de locuri. El îi cunoaşte pe cei de la hotelul *Royal Lebolo.*

Malko se lăsă condus până la o cameră mobilată doar cu un pat.

Lester Drew râdea cu lacrimi.

— Don Diego Castellana! făcu el. O, ăsta este cel mai mare traficant de *coke* din Bogota!

Malko încercă să-şi ascundă furia. O părăsise pe Tina cu o oră mai devreme, după ce băuseră o cafea infectă.

— Sunteţi sigur că este vorba de aceeaşi persoană? Acesta are peste şaptezeci de ani, cu aspect de gentleman, membru al Clubului de Golf?

— Bineînţeles. Este bătrânul Don Diego. Are o plantaţie de garoafe şi o *ganaderia1* ca acoperire, dar este şeful celei mai

mari reţele de cocaină din Columbia. El finanţează toate operaţiunile. Este specializat în cumpărarea „pastei” care soseşte din Bolivia sau Peru şi tranzitează Laetitia. Are o avere colosală.

Malko îl asculta. Acum înţelegea totul. El îi relată conversaţia avută cu Don Diego şi ce urmase după aceea.

Lester Drew se bătu cu palmele pe genunchi râzând în hohote.

79

— Asta este cea mai grozavă poveste pe care am auzit-o vreodată! Juan Carlos nu a fost niciodată nepotul lui Don Diego Castellana. Lucra pentru el, dar bătrânului nu-i pasă de moartea lui nici cât negru sub unghie. În schimb, turbează de furie că i s-a spart laboratorul. Pierderea trebuie să fi fost importantă. Aşa că s-a gândit ca dvs. Să-l răzbunaţi.

— De ce nu fac chiar ei treaba asta?

— Este foarte simplu. Mafioţii nu pot declara război făţiş celor din M.19 sau FARC. Gruparea FARC controlează în parte zonele vitale pe unde tranzitează toate drogurile care ies din Columbia. În plus, sunt mai bine înarmaţi. Pe de altă parte, nu pot să nu reacţioneze la o asemenea lovitură. S-ar crea un precedent.

— Dar acest Esteban Contador nu lucrează cu ei?

— Ba da, dar este un intermediar; îşi ia partea lui din fiecare transport de droguri. Dacă s-ar întâmpla să fie prins sau ucis, lor puţin le-ar păsa. În general, oamenii din Bogota nu-i prea suferă pe cei de pe coasta Atlanticului. Acum cunoaşteţi toată povestea.

— Ce părere aveţi despre situaţie? îl întrebă Malko.

— Mi se pare că aveţi o şansă formidabilă. Voi veni şi eu la Barranquilla. Chiar dacă ştiţi numele lui Esteban Contador şi sunteţi ajutat de Tina, nu va fi prea uşor…

— Credeam că sunteţi ocupat până peste cap, remarcă perfid Malko, amuzat de această schimbare.

Surâsul dispăru de pe chipul americanului.

— Noi suntem convinşi că cel care i-a ucis pe oamenii noştri a fost Esteban Contador. Consulul a făcut o anchetă. Voi vorbi cu Henry Carter. Puteţi fi sigur de binecuvântarea lui dacă-i veţi rupe gâtul acelui netrebnic. El vă va scoate imediat din ţară dacă veţi avea probleme cu autorităţile. Aici, nu se ştie niciodată.

— Eu plec la ora patru şi jumătate, zise el.

— Iar eu voi lua avionul următor. Dacă mă întorc cu capul lui Esteban Contador, voi ieşi fericit la pensie.

— Aveţi pe cineva de ajutor acolo?

— Da. Este un poliţist destul de cinstit, Gutierez. Este

contactul meu din Barranquilla. A organizat o reţea de informatori. Cu ajutorul lui am prins zeci de traficanţi şi sute de kilograme de *marimba...*

Malko se ridică să plece. Lester Drew îi strânse mâna.

— Ne revedem la *Royat Leboto.* Voi veni cu un cadou pentru Gutierez, ca să-l motivez. Un aparat de fotografiat Konica, complet automat. Este înnebunit după fotografii.

Juanita Cayon spumega de furie şi de decepţie. Toate planurile îi fuseseră spulberate din cauza celor două *barzolas* din F2 trimise să-l păzească pe ticălosul de *gringo.*

Telefonul sună. Jorge ridică receptorul, ascultă un lung răstimp, notând ceva pe colţul ziarului. Juanita îl privea intrigată.

— Am ceva ce o să te intereseze, zise Jorge. Străinul tău ia avionul pentru Barranquilla în după-amiaza asta. Am notat numărul zborului...

M.19 avea informatori numeroşi în Bogota. Juanita se lumină, lată, în sfârşit o veste bună.

Malko se uita la taxiul care sosise chemat de portarul hotelului. Părea scăpat dintr-o cursă de stock-car. Nu avea nici zece centimetri pătraţi de vopsea intactă. Toate geamurile erau sparte şi o parte din parbriz era înlocuită cu un carton. În schimb, radioul era dat la maxim...

Şoferul, un tânăr cu geacă de piele, murdar şi hirsut, apucă

valiza lui Malko şi o aruncă în portbagajul pe care-l legă cu o sârmă.

— Ocoliţi maşina, *señor,* spuse el amabil.

Evident, toată aripa stângă era stâlcită, inclusiv portierele… în interior era şi mai rău. Tapiţeria atârna făcută franjuri, iar canapelele despicate îşi etalau arcurile. Instrumentele de la bord dispăruseră de multă vreme. Peste tot erau atârnate tot felul de iconiţe.

81

Maşina demară cu un zgomot infernal. Când şoferul acceleră puţin, toată caroseria începu să zbârnâie. Malko încerca să-şi păstreze echilibrul, resemnat. Până la aeroport aveau de parcurs vreo cincisprezece kilometri. Circulaţia era înspăimântătoare iar şoferul îşi croia drum cu ajutorul claxonului şi agresând verbal pe participanţii la trafic. La un moment dat, Malko întoarse capul ca să vadă dacă nu au accidentat pe cineva. Inima i se opri în gât. Chiar în spatele lor, rula un Fiat negru. Prin geamul parbrizului, el văzu clar chipul unei femei. Era Juanita Cayon! La volan era un bărbat şi alţi doi stăteau în spate. Fiatul încerca să depăşească taxiul. Malko ştia ce va urma. Acest gen de atentat era tipic pentru *subversivos.*

Şoferul nu observase nimic, atent la muzică şi la şosea. În depărtare se văzu lumina roşie a unui semafor. Malko se pregăti pentru acţiune. În clipa în care tocmai voia să sară din taxi, semaforul aprinse lumina verde. Cu un chiot de veselie, şoferul acceleră şi vira la dreapta ca să intre pe Avenida de Eldorado ce ducea la aeroport. Fiatul dispăruse în masa compactă ce încerca să treacă de stop.

În faţa lor şoseaua era liberă iar taxiul încă nu se dezmembrase. El înainta cu treizeci pe oră. Malko nu-şi dezlipea privirea de lunetă. Trei minute mai târziu apăru şi Fiatul. Malko îl bătu pe umăr pe şofer şi-i flutură o bancnotă de 1000 de pesos.

— *Mas râpido!*

Columbianul necheză de bucurie, iar viteza crescu cu încă cinci kilometri pe oră. Fiatul claxona de zor ca să depăşească. Atunci, Malko puse la bătaie un teanc gras de bancnote.

— *Amigo!* Maşina aceea nu trebuie să ne depăşească!

Şoferul se întoarse cu ochii mari cât cepele la vederea banilor.

— *La policia?*

— *Şi.*

— *Claro. Marimba, eh?*

— *Şi,* făcu Malko.

În mod automat, columbianul ocupă centrul şoselei

împiedicând Fiat-ul să-l dubleze. Apoi meşteri ceva la tabloul de bord. Motorul scoase un zgomot diferit. Taxiul făcu un salt în faţă ca şi cum ar fi fost împins de o mână invizibilă. Zgomotul deveni insuportabil. Fiat-ul fu obligat să stea în coada lor. La un moment dat capacul portbagajului se deschise şi începu să zdrăngăne în ritmul de *salsa,* iar geamul din dreptul lui Malko se deschise singur lăsând un curent de aer. Rabla începuse să se dezintegreze! Un miros acru de ulei ars invadă maşina.

Malko îşi spuse că nu vor mai ajunge niciodată la aeroport. Mai aveau cinci kilometri de cucerit. Se aflau într-o zonă de câmpie unde puteau fi lichidaţi cu uşurinţă de adversari. Urmă un nou viraj. Taxiul mări viteza cu un scrâşnet disperat. Următoarea curbă era în ac de păr. Maşina micşoră viteza. Malko se întoarse şi văzu chipul crispat al Juanitei Cayon. Taxiul intră în curbă. Brusc, şoferul trase frâna de mână şi călcă până la fund frâna de picior. Taxiul se dădea bătut! Taximetristul scoase o mână pe fereastră şi-i făcu semn Fiat-ului să-l depăşească, ca un şofer obosit de o asemenea cursă.

Fiat-ul reacţionă instantaneu.

— Eşti nebun! strigă Malko la şofer. Ai de… Restul frazei se pierdu în huruitul unui imens camion care se ivi din sensul opus. În clipa aceea, taximetristul frână la un pas de moarte.

Fiat-ul nu mai avu timp să se retragă. Faţă-n faţă cu camionul, accidentul era inevitabil.

Camionul scoase un şuier lung de sirenă. Ca să evite coliziunea, Fiat-ul făcu stânga şi se prăbuşi în prăpastie. Încă un viraj, şi drumul redeveni drept. Malko întoarse capul către curba lăsată în urmă. Dar nimic nu mai apăru. Fiat-ul era scos din luptă. Şoferul exulta de fericire.

— *Que mueran los sirvientes de la oligarquia! strigă el. Vivan los marimberos!*

Dacă ar fi ştiut că este vorba de *subversivos!* Trei minute mai târziu, el îi arătă lui Malko un manifest al grupări M.19. Drumul până la aeroport era în linie dreaptă, dar maşina părea că-şi va da sufletul în fiecare clipă. Şoferului puţin îi păsa. Cu banii primiţi de la Malko putea să-şi cumpere o duzină de

taxiuri... Când în cele din urmă ajunseră, bagajele lui Malko erau acoperite de un strat negru, ca de funingine. Şoferul trase o înjurătură formidabilă. El îi arătă lui Malko caroseria ciuruită de gloanţe. Proiectilele găuriseră portbagajul. Agresorii trăseseră în taxi, dar Malko nu auzise. La vederea acestui act de vandalism, columbianul dădu cu piciorul în tabla care se desprinse şi căzu pe pământ.

— *Vaya con Dios!* îi ură şoferul, fluturând teancul de bancnote.

Malko îl văzu plecând pe jos, abandonându-şi taxiul care fumega sub privirile dispreţuitoare ale unui poliţist.

El pătrunse în holul aerogării. Din fericire, pana de păun din cocul Tinei depăşea cu treizeci de centimetri restul mulţimii. Ea îl aştepta cu biletele în mână.

— Repede, eşti în întârziere. Avionul pleacă peste zece minute.

Ei se lansară într-o cursă frenetică pe interminabilele culoare până la aparatul Boeing 707 cu vopseaua scorojită. Abia după ce avionul decolă, Malko îi povesti Tinei Estoril ce i

se întâmplase. Ea apăru mai mult surprinsă decât şocată.

— Nu înţeleg, făcu ea. Dacă încercau să te anihileze în Barranquilla, ar fi fost normal. Dar s-ar putea să fi aflat că pleci acolo şi au vrut să te împiedice. Acolo va trebui să fim foarte atenţi. Esteban Contador este un om puternic şi are informatori pretutindeni. În Barranquilla poţi găsi ucigaşi pentru doar zece mii de pesos...

Malko nu răspunse. Privea Cordiliera Anzilor pe care o survolau. Peste o oră ajungeau la Barranquilla.

Capitolul IX

Mica aerogară părea roasă de umezeală în ciuda numelui pompos: *Aeropuerto Internacional Ernesto Cortissoz.*

Căldura te învăluia ca o haină umedă şi fierbinte. Deşi era ora şase seara, erau cel puţin 30° şi 100% umiditate. Până să traverseze pista, Malko se trezi lac de apă. Barranquilla era un ţinut de la capătul lumii...

Ei îşi recuperară bagajele şi găsiră un taxi cu aer condiţionat. După frigul din Bogota, acea baie turcească era sufocantă. Când ajunseră în centrul oraşului era deja noapte. Erau pe interminabilul bulevard Boyaca, unde traficul era de nedescris. Majoritatea vehiculelor erau vechi de un sfert de secol. Brusc, motorul taxiului îşi dădu sufletul. Făcu o pană. Din fericire, un taxi gol trecea pe acolo. Nu avea însă aer condiţionat, dar mergea... După o jumătate de oră, el rula pe Carretera 54, o alee bordată cu arbori. Curând ajunseră la hotelul *Royat Lebolo.* Era şi timpul: o ploaie torenţială începu să cadă blocând circulaţia. În ciuda diiuviului, temperatura nu scădea cu niciun grad... Camera rezervată pentru Tina şi Malko semăna cu o celulă. Aparatul de aer condiţionat făcea

zgomot ca un Boeing la decolare. Peisajul ce se putea admira de la fereastră nu avea nimic atrăgător: nişte case decrepite, terenuri virane, cocotieri şi, în fundal, fâşia gălbuie

a Magdalenei, râul ce străbătea oraşul. Barranquilla era un ţinut plat ca o clătită. Îi amintea lui Malko de Saigon. Tocmai îşi termina de aranjat lucrurile, că sună telefonul.

— Am sosit şi eu, se auzi vocea sobră a lui Lester Drew. Mi-ar plăcea să vă văd în barul de la primul etaj.

— Sosesc, făcu Malko.

Tina se făcuse nevăzută, deşi nu-şi desfăcuse valizele. Avea o întâlnire misterioasă. El îşi lăsă revolverul în servieta diplomatică şi coborî la bar.

Agentul DEA era împreună cu un columbian. Stăteau într-un separeu lângă fereastră.

— Vi-l prezint pe Pepe Gutierez, făcu Lester Drew. Este cel mai bun prieten al meu în acest oraş. Un prieten util, sublinie el.

Pepe Gutierez zâmbi încântat, descoperind nişte cioturi îngălbenite. El mângâie cu un aer extaziat aparatul de fotografiat primit de la american.

— Îmi permiteţi? întrebă el şi îndreptă aparatul către cei doi. Blitz-ul se aprinse de câteva ori într-o secundă. Lester Drew spuse:

— Inspectorul Gutierez lucrează cu mine de multă vreme. Puteţi avea o deplină încredere în el.

Gutierez sorbi aguardiente dintr-o răsuflare şi ceru alta. În afară de ei, în bar nu mai era niciun client. Un fulger urmat de un tunet puternic scutură hotelul.

— L-am explicat lui Pepe de ce suntem aici. El nu a auzit nimic.

Gutierez confirmă într-o engleză cu un puternic accent spaniol.

— Pe aici tranzitează atâta drog, încât este greu de aflat care şi cum. Se află cu mult mai târziu când *los marimberos* încep să se laude cu câţi bani au câştigat. Un tip ca El Gordo are o groază de depozite în oraş şi în afara lui.

— Cine este El Gordo? întrebă Malko.

— Este porecla lui Esteban Contador. Înseamnă „Grasul”.

Veţi înţelege de ce când îl veţi vedea. Trebuie să facem ceva, spuse Lester Drew. Mă duc să-l întâlnesc pe generalul Costas Peredo.

Gutierez dădu dezolat din cap.

— Nu-l puteţi găsi în seara asta.

— Unde a plecat?

— Participă la o petrecere dată de *El Gordo.*

Lester Drew înjură printre dinţi.

— *No big deal!* Atunci o să apelez la Eduardo Matalon, şeful F2 din localitate.

— Cred că şi el merge la petrecere, spuse încet Pepe Gutierez.

— *Shit!* explodă Lester Drew. Sunt cu toţii nişte corupţi nenorociţi O K, să mergem atunci la Larry Farmer, consulul nostru. Ştie şi el destule lucruri.

De astă dată, columbianul nu mai spuse nimic, dar tăcerea lui era la fel de elocventă. Malko crezu că Lester va face infarct.

— Doar nu vreţi să spuneţi că şi consulul *nostru* se duce la putregaiul ăla? La tipul care i-a asasinat pe agenţii noştri…

Gutierez începu să-şi şteargă ochelarii cu mişcări nervoase.

— El Gordo l-a invitat, la fel ca pe tot oraşul, iar guvernatorul i-a spus că ar fi o ofensă pentru Columbia dacă nu ar da curs invitaţiei.

Malko simţi că-l îneacă râsul.

— Dar dvs.? întrebă el, cum se face că nu veţi participa?

— Eu nu am fost invitat, spuse el cu modestie. Nu sunt o persoană importantă. La *señor* Esteban Contador vine toată elita oraşului în seara asta. Este periculos să-l refuze. Este foarte susceptibil.

Lester Drew comandă un Gaston de Lagrange, iar Pepe Gutierez trecu la whisky J&B. Malko se mulţumi cu o votcă.

— Vom aştepta ca *señor* Contador să termine cu distracţia ca să începem ancheta. Dacă nu cumva, am merge şi noi acolo…

— Cu un lansator de rachete, mormăi Lester Drew. Acum

vedeţi în ce condiţii lucrăm în ţara asta! Tipul ăla a cumpărat un oraş întreg. Pe poliţişti, militari, jurnalişti.

— Am putea vedea pe cineva mâine, sugeră Gutierez. Pe *señor*vivaldi… Adesea deţine informaţii interesante…

— Cine este tipul? Vreun erou?

— Nu, zise americanul. Este un radioamator. *Los marimberos* vorbesc mult între ei…

— Am putea merge la el mâine dimineaţă, sugeră poliţistul.

— Perfect, făcu Lester Drew. Alte noutăţi mai aveţi, Malko? Acesta îi povesti americanului peripeţiile din acea zi. Lester îl asculta stupefiat.

— Este de necrezut, făcu el. Niciodată *los gringos* nu au fost atacaţi în felul acesta. Trebuie să fie un motiv foarte puternic. Nu înţeleg de ce cubaneza aceea şi-a asumat un asemenea risc.

Malko ar fi avut chef să-i spună că Juanita Cayon trebuia să fie în drum către Barranquilla, dar se mulţumi să tacă.

Esteban Contador îşi privi cu tandreţe fiul care stătea grav în dreapta sa, îmbrăcat cu un costum mexican de un alb strălucitor. Un jabou de dantelă îi decora cămaşa. În ciuda celor unsprezece ani ai săi, Esteban junior era deja învelit într-un strat gros de grăsime ca un purceluş. El Gordo îl bătu cu afecţiune pe mâna grăsuţă.

— Ei, eşti mulţumit?

— Şi, *papacito,* făcu juniorul.

— Vrei un pic de carne?

— *Şi, papacito.*

Esteban Contador înmuie o chiftea într-un sos piperat, capabil să decapeze stomacul unui struţ, şi i-o întinse drăgăstos fiului său. Acesta o înghiţi, îşi reprimă tuşea, roşu la faţă, apoi articulă cu vocea sugrumată:

— *Muchas gracias, papacito.*

— Bravo, făcu El Gordo, să-ţi fie de bine. Acum eşti un adevărat bărbat, un *macho.*

Băiatul era toată viaţa lui. Era singura fiinţă pentru care simţea o dragoste fără limite. Mama lui avusese bunul simţ să moară la naştere, iar copilul fusese crescut doar de tatăl său, care se ataşase nebuneşte de el. La fiecare *fiesta*, trona alături de augustul său părinte, fiind singurul copil printre adulţi. Nimeni nu îndrăznise însă să comenteze acest lucru faţă de Esteban Contador... Acesta apucă o sticlă de Stolicinaya şi turnă o jumătate din ea umplând ochi un pahar, pe care-l goli imediat. Apoi bău şi un pahar cu apă.

Serata dura de trei ceasuri. Era o petrecere *a la colombiana.* Sticla cu votcă era goală pe jumătate. Băuse singur din ea. Ochii protuberanţi ai traficantului începuseră să se înroşească. El începu să clatine capul în ritmul muzicii ce venea de la discoteca vecină, cufundată într-o obscuritate aproape totală. Mai mult ca niciodată, el semăna cu un împărat roman, un pic mai oacheş. Cămaşa roz brodată era desfăcută până la brâu pe stomacul umflat. Pantalonul de in alb plesnea pe picioarele groase. Avea aproape o sută patruzeci de kilograme şi o forţă herculeană. Încă era capabil să sugrume un om cu o singură mână.

Cu mâinile puse pe masă şi cu spinarea rezemată de zid, el contempla bufetul somptuos. În jurul lui, se aflau principalii amici şi complici, printre care, şi avocatul ce veghea ca să nu murdărească închisoarea cu prezenţa lui. Un ofiţer în uniformă îi zâmbi de la masa vecină, iar el se osteni să-i răspundă. Era generalul Angel Costas Peredo, responsabil cu lupta antidrog în peninsula Guajira. El îşi construise o vilă de zece milioane de pesos cu o soldă de numai cincisprezece mii de pesos pe lună, ceea ce dovedea un remarcabil simţ al economiei.

În faţa lui era aşezat guvernatorul provinciei, Miguel San Martin, ţeapăn într-un costum negru, în compania soţiei legitime. O superbă târfă niţel fanată, dar încă apetisantă. De când îl frecventa pe Esteban Contador, guvernatorul simţea că Dumnezeu i-a pus mâna în cap. Cu o lună mai devreme, el

se trezi că-i iese lozul mare la Loteria de Stat, fapt ce-i spori finanţele în mod spectaculos.

89

Bineînţeles că atunci când El Gordo a împuşcat pe un informator al poliţiei, el a considerat acest lucru ca pe o poznă normală.

El Gordo îşi clătea acum ochii fixând-o pofticios pe Maria, soţia guvernatorului. Îi admira chipul trufaş şi senzual, cu ochi mari şi negri machiaţi puternic şi cu gura cărnoasă ca un fruct pârguit. De sub corsajul bluzei se zărea marginea de dantelă neagră a sutienului. Un cordon auriu garnisit cu pietre preţioase îi strângea talia, iar fusta din fai părea cusută direct pe ea. Snobii din Barranquilla şuşoteau că guvernatorul o culesese dintr-un bordel unde o frecventase ani de zile. Gurile rele adăugau că acest fapt nu o făcuse să-şi schimbe viaţa. Ea întoarse capul către El Gordo şi-i adresă un surâs plin de subînţelesuri.

Mafiotul îi făcu un semn cu mâna sa enormă şi umflată. Era o serată deosebită. La cei cincizeci de ani ai săi, avea o avere de cincizeci de milioane de dolari. Nici nu ştia ce să mai facă la atâţia bani. Iar tatăl său se încăpăţâna să se agaţe de amărâta aia de casă de schimb de pe Caile 35, de parcă voia să atragă ghinionul asupra familiei.

Esteban Contador obţinuse totul făcând numai doi ani de puşcărie. Asta, când era tânăr... în seara aceasta, Barranquilla era la picioarele sale. Directorii de ziare, comercianţii, poliţia şi militarii. Deodată, un gând neplăcut îl făcu să încrunte sprâncenele.

El pocni din degete chemând un servitor. Acesta se duse la generalul Peredo care se ridică imediat şi veni să se aşeze în faţa amfitrionului său. El Gordo îl privi jucându-se cu scobitoarea.

— Vreau înapoi elicea elicopterului meu, făcu el.

Generalul încercă să schiţeze un zâmbet.

— O să mă ocup, *señor* Contador. O să mă ocup de asta. Dar este vorba de un ordin sosit de la Bogota, direct de la

guvern. Sunt obligat să ascult.

— Eu vreau elicea înapoi, făcu încăpăţânat traficantul.

Era consecinţa dublului asasinat. Nişte martori văzuseră aparatul zburând în noaptea crimei. Degeaba se jurase pilotul

că se întorseseră din drum, nimeni nu l-a crezut. Ambasadorul american a protestat vehement, iar ministrul de Interne îl obligase să ia modesta măsură de a interzice dreptul de zbor al elicopterului lui Esteban Contador. Acesta vârî scobitoarea într-o chiftea, cu ochii aţintiţi la pântecele generalului.

— *Entiende usted?'*

— Şi, şi, promise generalul, voi face cele necesare.

El se ridică, şi se duse la masa sa, vădit stânjenit. El Gordo înfulecă chifteaua şi trase o duşcă zdravănă de votcă. Fiul lui făcea eforturi disperate ca să îşi ţină ochii deschişi, golind cutiile de Pepsi Coca una după alta.

Muzica se opri. Urmă o pauză. Apoi izbucniră acordurile unei orchestre de mariachis. Muzicanţii îşi făcură apariţia în şir indian cântând la trompetele lor. Asistenţa începu să ţipe de bucurie. Orchestra venise special din Mexic. În Barranquilla nu exista nimic asemănător.

Era punctul culminant al petrecerii. Muzicanţii înconjurară masa lui Esteban Contador cântând de mama focului. *El marimbero* asculta cu ochii închişi, legănat de muzică. La terminarea melodiei *mariachis* intonară într-un singur glas:

„Happy birthday to you, happy birthday, señor Esteban".

Încântat la culme, El Gordo aplaudă şi mai goli un pahar. Orchestra continuă cu o melodie compusă special pentru aniversarea marelui *marimbero.*

O fată superbă apăru aducând în mâinile tremurânde un tort alb uriaş. Avea vreo douăzeci de ani şi un corp de stripteuză. Roşie de emoţie, ea puse tortul pe masă. El Gordo se ridică în picioare şi o strânse în braţe, mângâindu-i fesele.

Tortul fu tăiat şi toată lumea se puse pe mâncat şi pe băut.

Sărbătorirea nu era reuşită dacă participanţii nu cădeau sub masă… El Gordo era exemplul cel mai bun.

După un ultim acord de trompetă, *mariachis* se retraseră. Apoi, restaurantul fu invadat de acordurile lente şi senzuale ale unei salse, iar pista de dans fu învăluită de întuneric. Toate privirile se îndreptară spre amfitrion. Era cântecul lui preferat.

1. Infelegeţi? (n.t.J

91

El se sculă de la masă. Trebuia să danseze cu fata ce-i adusese tortul. Dacă aceasta reuşea să-l emoţioneze repede şi bine, urma să fie admisă pe postul de favorită pentru câteva zile sau câteva săptămâni.

Uriaşul făcu trei paşi către fata care îl aştepta cu obrajii roşii ca focul. Apoi, el trecu prin faţa ei, fără să o privească măcar şi continuă să meargă drept sub privirile stupefiate ale invitaţilor. O idee amuzantă tocmai îi trecuse prin creierul îmbibat de alcool.

El se opri în faţa soţiei guvernatorului şi-i întinse mâna.

— Señora Maria, vamos a bailar. ’

În salon, se aşternu o tăcere mormântală. Soţia guvernatorului lăsă ochii în jos, apoi îi ridică şi îşi privi soţul. Acesta părea că se gârboveşte. Ştia ce înseamnă o asemenea invitaţie. Datoria sa era să-şi ia nevasta de mână şi să părăsească localul în faţa unei insulte atât de flagrante.

Tăcerea apăsătoare se rupse la scârţâitul scaunului. Guvernatorul se ridicase ca să-i facă loc Mariei să iasă. Timp de o fracţiune de secundă privirea lui o întâlni pe cea a traficantului, apoi se feri cu o grimasă. Soţia sa se ridică şi plecă spre pista de dans cu chipul inexpresiv. El Gordo se luă după ea şi, în mod ostentativ, îi puse mâna grea pe şold.

Imediat, cei doi fură înghiţiţi de întunericul ce învăluia ringul. Comesenii îşi reluară conversaţia. Singur, guvernatorul rămase tăcut şi îşi aprinse o ţigară fixând zidul din spatele scaunului gol al soţiei sale. Muzica senzuală şi lentă a salsei

învăluia restaurantul. Una dintre invitate ce stătea aproape de ringul de dans, întoarse capul în direcţia acesteia. Ce ar mai fi vrut ea să fie în locul nevestei guvernatorului!

Esteban Contador dansa în mijlocul ringului. Mai bine zis, se bălăngănea încet, cu mâinile pe coapsele partenerei sale. El îi şopti ceva la ureche iar ea îl cuprinse cu amândouă mâinile de gâtul gros, ca de taur. Încetul cu încetul, el *marimbero* începu să se apropie de ea, până ce uriaşul burduhan se lipi de

1. — Doamnă Maria, veniţi să dansăm (n.a.)

pântecele ei şi începu să se frece de el. Maria participa deschis la acest joc pervers. El Gordo îi şopti la ureche:

— *Eres guapa. Guapisima*

Ea surâse.

— *Muchas gracias, señor Esteban.*

Mâinile puternice ale traficantului, încleştate pe şoldurile ei o tulburau mai mult decât voia să recunoască. Încetul cu încetul, mâinile începură să-i strângă talia. La început, ea rezistă, dar ochii înceţoşaţi ai bărbatului o fixară îndelung, cu o expresie ambiguă.

— Gândeşte-te la soţul tău, Maria, făcu el.

Soţia guvernatorului nu ştia cum să interpreteze aceste cuvinte. Ea simţi cum îi cedează genunchii sub presiunea uriaşului. Cu un gest violent, el o forţă să îngenuncheze în faţa lui.

Muzica se auzea şi mai învăluitoare. Cu ochii închişi, El Gordo începu să se desfacă la pantaloni. După o scurtă ezitare femeia începu să-l mângâie.

Alcoolul îşi făcea efectul. Ea uită de bărbatul ei şi de toate, fascinată de această experienţă insolită.

Esteban Contador se mulţumea cu această mângâiere uimitoare de parcă în faţa lui ar fi fost o târfă, nu soţia guvernatorului.

Brusc, El Gordo scoase un grohăit ce acoperi muzica. El o

apucă de păr şi rămase încremenit, ca lovit de trăsnet. Discul se termină brusc. Maria abia avu timp să se redreseze. Când apăru din noi în plină lumină, nu se vedea nicio urmă care să trădeze cele întâmplate. Esteban Contador o conduse la masă, se înclină şi se întoarse la locul său.

Fata care adusese tortul stătea cu capul în jos, moartă de ruşine că în locul ei fusese preferată o femeie cu douăzeci de ani mai în vârstă.

Esteban Contador avu atunci o altă idee amuzantă. El se apropie de fată şi îi spuse:

— Junior are chef să danseze. Învaţă-l!

1. Eşti frumoasă. Foarte frumoasă (n.t.)

93

Băiatul tresări auzindu-l pe tatăl său. El Gordo îi şopti ceva la ureche fetei. Cei doi dispărură în întunericul de pe ringul de dans.

Traficantul îşi turnă votcă în pahar. Avea de gând să-l invite cât mai des pe guvernator. Acesta tocmai se ridica să plece, împingându-şi nevasta în faţa mesei lui Contador, el spuse:

— Mulţumesc pentru această seară excelentă, *señor* Contador.

Soţia lui zâmbea artificial, fără să spună nimic. Ochii îi străluceau. Ştia că-l va revedea pe bărbatul care o umilise. Dar data viitoare voia să simtă acel membru în pântecele ei, dur ca un tac de biliard. Ea coborî scările în spatele soţului ei. În clipa când se urcară în maşină, acesta se întoarse spre ea şi-i spuse cu o voce ştearsă:

— *Cochina.'*

Apoi o pălmui cu sete şi izbucni în hohote de plâns, sub privirile înmărmurite ale şoferului.

El Gordo se lupta cu somnul ce-l cuprinsese în timp ce invitaţii îşi luau rămas bun de la el. Votca şi orgasmul erau prea mult pentru el. Băiatul lui nu apăruse încă, dar îl ştia în mâini bune.

Un bărbat în costum alb se apropie şi se aşează alături de

el. Era avocatul lui preferat, care îi aranja afacerile cele mai dificile.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el.

— Nimic grav, dar aş prefera ca să fii la curent. *Ei Gringo* din Bogota a venit aici astă-seară. A fost văzut la aeroport. Şi nu este singur. Clienţii noştri sunt neliniştiţi. Au aflat şi ei despre asta.

El Gordo ascultă jucându-se cu scobitoarea. El o înfipse cu brutalitate în ultima chiftea. De când cu confiscarea elicei ştia care sunt limitele puterii sale.

1. Târfă ordinară (n.a.)

— Spune-le să nu se neliniştească, făcu el. Mă ocup eu de tot. Imediat.

Avocatul se ridică de la masă şi dispăru în ringul de dans împreună cu o fată mai înaltă decât el. Se gândea să o aibă pe canapeaua din fundul sălii. Dată fiind poziţia lui faţa de boss nu i se refuza nimic…

Rămas singur. Esteban Contador chemă un chelner. Acesta dispăru şi se întoarse după câteva minute cu unul dintre invitaţi. Era un bărbat înalt, brun, cu o mustaţă impresionantă. Acesta salută respectuos.

— Aşază-te, spuse columbianul. Am nevoie de tine.

— *Con mucho gusto*, spuse bărbatul.

El Gordo îl privi fix, impasibil.

— Va trebui să-ţi meriţi porecla ce ţi s-a dat, *Tiro Fijo*

1. Tir perfect (n.a.)

Capitolul X

Când îl văzu pe Malko, Pepe Gutierez se ridică repede cu o uşoară slugărnicie. Malko abia reuşise să închidă ochii din cauza zgomotului făcut de instalaţia de aer condiţionat. Apoi Tina venise să se culce lângă el parfumată şi caldă.

Căldura era la fel de insuportabilă ca şi în ajun, iar cerul

era acoperit de un strat cenuşiu de nori grei. Barranquilla părea strivită în acest anotimp ploios. Untul era rânced, cornurile, tari ca piatra şi sala de mese, pustie. Lester Drew plecase la generalul Angel Costas Peredo, ca să-i ceară ajutorul. Poliţistul avea un aer de conspirator.

— Prietenul meu, *señor* Vivaldi, este de acord să vă primească, spuse el. Cred că are să vă spună lucruri interesante.

— Ce anume?

Guitierez zâmbi stânjenit.

— Nu ştiu. Vom merge cu maşina mea.

Era un Dodge cenuşiu şi, bineînţeles, rablagit. Oraşul nu era prea animat. Străbătură mai multe bulevarde cu vechi case coloniale în ruină, înecate în mijlocul vegetaţiei tropicale. Din

timp în timp, câte un centru comercial nou-nouţ rupea monotonia acestui oraş plat şi lipsit de farmec.

— Cum se explică puterea pe care o are Esteban Contador? întrebă Malko.

— Are legături cu poliţia şi cu armata, spuse Gutierez. Ştie exact locul şi ora la care se instituie barajele rutiere. Are planurile de zbor ale avioanelor de supraveghere. Pentru asta, plăteşte zeci de funcţionari. Dacă lucrezi cu el, nu ai surprize neplăcute. Cei care au fost prinşi sunt cei care au lucrat izolat, amatorii. Oamenii lui sunt bine plătiţi şi credincioşi, nu îl denunţă la poliţie şi nu sunt infiltraţi de DEA sau F.2.

— Cam cât câştigă el la o afacere ca aceea de care ne ocupăm?

— Cinci mii de dolari pentru un kilogram de *coca.*

Malko făcu un calcul rapid. Asta însemna colosala sumă de cinci milioane de dolari! Doar pentru un intermediar… Gutierez opri maşina în faţa unei clădiri micuţe pe care se înălţa o pădure de antene. Era o staţie radio.

— Am ajuns.

Ei traversară esplanada inundată de soare. În interior era un frig glacial. O secretară negricioasă îi invită într-un birou unde fură întâmpinaţi de un tip vesel de statură uriaşă. La încheieturile mâinilor avea brăţări de forţă şi un pântece uriaş se revărsa peste centura pantalonului. La mâna dreaptă avea un ghiul cu un diamant ca un dop de carafă. Ca o culme a eleganţei tropicale erau pantofii din piele de crocodil, mov.

Toată încăperea era ticsită de aparatură electronică şi tot felul de nimicuri.

El aproape că îi zdrobi mâna lui Malko. Gutierez găsi pe o masă o carte cu titlul „Viaţa sexuală a femeilor”. O deschise şi o închise imediat, ca electrocutat. *Señor* Vivaldi izbucni într-un hohot de râs.

— Ai mai aflat ceva interesant prin radio? îl întrebă Pepe Gutierez.

Columbianul redeveni serios.

— Da, dar prietenul tău trebuie să fie foarte prudent. Nu trebuie să-mi pomenească numele. Altfel…

El făcu un gest elocvent, ce însemna că i se va tăia capul.

Malko înţelegea. Avea prea puţini prieteni în Barranquilla şi nu-i convenea să-i piardă.

— Are insomnii, aşa că s-a făcut radioamator, explică Gutierez. Cu aparatele sale captează o mulţime de informaţii. Adesea cei din FARC vorbesc între ei. De astă dată, a aflat ceva despre o mare cantitate de *coca.*

Radioamatorul se îndreptă către o hartă prinsă pe perete şi puse degetul pe o zonă din sud-vestul munţilor Sierra Nevada de Santa Marta, o regiune la est de Barranquilla.

— Trebuie mers pe valea râului Curucata până unde acesta se varsă în Rio Cataca. Acolo este o fermă părăsită în care FARC are un post de lucru. Cel puţin doisprezece inşi se află permanet acolo ca să controleze traficul de *marimba.* Asta, pentru că drumul cocainei trece pe acolo. Le cunosc vocile

pentru că ei comunică adesea cu tovarăşii lor din nord. Noaptea trecută, au pomenit despre sosirea unui grup de prieteni cu o femeie pe care o numeau *La Loca* şi a unei uriaşe cantităqi de *coca.*

— Vorbeau direct? îl întrebă Malko.

Columbianul râse.

— Nu. Au vorbit de „marfă” şi spuneau că vine din Bogota. Acolo nu există nici *marimba* şi nici arme. Nu mai rămâne decât *coca...*

Aşadar, „La Loca”! Era porecla Juanitei Cayon. Era clar ca lumina zilei.

— Cum se poate ajunge la ferma aceea? întrebă el.

— Pe drumul care duce la Valledupar. Nu este însă posibil căci aţi fi reperaţi imediat şi v-ar atrage într-o ambuscadă. Va trebui să mergeţi cu un elicopter.

— Arătaţi-mi locul exact, zise Malko.

Columbianul începu să măsoare distanţele pe hartă şi să le noteze. Regiunea părea a fi extrem de accidentată, cu văi adânci şi stânci primejdioase. Chiar cu un avion uşor era dificil de aterizat. Radioamatorul îi dădu hârtia lui Malko.

— Să-i daţi foaia asta pilotului helicopterului. Dacă ştie regiunea, vă va putea duce acolo cam într-o oră dacă pleacă din aeroportul din Barranquilla... *Vaya con Dios.*

El îi conduse până la ieşire. Pepe Gutierez părea încântat la culme.

— *Estă muy bien, no es asi?* întrebă el.

— De ce acceptă să divulge aceste informaţii? făcu Malko.

— Pentru că îi urăşte de moarte pe *marimberos...* Fratele lui avea un magazin. Nu voia să lucreze cu ei. L-au ucis din cauza asta în plină stradă şi l-au lăsat să moară ca un câine interzicând ambulanţei să se apropie de el. Vivaldi nu a uitat... Desigur, nu poate să se răzbune oficial căci ei sunt prea puternici, dar mă ajută ori de câte ori poate.

— Şi ce mai face el în afară de radioamatorism?

— O, are o mică staţie de radio, dar câştigă mulţi bani din contrabanda cu cafea. Şi de câini!

Ţara asta era raiul contrabandiştilor…

— Dar dvs., domnule Gutierez, de ce ne ajutaţi?

Columbianul zâmbi jenat.

— Păi, pentru că sunt prost. Prost şi cinstit. Nu pot fi altfel. Tata era foarte sărac. Era peon la o mare fermă. Când eram copil nu am mâncat decât porumb, niciodată carne… Din când în când, câte un peşte amărât. Tata a vrut să devin poliţist, iar eu l-am ascultat. Am fost educat să ascut legea şi să o servesc. Chiar dacă sunt singur. În plus, ţin mult la *señor* Lester Drew. El mi-a promis că în ziua în care mă voi pensiona, îmi va trimite un bilet de avion ca să merg în ţara lui. Trebuie să fie foarte frumos acolo.

Omul era de-a dreptul patetic.

— Vă rog să mă duceţi la hotel. Trebuie să-l văd pe Mr. Drew.

— *Como no,* făcu poliţistul.

Bărbatul supranumit Tiro Fijo opri maşina în Caile 42, o stradă liniştită din cartierul Chiquinguira. Copiii se jucau pe trotuar. El scoase de sub scaun o armă lungă automată P.08, acţionă culasa, pregătind un glonţ pe ţeavă, apoi strecură arma între cămaşă şi centură, lipită de piele. Cum cămaşa era pe afară, nu se observa.

99

Traversă strada şi ajunse la o căsuţă albă, cu grilaje la ferestre şi bătu la uşă. O femeie cu părul cărunt îi deschise. Tiro Fijo îi zâmbi amabil.

— Aş dori să vorbesc cu *señor* Gutierez, se poate?

Femeia dădu din cap.

— *No está aqui.* Puteţi să-l găsiţi la el la birou. Sau aici, peste două ore. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu, nu. Voi reveni.

El făcu cale-ntoarsă. Urmat de soţia lui Pepe Gutierez. Ajunse în Carretera 35. Îşi impuse să facă turul blocului

înainte de a se întoarce în stradă. Femeia dispăruse. El se opri la treizeci de metri de casă, supraveghind intrarea şi puse arma sub scaun. Era mândru că lucrează pentru Esteban Contador. Acesta era un adevărat *señor* dacă îi plătea o sută de mii de pesos doar ca să-l ucidă pe un vierme nenorocit ca Pepe Gutierez. Orice vagabond ar fi făcut o treabă ca asta doar pentru o mie de pesos.

El închise ochii pe jumătate luptându-se cu somnul. Nu reuşise să se odihnească prea bine.

— Juanita Cayon este în Sierra de Santa Marta. A ajuns acolo cu cocaina, spuse Malko. S-a întâlnit deja cu oamenii din FARC.

Lester Drew îşi şterse fruntea acoperită de sudoare.

— Voi trimite un telex la consulat, la staţia din Bogota, zise el. Treaba începe să devină interesantă. Ar trebui ca militarii să se trezească.

— Aşteptaţi, zise Malko. Cred că ştiu unde se află drogul, Juanita Cayon şi baza celor din FARC. E o informaţie primită cu ajutorul amicului dvs. Gutierez.

— *Holy shit!* făcu Lester Drew, dacă este adevărat am dat cea mai frumoasă lovitură din viaţa mea. Poate mă vor numi în California... Unde se află? în Barranquilla?

— Nu, în Sierra Nevada.

Cei doi vorbeau într-un colţ liniştit din holul hotelului *Royal*

Lebolo. Tina încă nu apăruse şi Malko se întreba dacă îi va fi de vreun folos. Din fericire exista DEA. Lester Drew se posomorî.

— O, în Sierra Nevada? Locul acela este infestat de PARC şi nu are şosele. Acolo se află cea mai mare plantaţie clandestină de marijuana din lume. Pe aproape o mie de acri... Nu putem merge acolo de capul nostru. Trebuie să vorbim neapărat cu generalul Peredo. Nu l-am putut vedea în dimineaţa asta. El este singurul care are în dotare avioane şi elicoptere.

Cei doi se urcară într-un Dodge negru, pus la dispoziţia americanului de către consul. Cartierul general al lui Peredo se afla lângă aeroport. Lester Drew părea îngrijorat.

— Sper că generalul se va lăsa convins. Trebuie să-i spunem că vrem să arestăm o *subversiva* importantă. Dacă află că este vorba doar de coca, nu va mişca niciun deget...

Generalul Angel Costa Peredo, un bărbat corpolent, în uniformă verde, îi primi pe vizitatorii săi într-un birou mobilat ca o tavernă. Pe un perete se afla portretul unei creaturi somptuoase, îmbrăcată cu un corset cu paiete.

Probabil, era bunica lui. Generalul fuma un trabuc enorm. El dădu ordin să nu fie deranjat şi-i pofti să ia loc.

— Rezultatele luptei contra traficanţilor de drog sunt excelente, spuse el. Am confiscat mai multe tone de marfă şi am arestat şapte americani, dintre care doi au mai fost arestaţi o dată.

Lester Drew surâse amabil.

— Felicitări, generale. Văd că faceţi mari eforturi în lupta contra acestui flagel.

— *Claro que şi,* făcu generalul. Doar este de datoria mea.

Americanul îl privi direct în ochi, se ridică şi se îndreptă către peretele unde se afla o hartă ce reprezenta peninsula Guajira.

— Ei bine, generale, veţi avea o ocazie excelentă de a ne

arăta cât de eficace sunteţi. Dl Linge a venit în mod special din SUA ca să coordoneze o operaţiune contra traficanţilor de droguri şi a rebelilor. A identificat o localitate din Sierra Nevada unde se află o tonă de cocaină rafinată, ce aşteaptă să fie expediată sub paza celor din FARC. Nouă nu ne rămâne decât să mergem şi să o confiscăm. Bineînţeles, cu ajutorul dvs.

Tăcerea ce se aşternu nu putea fi tăiată nici cu un fierăstrău electric. Generalul îşi mută privirea de la american la hartă, gata să-şi înghită trabucul. El îl puse cu grijă pe

marginea biroului şi spuse:

— *Sehor* Drew, este teribil de interesant ce-mi spuneţi. *Muy interesante.*

El se răsuci către Malko.

— *Señor,* sunteţi sigur de aceste informaţii, bănuiesc. Trebuie să trimit un raport la Bogota. Vreau să ştiu numele informatorului dvs.

Malko îl fixă cu o răceală voită.

— Credeţi că nu au fost destui morţi în ţara asta? Ar însemna să condamn la moarte sigură un om cinstit. Vă garantez eu veridicitatea acestei informaţii.

— Dar vă asigur că voi păstra secretul cel mai absolut, se jură generalul. Acest raport va merge direct la Bogota.

Văzându-i că tac, generalul înţelese mesajul, îşi mângâie mustaţa cu un aer jenat şi zise:

— Voi face o analiza a materialului necesar pentru o operaţiune în Sierra. Vreţi să mă scuzaţi câteva minute?

Lăsându-şi trabucul să se consume, el dispăru din birou. Lester Drew dădu cu pumnul în masă.

— Ticălosului îi este frică!

— Dar nu poate ignora o informaţie de o asemenea importanţă! spuse Malko. Aţi putea înainta o plângere la guvern.

— Sper să nu fie nevoie, oftă Lester Drew. Dar în ţara asta, mă pot aştepta la orice.

Generalul reapăru radios, luă trabucul şi-l aruncă în coşul de gunoi.

— Vă rog să-mi daţi toate coordonatele, zise el. Presupun

că le cunoaşteţi cu precizie. În continuare vom vedea în ce fel vom interveni. Trebuie să ne mişcăm rapid. Astfel îi vom prinde pe toţi *subversivos.*

— Va fi o notă bună pentru dvs., sublinie Lester Drew. Bogota este extrem de îngrijorată de activitatea celor din FARC. Trebuie să intervenim cu mai multe elicoptere. Am

putea folosi şi un T.33.

Generalul lua notiţe. În cele din urmă el îl ceru la interfon pe maiorul Gomez. După treizeci de secunde, în birou intră un ofiţer rotofei şi scund, care salută milităreşe cu un aer servil.

— Maiorul se ocupă de materialul nostru, spuse generalul.

Ofiţerul păru copleşit.

— *Señor general,* două elicoptere sunt în reparaţii. Unul staţionează în Riohacha şi avem în stare de funcţionare doar unul singur, un Bell de trei locuri. Nu este suficient de mare pentru o operaţiune de o asemenea anvergură. Trebuie să cerem întăriri de la Bogota.

— Excelentă idee, îl aprobă generalul Peredo. Cei din BIM au elicoptere şi nu ştiu ce să facă cu ele. Ce părere aveţi de asta, *señor* Drew?

— Cât timp vă trebuie ca să recuperaţi elicopterele de la Bogota? întrebă americanul.

Maiorul Gomez îşi netezi mustaţa.

— O, nu mai mult de o săptămână, *señor...*

Malko avu impresia că americanul face infarct.

— Peste o săptămână, generale, cocaina va fi în vânzare pe străzile din Miami, iar *subversivos* din FARC vor fi la adăpost în munţii lor...

Generalul îşi îndepărtă braţele într-un gest de neputinţă.

— *Señor* Drew, ştiţi bine cât de săraci suntem. Trebuie să vă plângeţi la Bogota. Eu nu am nici măcar un radar pentru supravegherea peninsulei Guajira. Iar elicopterele sunt nişte aparate atât de fragile... Şi costă enorm.

Lester Drew privea norii albi prin fereastră. El se întoarse brusc.

— *Señor* general, spuse el. Ştiu că dispuneţi de un elicopter în perfectă stare de funcţionare, care poate transporta şase

persoane. Este vorba de elicopterul lui Esteban Contador. Nu trebuie decât să-l folosim...

Generalul Angel Costas Peredo îl privi pe american de

parcă ar fi auzit o imensă inepţie.

— *Señor* Drew, spuse el pe un ton sever, acest aparat se află sub protecţia armatei, dar nu-mi aparţine. Este un depozit sacru. Ar trebui să cer autorizarea lui *señor* Contador.

— Nu vă bateţi joc de noi, făcu cu brutalitate Lester Drew. Ştiţi prea bine că El Gordo nu va împrumuta elicopterul personal ca să fie chiar el arestat… Dacă nu aveţi elicoptere, aveţi aparatele T.33. Cu ele se pot distruge ferma cu drogul şi câţiva *subversivos…*

Chipul generalului se lumină.

— O idee excelentă. Ce spuneţi, maior Gomez?

— *Señor general,* nu-i posibil. Nu este decât un singur T.33 în stare de funcţionare şi avem nevoie de el pentru misiunile de supraveghere. Nu le putem întrerupe fără un ordin de la Bogota.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Generalul, demn şi sigur de el îşi admira mâinile, iar americanul încerca să nu urle de furie. În faţa relei voinţe, nu era nimic de făcut.

— Nu ne rămâne decât să mergem pe jos, făcu el negru la faţă. Generale, mă văd obligat să raportez consulului nostru despre carenţa serviciilor dvs. Într-o afacere atât de importantă. Este un adevărat scandal.

Generalul se ridică şi se îndreptă către el cu braţele întinse.

— *Señor* Drew, credeţi-mă, mi-aş da braţul meu drept ca să vă ajut. Voi telefona la Bogota ca să obţin mijloace suplimentare. Până atunci, vă propun următoarele: vă dau un permis de survolare pentru zona interzisă. Astfel, veţi putea merge în recunoaşterea locului cu un avion particular ca să pregătiţi terenul.

Lester Drew ridică din umeri.

— Fie. Dar să nu vă miraţi dacă pun şi nişte mitraliere pe un Cessna.

Generalul surâse, înveselit.

— *Señor* Drew, ştiu că respectaţi prea mult legea ca să

faceţi una ca asta. Aş fi obligat să vă arestez pentru

violarea constituţiei noastre.

El se întoarse spre Malko şi spuse:

— Bine aţi venit la Barranquilla, *señor,* sper că veţi avea un sejur plăcut. Barranquilla este perla coastei noastre atlantice.

El îi conduse până la maşină. Când rămase singur cu Malko, Lester Drew izbucni:

— *Motherfueker!* Şi-a bătut joc de noi. S-a dus imediat să-l sune pe El Gordo ca să ştie dacă e vorba de zona lui. Acesta a spus „da" şi l-a anihilat complet. Pe general îl doare în cot de cocaină. În numai trei ani a câştigat de z*ece ori mai mult decât în toată cariera lui. La fel şi subordonaţii lui.

Ei rulau de-a lungul râului Magdalena. Malko privi la apele întunecate ale fluviului. Erau imaginea oraşului.

— Ce putem face? întrebă el. Ne poate ajuta consulul?

— Mă îndoiesc. Chiar dacă intervine ambasadorul, va fi prea târziu. Trebuie să găsim un avion şi să mergem noi singuri.

— Nu putem însă să-i bombardăm, obiectă Malko.

— Nu, dar dacă forţăm un pic lucrurile, poate că-l vom face pe general să se mobilizeze. Cunosc un pilot. Îl voi contacta imediat.

105

Capitolul XI

Vreo şase *guerrilleros* erau răspândiţi sub arborii ce înconjurau ferma, supraveghind unica pistă ce ducea la Valledupar. Chiar pe lângă pistă era albia râului Curucata. Lângă un zid se aflau o masă şi nişte scaune rudimentare unde stăteau Juanita Cayon, în ţinută de luptă, şi patru bărbaţi. În afară de zumzetul insectelor, liniştea era absolută. Casa cea mai apropiată era la şase ore distanţă de mers pe jos. Această zonă din Sierra Nevada era nepopulată, *los marimberos* şi oamenii din FARC fiind singurii ce făceau excepţie. Marijuana creştea singură. Era nevoie doar să fie recoltată de două ori pe an. Puţinele elicoptere ale armatei nu se aventurau în acea zonă accidentată, iar unica pistă era

atât de păzită încât niciun convoi militar nu ar fi riscat să o folosească.

Juanita Cayon îi privi pe bărbaţii de lângă ea. Jorge, care venise cu ea de la Bogota, îi sorbea cuvintele ca de obicei, la fel şi ceilalţi. Era acolo şeful unităţii FARC, care îi apăra, un reprezentant M19 din Barranquilla şi agentul de legătură al lui Esteban Contador, un tip cu mustaţă, taciturn

şi zdrenţuit. Acesta venise din Vallendupar cu un imens jeep Cherokee cu geamuri fumurii, care acum staţiona la marginea pistei.

— Operaţiunea va începe mâine, anunţă Juanita Cayon. La noapte ne vom muta la Guatapuri. Acolo, vom fi preluaţi de prietenii noştri, cu ajutorul cărora vom pleca noaptea următoare în Uribia. Acolo va avea loc întâlnirea finală.

Şeful din FARC ridică mâna.

— Până în Uribia este un drum lung şi plin de patrule.

Juanita Cayon îi zâmbi încurajator şi făcu semn către reprezenantul lui Contador.

— Tovarăşul nostru se va ocupa de asta.

— Ştiu unde vor fi barajele în noaptea asta, voi fi cu voi, spuse mustăciosul. Trebuie să ajungem la destinaţie pe la ora două în zori. La fel şi cumpărătorii. Ei au un aparat Learjet care va decola din Kingston. Două treimi din suma convenită vor fi în dolari. Adică douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru kilogramul de *coca.* Restul va fi pus la dispoziţia noastră într-o bancă din Panama. Într-o jumătate de oră vom verifica banii şi vom transfera încărcătura. Avionul va pleca imediat şi scăpăm de orice grijă. Ultima treime va fi vărsată după ce avionul aterizează în SUA, dar asta nu va mai fi problema noastră.

Tipul din M19 spuse râzând cu poftă:

— Comisarul lui El Gordo va fi plătit de *gringos,* nu?

— *Claro que şi, companero,* făcu Juanita. Doar sunt foarte mulţumiţi să primească o tonă de marfă de bună calitate într-

un singur transport.

— Nu vă este frică de vreo cursă? întrebă acelaşi tip. Pentru o asemenea sumă, este tentant…

— De asta veţi fi acolo, ca să împiedicaţi orice tentativă, răspunse cubaneza. Într-un aparat Lear nu încap decât şase persoane. Noi vom fi cu mult mai numeroşi şi mai bine înarmaţi…

— Oare este indispensabil ca încărcătura să plece? Am putea să-i ucidem pe traficanţi şi să recuperăm banii…

— Eşti un imbecil, făcu Juanita cu răceală. Dacă-i

ucidem ca să-i furăm, nimeni nu va mai trata cu noi, începând cu El Gordo. Trebuie să lăsăm cale deschisă şi pentru alte operaţiuni de acest fel ca să putem finanţa mişcarea revoluţionară. *Los Gringos* varsă sute de milioane de dolari în ţara asta pentru *marimba* şi *coca…* Iar noi vom avea partea noastră.

— Bravo! făcu şeful FARC. Atunci vom putea cuceri Barranquilla.

Tipul se săturase de Sierra Nevada de Santa Marta… Juanita îl privi înnegurată şi continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Două avioane DC6 vor pleca din Santiago de Cuba la ora zece seara. Ele vor sosi pe la trei dimineaţa. Fiecare va aduce treizeci de tone de armament şi material sofisticat. Voi le veţi descărca şi le veţi depozita în mod provizoriu într-o ascunzătoare pregătită de camarazii noştri din nord. În continuare, echipamentul va fi trimis în toată ţara pe drumurile obişnuite… Atunci se va termina misiunea mea în Columbia. Voi pleca spre patria mea de adopţiune cu un DC6, însoţită de cei ce vor urma acolo un stagiu de pregătire. Să sperăm că totul se va petrece cu bine. Avioanele acelea sunt cam vechi. Revoluţia nu este bogată.

— Dar va fi, spuse Jorge visător.

Juanita nu-i răspunse, realizând că a făcut o gafă. Ea urma să încaseze peste treizeci de milioane de dolari, bani gheaţă.

Era o sumă colosală din care serviciile cubaneze luau partea cea mai grasă. Iar armele sovietice vândute celor din FARC erau facturate la preţuri exorbitante. Dar nimeni nu voia să vândă rachete sol-aer…

— Am primit un mesaj de la *„Lider maximo*" ', spuse ea. Pentru a sărbători această operaţiune revoluţionară comună, am ordin să vă dau câte o sută de mii de dolari.

Era doar o picătură de apă pentru ei. Brusc, Jorge o întrebă respectuos:

— *Companera* Juanita, dar ce facem cu opoziţia? Ştim

1. Fidel Castro. (n.a.)

că din partea armatei nu ne paşte niciun pericol dar mai sunt şi *los gringos.* Ei ne urmăresc de la Bogota. Au şi bani şi sunt ajutaţi de trădători. Nu ţi-e frică de ei?

Juanita îl privi fix şi spuse:

— *Companero,* curând, *los gringos* din DEA vor fi şi surzi şi muţi. Ei se vor învârti prin Barranquilla ca nişte idioţi, în vreme ce noi vom fi în drum spre nord. Nu mi-e frică de ei.

Pepe Gutierez coborî din maşină, obosit şi transpirat. Obişnuia să prânzească la el acasă. În timp ce traversa drumul, auzi în spatele său o voce:

— *Señor* Gutierez!

El se întoarse şi văzu un bărbat înalt care coborî dintr-o maşină şi avansă spre el zâmbind. Necunoscutul părea foarte distins. El păşi către el fără teamă. Era atâta lume care-l ruga pentru una sau alta.

Tina Estoril intră alergând ca o nebună în holul hotelului *Royal Lebolo.* Îl căută cu privirea pe Malko, dar nezărindu-l se repezi la barul de la primul etaj. Era gol. Atunci o luă la fugă către ascensoare. Malko era cu siguranţă în camera lui Lester Drew. Nici acolo nu găsi pe nimeni. Când ieşi din hotel văzu maşina Dodge în parchingtil de lângă hotel. Ea se repezi la Malko fără să-l salute pe american.

— Tu ai un prieten care se numeşte Gutierez?

— Da, făcu Malko.

— Ştii unde se află acum?

— O fi acasă la el, unde ia masa, ca în fiecare zi, interveni Lester Drew. De ce?

— El Gordo a dat ordin să-l ucidă. Probabil că deja este mort.

— *My God!*

109

Lester Drew se aruncă la volan şi Tina se urcă în spate. Americanul porni maşina cu o viteză nebună.

— Cum ai aflat asta? o întrebă Malko pe Tina.

— Ţi-am spus doar că am relaţii aici, făcu ea. Şi nu este vorba doar de Gutierez. Ei vor să vă asasineze şi pe voi doi, imediat...

Drew făcu un viraj scurt.

— De unde a aflat Esteban Contador că sunt în Barranquilla? întrebă Malko bănuitor.

— Păi, el ştie absolut tot ce se întâmplă în oraşul ăsta. Doar este oraşul *lui.*

Ei ajunseră în zona liniştită a oraşului, Chiquinquira, acolo unde locuia Pepe Gutierez. Lester Drew scoase de la brâu un revolver automat 38 şi i-l întinse lui Malko.

— Luaţi ăsta. Trageţi la vedere. Ne descurcăm noi după aceea.

Pepe Gutierez înainta spre necunoscut, orbit de soarele din faţă. Nu reuşea să ghicească cine poate fi. Când fu la numai câţiva metri distanţă de el, îl văzu ducând mâna la piept. El simţi o strângere de inimă. Ştia ce înseamnă acest gest. Se opri pe loc. Celălalt venea spre el fără să se grăbească apoi vârî mâna sub cămaşa deschisă. Deşi era poliţist, Gutierez nu era niciodată înarmat. De multă vreme, el nu mai făcea arestări. Căută privirea necunoscutului şi, brusc, îi reveni memoria. Simţi cum îl cuprinde o panică viscerală, irepresibilă, simţind cum se apropie moartea. Cu o voce lipsită de orice inflexiune el îngăimă:

— *Tiro Fijo?*

Celălalt înclină din cap cu un zâmbet crud.

— *Şi.* Nu ar fi trebuit să-i ajuţi pe *los gringos.*

Mâna ieşi de sub cămaşă înarmată cu un revolver cu ţeava lungă. Tiro Fijo nu se grăbea deloc, convins că nu va fi pedepsit.

Din spatele lui Pepe se auzi un strigăt strident, atroce:

— Pepe, Pepe! Atenţie!

Soţia lui tocmai îl recunoscuse pe cel care-l căutase cu un ceas mai devreme. Ea se repezi la soţul ei chiar în clipa în care începu să plouă. Asta decise soarta poliţistului. Tiro Fijo nu avea chef să se ude. El aţinti arma cu ambele mâini şi trase.

Prima detunătură se auzi când o maşină dădea colţul străzii. Alte două focuri urmară primului.

Pepe se prăbuşi în ţipetele disperate ale femeii.

Tiro Fijo se întoarse. Un Dodge se oprise lângă maşina lui. Un bărbat blond sări din el cu arma în mână. Ucigaşul nu se mai putea urca în maşina sa. Ploaia se dezlănţuise. Turna cu găleata. El mai avea şase gloanţe în încărcător. *El gringo* ridică arma şi trase. Tiro Fijo o luase la fugă pe trotuar. El reuşi să dea colţul pe Carretera 38, având treizeci de metri avantaj. Îşi vârâse arma sub cămaşă ca să poată fugi nestingherit. Centrul era aproape.

Malko şterse apa ce îi şiroia în ochi orbindu-l. Distanţa dintre el şi fugar se micşorase. Bărbatul privea mereu îndărăt. Se vedea că ajunsese la capătul puterilor. Lester Drew încerca să se ţină după Malko. Ucigaşul nu putea să le scape. Ploaia speriase trecătorii, iar oraşul era aproape pustiu. Cei trei bărbaţi erau singuri. Fugarul nu avea cum să se piardă în mulţime. El traversă evitând un autobuz plin până la refuz.

Tiro Fijo ezită câteva secunde la intersecţia Carreterei 44 cu Paseo. Apoi o luă la stânga. Strada era mai strâmtă, cu

multe magazine şi tonete sub cerul liber, abandonate de ocupanţii lor din cauza ploii. Un poliţist în uniformă se adăpostea sub un acoperiş.

Malko văzu cum aşasinul ezită la vederea poliţistului, apoi dispare într-un magazin cu zidurile verzui.

Lester Drew sosi cu gura deschisă, gâfâind să-şi dea sufletul.

— *Señor,* bărbatul care a intrat în acest magazin a

comis un asasinat în plină stradă, îi spuse el poliţistului. Este înarmat. Trebuie să-l arestaţi.

Columbianul îl măsură fără entuziasm.

— Cine sunteţi dvs.? Ce-i cu toată povestea asta?

Lester care vorbea bine spaniola, îi explică cine este pe un ton ameninţător.

Fără niciun chef, omul legii scoase o armă veche şi, escortat de Malko, intră în magazin. Prima sală era întunecată şi goală. Malko deschise o uşă. Următoarea încăpere avea pereţii negri de igrasie. Un bărbat în cămaşă, cu papion roşu lustruit de murdărie, era aşezat la un birou. Când îl zări pe poliţist, îi zâmbi cu căldură.

— Ai venit să te adăposteşti? Afurisită vreme, nu?

În faţa biroului stătea o bătrână ţeapănă ca o statuie. Poliţistul îşi scoase arma şi spuse pe un ton jenat:

— *Señor* Contador, se pare că un asasin s-a refugiat aici. Aceşti domni l-au văzut intrând aici…

Bărbatul clătină uşor din cap.

— Un asasin? Nu, nu am văzut pe nimeni. Cu siguranţă, s-au înşelat. Toate uşile sunt la fel. Aici, la noi, nu este niciun asasin. Singura persoană pe care am văzut-o azi este această prietenă. Nici ea nu a văzut pe nimeni. Nu-i aşa?

Bătrâna scutură din cap fără să răspundă… Poliţistul îi aruncă o uitătură urâtă lui Lester Drew.

— *Señor, esta es una acusacion muy grave…*

El bătea deja în retragere. Malko şi Lester Drew îl urmară,

neputincioşi. Malko ridică privirea şi văzu firma. Atunci scoase o înjurătură printre dinţi.

— Văd că magazinul este al unui Contador!?

— *Şi, señor.* Stăpânul este un bărbat onorabil. Este tatăl onorabilului Esteban Contador. Un om de toată încrederea.

În clipa în care Malko şi Lester Drew erau pe punctul de a se îndepărta, la colţul străzii apăru gesticulând şi plângând în hohote o femeie.

Era soţia lui Pepe Gutierez.

Încurcat la culme, poliţistul o bătu pe spate, încercând să

o liniştească, jurându-se că l-ar fi arestat pe ucigaşul soţului ei, dar că nu nu-l găsise.

Acum ucigaşul era departe. Malko privea cu ură firma pe care scria *„R. Contador Casa de cambio”.* Lucrurile începeau să se clarifice.

Ei reveniră la locul crimei. O maşină a poliţiei era oprită în faţa casei lui Pepe Gutierez şi o mulţime de gură-cască înconjurau trupul neînsufleţit întins pe pământ. Malko se apropie şi el. Pepe Gutierez era prăbuşit pe o parte, cu gura deschisă. Nimeni nu-i închisese ochii. Vecinii priveau cadavrul într-o tăcere înspăimântată. Brusc, câteva acorduri de chitară îl făcură pe Malko să tresară. Pe marginea trotuarului un băieţel cânta cu privirea aţintită la mort. Era o melodie lentă şi melancolică de inspiraţie andină.

Soţia lui Pepe Gutierez făcu semnul crucii şi îl îmbrânci pe Malko.

— *Gringo de mierda!* Din cauza dumitale a murit Pepe al meu! L-ai folosit, dar nu ai ştiut să-l aperi. *Vaya con el diablo!* Blestemat să fii! Vaya! *Vaya!*

Ea începu să plângă şi mai tare şi să ţipe în gura mare. Malko şi Lester Drew se întoarseră la maşină sub privirile ostile ale celor de acolo. Tina, care se aflase în mulţime, veni la ei, tulburată. Mâinile americanului tremurau.

— Ticăloşii ăştia or să mi-o plătească! spuse el.

Erau vorbe în vânt. Doamna Gutierez, îngenunchiată în

glod îi închidea ochii soţului ei. Malko se gândi că ea avea dreptate. Iar el şi Drew erau ameninţaţi de aceeaşi soartă.

Capitolul XII

Lester Drew sări dintr-un taxi şi intră în holul hoteluli *Royal Lebolo.* Era o adevărată nebunie să circuli pe afară la ora două după-amiază. Malko şi Tina îl aşteptau într-un colţ bând *tintos.* Americanul se lăsă să cadă pe un fotoliu lângă ei. Părea total descurajat.

— Ticăloşii de la Air Caribe pretind că nu au niciun avion disponibil, răbufni el. L-am sunat pe consul, dar nici el nu a putut face nimic.

Niciunul dintre ei nu prânzise. Moartea brutală a lui Pepe Gutierez îl marcase profund pe american. Tina zâmbi resemnată.

— *Señor* Drew, nu veţi găsi nici avion şi nici pilot. El Gordo i-a ameninţat pe toţi cu moartea, dacă vă vor ajuta. Este suficient să-l bateţi pe umăr pe unul din informatorii dvs., că l-aţi şi condamnat la moarte… Pepe Gutierez este doar prima victimă. Eu însă aş putea să vă ajut.

Lester Drew o privi cu un amestec de enervare şi speranţă.

— Dumneavoastră? Cum?

— Rugându-i pe câţiva prieteni de aici să vă ajute, în ciuda

ameninţărilor lui Esteban Conlador. El nu are nimic personal contra dvs., dar lichidarea dvs. Face parte din contractul său.

Americanul dădu din cap neîncrezător.

— Prietenii dvs. Doresc să se sinucidă?

— Nu, făcu Tina. Ei vor să-i facă pe plac lui Don Diego Castellana. El este foarte puternic şi bogat. Nici măcar Esteban Contador nu poate să-l înfrunte.

— Şi de ce se agită atâta acest Don Diego? întrebă ironic americanul.

— Vrea să îl răzbune pe nepotul lui, ştiţi bine, răspunse imperturbabilă Tina. Eu l-am însoţit aici pe *señor* Linge, tocmai ca să-l ajut.

— Dacă nemernicii ăştia au îndrăznit să doboare un poliţist, nu vor pregeta să ne atace şi pe noi.

— Nu, nu-i acelaşi lucru. Numele lui Don Diego este foarte respectat în Barranquilla. El îşi protejează amicii. Pe Pepe Gutierez nu l-a protejat nimeni.

— Dar ştia că Gutierez lucra pentru mine de multă vreme, remarcă Drew.

Tina zâmbi în faţa naivităţii americanului.

— Este adevărat că lucra pentru dvs. Dar nu *contra* lui El Gordo. Din cauza asta a fost tolerat. Cei pe care îi denunţa el erau nişte persoane neimportante, a căror activitate îl jena pe Esteban Contador. Aşa că omora doi iepuri dintr-o singură lovitură... A crezut că poate mege mai departe. Gutierez nu era un tip prea inteligent...

Trist discurs funebru. Mario Puzzo spusese *„Fools die”.* Proştii mor.

Se lăsă tăcerea. Malko vedea cum cruciada lor se înnămolea în mlaştina tropicală.

— Dacă doriţi un pilot, vă pot găsi eu unul. Un pilot şi un avion. Vă costă însă o mie de dolari ora. Va face tot ce doriţi.

— O mie de dolari! sări Lester Drew. Dar este o sumă enormă! De obicei, tariful este de trei sute.

Tina îl măsură cu o privire rece.

— Nu aveţi de ales. El are un aparat Piper cu patru locuri, bimotor. Putem merge cu toţii. Poate că vom descoperi ceva. S-ar putea să-i speriem. Astfel ar putea face o greşeală.

— Ar trebui să mergem chiar şi numai pentru a-i demonstra lui Esteban Contador că nu ne-a intimidat.

— O.K., acceptă Lester Drew. Întâi trebuie să dau nişte telefoane ca să aranjez înmormântarea lui Pepe. Consulul mi-a promis că va veni şi el.

— Poate că ar fi mai potrivit să-i acorde o pensie văduvei, făcu Malko, mult mai realist.

Americanul oftă.

— Asta nu pot. Îi voi da văduvei cinci mii de dolari. Dacă ne reuşeşte lovitura, îi voi mai face rost de nişte bani, vă promit.

El se întoarse către Tina.

— Anunţaţi-l pe pilotul dvs. Că vom putea decola peste o oră.

— Priviţi acolo, jos! Este vorba de un sat lacustru?

Chiar în mijlocul unui lac, se distingeau vreo douăzeci de case construite pe piloni. Ocupanţii lor se uitau curioşi la avionul ce zbura foarte jos, deasupra apei.

Făcuseră aproape jumătate din drumul dintre Barranquilla şi Sierra Nevada. Pilotul, un tânăr sirian mustăcios şi taciturn, ceruse două mii de dolari în bancnote înainte de apune motoarele în funcţiune.

Planul de zbor depus la turnul de control indica drept destinaţie Valledupar, în plină zonă interzisă. Graţie autorizaţiei de zbor primite de la generalul Pe’redo, primiseră şi autorizaţia de decolare. După ce trecură de lac, avionul se înălţă la două mii de picioare ca să depăşească şi colinele acoperite de junglă ale Sierrei Nevada de Santa Marta. Nori albi acopereau crestele, coborând adesea şi în văi… Malko stătea alături de pilot. Acesta îi arătă pe hartă o linie albastră.

— Dincolo de coline este valea râului Curucata.

După zece minute, aparatul începu să se strecoare printre vârfurile colinelor. Peisajul era superb, cu creste, văi şi pante abrupte într-o sălbăticie măreaţă.

— Priviţi! O plantaţie de *marimba!* După ce recoltează, dau foc la ce rămâne…

Nu exista niciun drum, nici măcar o cărare, iar panta pe care creştea marijuana avea o înclinaţie de 30°… Din fericire *„marimba*” creştea oriunde.

Aparatul coborî şi mai mult. Apoi urcă brusc ca să nu se

izbească de colină. Cât vedeai cu ochii, era o succesiune de piscuri acoperite de junglă.

Deodată, Malko observă o coloană de fum. L-o arătă pilotului.

— Ce se întâmplă acolo?

— Vom vedea imediat.

Avionul viră pe o aripă şi coborî între doi versanţi. Pe o imensă suprafaţă ardea pădurea. Fără ca nimeni să ştie. Avionul intră în fumul opac şi, imediat, se simţi un miros fad şi dulceag. Pilotul izbucni în râs.

— Simţiţi? Arde *marimba.* Nu-i nevoie să cumperi ca să te droghezi. Ajung trei zboruri pe aici şi eşti „butuc”.

Ei lăsară în urma lor coloana de fum, iar pilotul îşi reluă drumul Pilota din ce în ce mai concentrat, atent totodată şi la hartă. Zburară aşa zece minute zigzagând printre coline şi junglă, apoi pilotul se lăsă să alunece într-o vale strâmtă în care se afla albia sinuoasă a unui râu, străjuită de o vegetaţie luxuriantă.

Era Rio Curucata.

— Lată. Ferma trebuie să fie cam la trei kilometri de aici.

Malko privi atent. Curând, zări un acoperiş cu olane roşii, destul de bine mascat de vegetaţie. De acolo, pleca o pistă, pe lângă râu, ce era singurul semn de civilizaţie. Pilotul micşoră altitudinea, zburând la mai puţin de o sută de picioare. Acum se zăreau toate detaliile.

Deodată se văzură nişte fulgere ce ţâşneau dintr-un arbore uriaş din apropierea fermei. Nişte dâre luminoase urcau către ei, într-un frumos joc de artificii. Avionul se zgudui. Tina scoase un ţipăt. O bucată dintr-o latură de plexiglas a cockpitului se făcuse ţăndări.

Pilotul scoase o înjurătură şi trase manşa până la refuz, iar avionul făcu un salt brusc, ce-i strivi pe pasageri de scaunele lor. Simţiră alte şocuri scurte, apoi, nimic. Prin spărtură şi simţea un violent curent de aer.

— Trag în noi! strigă pilotul cuprins de panică.

Ei continuară să zboare pe lângă versantul vertical muntelui.

Brusc, zgomotul motorului se schimbă. Dădu câteva rateuri şi avionul începu să nu mai asculte de comenzi. Se prăbuşeau!

Tina scoase un ţipăt ascuţit.

— *Vamos a morir!*

Cu maxilarele încleştate, pilotul manevra manşa şi pedalele. El schimbă rezervorul şi motorul recăpătă zgomotul normal, încurajator. Reuşiră să iasă din linia tirului. Piper se ridică traversând plafonul de nori.

— Nenorociţii ăia au o mitralieră! strigă Lester Drew.

Pilotul luă microfonul şi branşă radioul. El chemă turnul de control din Valledupar şi anunţă că a fost atins de tir.

Deodată se auzi un pocnet şi din nou aparatul îi scăpă de sub control. Pilotul păli.

— Cred că e de rău. Un rezervor e spart iar comanda voletelor din stânga pare întreruptă. Şi nu avem unde să aterizăm.

Motorul scuipa şi dădea rateuri. Avionul pierdea constant din altitudine. Trăgând de manşă cu disperare, pilotul putu să redreseze aparatul. Ei reuşiră să depăşească vârful muntelui şi se pomeniră de cealaltă parte a lui. În faţa lor se întindea jungla. Pilotul reuşea cu greu să nu atingă vârfurile copacilor.

Nimeni nu mai scotea nicio vorbă. Survolau o nouă vale. Colinele acoperite de junglă păreau a se întinde până la infinit. Pilotul era lac de transpiraţie în ciuda aerului rece ce pătrundea în cabină.

În cele din urmă, Malko observă oglinda strălucitoare a apei pe care se înşira satul lacustru. Nu mai aveau de survolat munţii. Avionul mai pierdu ceva altitudine, dar situaţia nu mai era atât de gravă.

Încă o jumătate de ora, şi aparatul atingea pista aeroportului din Barranquilla. În întâmpinarea lor veni un jeep imilitar condus de un ofiţer. Lester Drew sări din avion, alb de furie, inspectând aparatul. Fuselajul suferise grave deteriorări

ce demonstrau intensitatea focului. Cât despre cockpit, numai o minune îl salvase.

118

Malko dădu cu ochii de zâmbetul fals al generalului Peredo. Columbianul îi trimisese liniştit la moarte, anunţându-i pe traficanţi de sosirea lor...

Lester Drew izbucni:

— Aţi văzut, nu? S-a tras în noi cu mitraliera.

— O, au fost los *subversivos...*

— *Subversivos, my foot!* răcni americanul. Au fost *los marimberos.*

La auzul acestui cuvânt tabu, celălalt tăcu. Lester făcea spume la gură.

Prudent, generalul se urcă în jeep-ul său. Malko se gândi că nu se mai putea pune problema unei alte expediţii. Fuseseră atraşi în cursă. Fusese declarat război pe faţă. Căldura avea asupra sa un efect copleşitor. Era obosit şi demoralizat.

— Să ne întoarcem în Barranquilla, spuse el. Fără un avion de vânătoare nu ne putem întoarce acolo.

Pilotul se apropie furios de el.

— Şi cum rămâne cu avionul meu? Reparaţiile costă peste şase mii de dolari.

— O să vă despăgubim, nu aveţi grijă, promise Lester Drew. Trimiteţi nota de piştă la consulat.

— *Vamos, companeros, vamos!*

Juanita Cayon se învârtea în jurul bărbaţilor care încărcau o mitralieră sovietică de gabarit mare într-un camion. Unul dintre *guerrilleros* cerceta cerut cu un binoclu. Cu generalul Angel Costas Peredo nu se ştia niciodată. Nu ar fi fost o noutate să-i trădeze, deşi el fusese cel ce-i avertizase de primejdie.

Juanita nu mai putea decola. Avionul acela scăpase dar numai datorită reflexului de apărare al pilotului.

Cubaneza se urcă în Chervrolet-ul negru porni imediat. Abia îşi stăpânea furia. Pentru a doua oară, străinul cel blond

îi scăpase printre degete. A treia oară nu avea să-i mai scape.

119

Ea i se adresă şoferului:

— Când vei termina cu treaba în sat, mă vei duce la Baranquilla.

Jorge Paz, care era în spatele ei, tresări.

— La Barranquillal? Ce, ai înnebunit? Este prea riscant!

— Nu, nu sunt nebună, dar trebuie să ne debarasăm de acel *gringo.* E un tip dur. Ne poate bloca întreaga operaţiune dacă-i alertează pe cei din Bogota. Peredo este un laş. Dacă primeşte ordine de sus, se va supune. Iar fără ajutorul lui, El Gordo este cu mâinile legate.

Astfel ea avea un pretext pentru a-l lichida pe asasinul amantului ei.

Jorge Paz nu mai zise nimic. Serviciile cubaneze conduceau acea operaţiune. Toate armele veneau de acolo. Fără intervenţia acestei tinere, ei nu ar fi îndrăznit niciodată să îi atace pe traficanţii de droguri.

Consulul SUA semăna cu un puşcaş marin. Avea părul tuns perie, trăsături dure, tăiate cu dalta, şi era înalt. El închise telefonul şi scutură din cap.

— Trebuie cu orice preţ să punem mâna pe afurisita aia de cocaină şi să o aruncăm în aer, spuse Lester Drew, aprinzându-şi o ţigară Rothmans.

Consulul oftă.

— De-aş putea să vă ajut! Dar poliţia locală nu vrea să mişte niciun deget.

— Dacă dăm greş, va fi o imensă victorie pentru serviciile cubaneze. Vor umple toată regiunea cu arme şi vor avea un fond de rulment colosal.

— Trebuie să o găsim pe Juanita Cayon, zise Malko. Unde este ea, este şi drogul. Şi mai trebuie să luăm legătura cu informatorii.

— L-am contactat deja pe toţi, făcu Lester Drew. Nu mi-au dat niciun răspuns. Le este frică.

— Despre Esteban Contador se mai ştie ceva?
120

— Pe acesta îl ţin în braţe autorităţile locale. Nu uitaţi că noi suntem *gringos* şi că prosperitatea acestui oraş şi a întregii ţări se bazează pe traficul cu droguri. Fără droguri, Barranquilla ar fi un cătun nenorocit.

Malko încerca disperat să găsească o soluţie. Nu-i mai rămăsese decât Tina. Tânăra pătrunse; e bine în mediul traficanţilor.

— O să mă sfătuiesc cu Tina, spuse el. Poate are vreo idee. Altfel, putem să ne întoarcem la Bogota. Sau să chemăm în ajutor Flota a şasea.

— Nu vă faceţi iluzii prea mari. Spuse consulul. În Vietnam au fost cinci sute de mii de oameni şi tot nu au reuşit să câştige războiul. La două sute de kilometri distanţă de coasta Floridei, se află o brigadă sovietică, iar Preşedintele găseşte că e un lucru normal. Nicaragua este pe cale să devină o republică populară cu binecuvântarea celor de la Washington Post. Suntem o ţară ticăloşită. Am început să ne întrebăm pentru ce anume ne batem. Uitaţi, chiar şi eu am cumpărat vreo douăsprezece răsaduri de marijuana şi le-am sădit în grădina mea ca să văd ce se întâmplă.

— Dumneavoastră?! sări îngrozit Lester Drew.

— Nu vă ambalaţi, îl linişti Larry Farmer. Nu s-au prins. S-au ofilit, deşi le-am udat şi îngrijit. Iar în munţi, afurisita asta de buruiană creşte singură…

— Dumnezeule mare! oftă Lester Drew. Să nu mai spuneţi nimănui chestia asta. M-aş face de râsul râsului.

Din holul hotelului se auzeau nişte urlete sălbatice. Personalul şi clienţii urmăreau un meci din Cupa mondială de fotbal. Tina se afla în cameră şi dădea telefoane. Se lăsase întunericul şi începuse să plouă.

Malko şi Lester Drew se îndreptau către lifturi. Unul era acolo. Ei intrară în cabină. Chiar în ultimul moment, apăru un bărbat. Malko apăsă pe butonul pentru etajul opt. Era destul de abătut în urma discuţiei avute cu consulul.

121

În momentul în care liftul se puse în mişcare, bărbatul se întoarse brusc. Avea în mână un revolver automat care lui Malko i se păru enorm. Un Colt 45.

În mâna stângă el ţinea nişte hârtii.

Malko încremeni, cu stomacul contractat, convins că i-a sunat ceasul. Lester Drew era alb ca varul. Necunoscutul îi apostrofă într-o engleză stâlcită.

— *Gringos!* Vă avertizăm pentru ultima oară. *Entienden?* Nu sunteţi bineveniţi aici…

El agita arma, ameninţător.

Liftul se opri la etajul doi, iar uşile se deschiseră. Necunoscutul dădu drumul hârtiilor pe jos şi ieşi val-vârtej lăsându-i pe cei doi cu gura căscată. Liftul îşi continuă urcuşul până la etajul opt.

— *Shit!* înjură Lester Drew cu o voce de nerecunoscut. Eram sigur că dăm ortul popii…

Malko ridică hârtiile de pe jos şi apăsă pe butonul pentru parter. Bineînţeles necunoscutul nu mai era.

Lester Drew se scutură ca după un vis urât.

— Ce-ar fi să bem un păhărel? propuse el.

Ei urcară în linişte la barul de la etajul unu. Graţie contrabandei, barul era garnisit cu toate băuturile din lume. Malko comandă o votcă Stolicinaya de la gheaţă, iar Drew, un coniac Gaston de Legrange. Malko desfăcu hârtiile adunate de pe jos. Între ele se aflau două bilete de avion, pe numele lor, pentru distanţa Barranquilla-Bogota, la clasa întâia la un zbor Avianca din ziua următoare.

Americanul le privi cu dezgust.

— De ce nu ne-a lichidat? întrebă Malko. Putea să o facă fără să rişte nimic.

— Era un risc politic, îi explică americanul. Povestea de luna trecută a făcut multă vâlvă în Bogota. Columbienii se tem că un incident asemănător ar dăuna mult imaginii lor. Străinii trebuie îndepărtaţi cât mai discret cu putinţă. Iar eu

ocup un post oficial aici. Nu uitaţi că predecesorul meu a sfârşit cu două gloanţe în cap; guvernul lui Turbai pretinde că lucrurile s-au schimbat, că ei luptă cu adevărat contra traficanţilor, cot la cot

cu noi. Ar fi o mişcare greşită să fiu găsit mort. Iar El Gordo ştie şi el asta. Aşa că preferă să evite scandalul.

Cei doi îşi terminară băutura în tăcere. Apoi, Lester Drew se ridică de la masă.

— Trebuie să trimit un telex la Bogota, zise el. Să-i avertizez. N-ar fi rău să ridice prima de la asigurarea mea de viaţă...

*

* *

Strâns lipită de Malko, Tina îşi juca rolul de vestală, în huruitul instalaţiei de aer condiţionat. Venise la hotel când se crăpase de ziua.

Telefonul sună strident, tulburându-le intimitatea. Se auzi vocea alterată a lui Lester Drew. Era aproape de nerecunoscut.

— Trebuie să vă văd imediat, zise americanul. Pot urca?

— Cum doriţi, spuse Malko renunţând eroic la o partidă de sex promiţătoare.

Tina, înciudată, se închise în sala de baie în timp ce Malko încercă să-şi acopere goliciunea cu cearşaful. Lester Drew pătrunse în cameră cu o hârtie în mână.

— Priviţi, am primit asta de la consulat acum o oră. Provine din Washington.

Malko luă hârtia şi citi. Textul era foarte scurt. „Întoarcere imediată la Bogota, cerută de DEA, Washington. Securitatea, mai înainte de toate”.

Malko simţi un şoc neplăcut. Cei din DEA se spălau pe mâini... El îi întinse telexul lui Lester Drew şi spuse:

— Ei bine, puteţi să folosiţi biletul de avion oferit de Esteban Contador.

Acum se afla singur în Barranquilla. Iar împotriva lui erau toţi: FARC, M19 şi ucigaşii cu soldă ai lui El Gordo.

123

Capitolul XIII

Timp de câteva secunde nu se auzi decât zgomotul instalaţiei de răcit. Lester Drew părea că a îmbătrânit cu douăzeci de ani în numai trei minute.

— Nu am încotro, se bâlbâi el. Cei din Washington sunt panicaţi la ideea că ar putea avea loc un incident grav. Nu ar fi trebuit să le vorbesc despre cele întâmplate ieri. Le este frică… Şi apoi…

— Apoi… ce?

— Cred că există o oarecare rivalitate între instituţia noastră şi a dvs., făcu americanul. Am auzit câteva remarci. Ai noştri găsesc că afacerea asta este mai mult de resortul vostru. Din cauza rebelilor şi a cubanezilor. Noi am pierdut deja un om…

El nu ştia cum să iasă din această situaţie jenantă… Malko îi zâmbi.

— Haideţi, ştiu că nu aveţi nicio vină. Nu rataţi acel avion. Voi încerca să mă descurc singur.

Lester Drew îl privea cu un amestec de admiraţie şi angoasă.

— Cum? Doar nu dispuneţi de niciun ajutor pe aici.

124

Singurul lucru pe care l-ar putea face consulul nostru pentru dvs, ar fi să vă repatrieze cadavrul în cazul unei nenorociri. Iar la Bogota nu este nimeni care să vă ajute. Reţeaua mea de informatori a fost distrusă. Iar autorităţile locale ştiţi ce hram poartă…

— Ştiu, făcu Malko, dar rămân. Cei din Company mi-au încredinţat misiunea asta. Voi vedea cum mă descurc. Tina are câteva contacte. Dacă în trei zile nu fac nimic, mă întorc la Bogota.

— În trei zile se pot întâmpla multe lucruri…

Malko îi strânse mâna.

— Nu vă gândiţi la nimic rău. Ne vom revedea la Bogota. Luaţi legătura cu Henry Carter şi povestiţi-i tot. Şi spuneţi-i că voi continua.

— Voi încerca să fac ceva mai mult. Îl voi alerta chiar pe ambasador. *To raise hell.*

Drew închise uşa repede după el. Curând, Tina reapăru din baie, înfăşurată într-un prosop.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Malko se lungi pe pat.

— Nimic important, oftă el. Îţi explic imediat.

— A plecat la Bogota, nu-i aşa?

— Da, zise Malko. De unde ştii?

Ea ridică din umeri.

— *Los gringos* nu sunt nişte *mactios* adevăraţi. Se tem de moarte. La noi, nu ne temem de moarte. Tu ai putea să fii unul de-ai noştri, căci nici tu nu te temi de moarte. Pentru asta, s-ar putea să reuşeşti.

— Ba da. Mi-e frică. Este singurul lucru de care mă tem.

— Dar eşti mai puternic decât frica ta, zise Tina. Spune, ce ai de gând să faci?

— Să-l vizitez pe *señor* Vivaldi. Poate ştie ceva.

— *Vamos,* făcu Tina. Mă îmbrac imediat.

Două maşini ale poliţiei staţionau în faţa clădirii albe a

staţiei de radio. Malko avu o presimţire sumbră. El intră în micul hol întovărăşit de Tina. Imobilul gemea de poliţişti. O femeie plângea aşezată pe un scaun. Tina vorbi cu ea. Apoi se întoarse cu chipul grav.

— Bărbatul a fost asasinat azi dimineaţă, de trei necunoscuţi. Femeia asta este secretara lui Vivaldi.

Malko se repezi în birou, dar se opri în prag împietrit de oroare. Camera era complet distrusă. Domnea acolo un haos total. Toată aparatura era făcută zob. Cadavrul radioamatorului zăcea lângă uşă cu faţa în sus. Avea ochii şi

gura deschise, într-un ultim ţipăt.

Maceta care-l secerase era acolo, înfiptă în podea. Bărbatul avea gâtul tăiat profund. Mocheta absorbise tot sângele. Mirosul fad plutea în încăpere ca o ameninţare silenţioasă. Secretara spuse printre hohote:

— Au venit... au venit trei... Unul mi-a înfipt un revolver la tâmplă. Mi-a spus că dacă ţip, mă ucide. L-au bătut cumplit şi l-au ucis cu o singură lovitură de macetă. Apoi au plecat. A fost oribil.

Doi poliţişti intrară în încăpere şi aruncară un cearşaf peste cadavru. Malko ieşi din birou. Tina veni cu el. Aerul rece din maşină îi făcu bine, dar nu putea şterge oribila viziune.

— Să mergem la consul, propuse Malko.

Din nou, Malko şi Tina se aflau în căldura sufocantă din Paseo Simon Bolivar. Îl aşteptaseră în van pe Larry Farmer, reţinut la Santa Marta. Malko murea de foame.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Tina.

— Să mă gândesc bine. Şi să mănânc ceva. Ştii un loc convenabil?

— Da. *Galeon Morgan.* Este un local scump, dar bun.

Peste zece minute, se opriră în faţa unei clădiri sumbre care avea un superb acvariu în faţa barului. Un şef de sală stilat şi pus la patru ace îi conduse până la o masă. Interiorul răcoros sugera o cabană elveţiană, cu ferestre false din lemn.

Ei se instalară. Tina comandă o sticlă de Moet et Chandon, iar Malko începu să studieze menuul. Aveau de toate, chiar şi melci, iar preţurile erau mai piperate decât la Paris... Nu erau accesibile unui columbian de rând. Tina se schimbă brusc la faţă. Ea se aplecă spre Malko şi-i şopti:

— Nu te întoarce. El Gordo este în spatele tău.

Esteban Contador făcea o biluţă din pâine, fără să-l privească pe interlocutorul său. Chipul său buhăit era lipsit de expresie ca de obicei, la fel şi ochii. Cămaşa mexicană brodată era larg desfăcută pe piept lăsând să se vadă mai

multe lanţuri de aur răsucite şi încurcate.

Ospătarul şef îi puse înainte un cocteil de *langostinos* zâmbind servil. Imediat, bărbatul din faţa lui El Gordo se aplecă peste masă şi zise:

— *Señor* Contador, m-am ocupat de elicea elicopterului dvs.

Un fulger trecu prin ochii de saurian ai traficantului. Aha, din cauza asta fusese invitat la prânz de guvernator.

— *Muy bien,* făcu Contador. Pot să-mi folosesc aparatul.

— Nu încă, *señor,* spuse Miguel San Martin. Pentru asta avem nevoie de un ordin scris de la Bogota. Eu am vorbit deja cu cineva sus pus în minister şi m-a asigurat că treaba e ca şi aranjată. E doar o chestiune de zile…

— De zile! tună Esteban Contador. În afaceri, trebuie să fie o chestiune de minute.

— Ştiţi doar că administraţia este întotdeauna lentă.

— Da, dar nu şi când vin să-şi ia plata, îi tăie vorba uriaşul traficant. Ei, ce mai aveţi de spus în plus?

Guvernatorul păru cam stânjenit. El privi de jur-împrejur, de parcă l-ar fi putut auzi cineva. Localul era frecventat mai ales de *marimberos,* singurii care îşi puteau permite să plătească asemenea preţuri.

— *Señor,* spuse el cu emfază. Am primit o notă foarte confidenţială de la ministrul meu.

— Şi ce treabă am eu cu asta?

— Este vorba de dvs., *señor* Contador, spuse guvernatorul.

El îl ura pe bărbatul din faţa lui şi era încântat să-i dea vestea proastă.

— Ambasadorul Statelor Unite a intervenit pe lângă ministrul meu. În urma celor două asasinate, pretinde că serviciile americane au descoperit că sunteţi amestecat şi a exercitat mari presiuni ca să fiţi cercetat, *señor…*

Nările traficantului se dilatară.

— Carevasăzică, voi fi anchetat, făcu el.

Guvernatorul îl linişti cu un gest.

— Vă asigur că nu va fi nimic, cu condiţia ca să nu se mai producă un incident asemănător. Atunci nu voi mai putea opri braţul justiţiei.

— Ce vrei să spui? întrebă Esteban Contador, brusc neliniştit.

Guvernatorul continuă cu curaj:

— În Barranquilla se află un *gringo* care face o anchetă asupra afacerii care vă interesează. Nu trebuie să aibă aceeaşi soartă ca *señor* Gutierez... Ar putea să fie foarte neplăcut pentru dvs.

El transpirase fiind nevoit să spună o asemenea enormitate. Ca să se acopere, el continuă grăbit.

— În asemenea caz s-ar putea ca să fiu înlocuit fiind cunoscută stima pe care v-o port. *Los gringos* au mare putere asupra guvernului care are nevoie de arme şi de dolari ca să lupte cu mişcarea subversivă. Trebuie să ţineţi seama de lucrul acesta.

— *Desgraciado de mierda!* mârâi printre dinţi Esteban Contador

Guvernatorul preferă să creadă că acest epitet îi este adresat acelui *gringo.*

— Înţeleg ce simţiţi, dar situaţia este gravă.

— *Entiendes! Entiendes!* făcu traficantul, căruia i se tăiase pofta de mâncare.

Ştia că guvernatorul are dreptate.

— Atunci dacă afurisitul de *gringo* se îmbolnăveşte de malarie, eu înfund puşcăria?

Guvernatorul făcu un gest liniştitor.

— Nu, dar dacă moare de vreun plumb în burtă, nu mai este acelaşi lucru.

Tăcerea se lăsă grea peste homarii la grătar. Esteban Contador îşi muncea creierul cum să iasă din această situaţie delicată. Guvernatorul îşi udă buzele în paharul cu J&B.

Esteban Contador le plătise studiile în Statele Unite celor doi fii ai săi, îi achitase vila, plus un Range Rover nou-nouţ, o

combină Akai şi multe alte fleacuri de genul acesta. Raportul de forţă nu era în favoarea guvernatorului. Nu-i revelase traficantului ce era mai important. Faptul că avea în buzunar un mandat de arestare contra lui, autorizându-l să facă uz de forţa publică. *Los gringos* erau într-adevăr foarte puternici.

— Trebuie să plec, spuse deodată Contador, împingând farfuria aproape neatinsă. Am treabă.

Era într-adevăr o coincidenţă incredibilă…

— Ce caută tipul ăsta aici? întrebă el.

— La prânzul cu guvernatorul provinciei, zise Tina. Sunt foarte apropiaţi…

Încurajantă veste. Ei continuară să mănânce în tăcere. Malko se gândi că un glonţ în capul traficantului ar evita o groază de necazuri. Numai că CIA nu agrea acest stil de lucru. Langusta i se păru anostă. Nervoasă, Tina remarcă:

— Acum, dacă m-a văzut cu tine. Mă pot aştepta la ce-i mai rău.

— Crezi că *coca* se află încă în Sierra Nevada? o întrebă el.

— Nu, acolo era doar în tranzit.

În spatele lui, se auzi un zgomot de scaun. Malko zări silueta greoaie a traficantului traversând localul către ieşire. Columbianul nu-l cunoştea. Ei isprăviră de mâncat în tăcere. Malko achită o notă de plată colosală.

Când fură din nou în stradă, el zise:

— Tina, trebuie neapărat să găsim acele droguri.

129

— Este greu, făcu femeia. Sunt puţini cei ce sunt la curent cu afacerea asta şi nu le place să vorbească Este prea periculos. Totuşi o să încerc. Am o amică, o *call-girl* care se întâlneşte adesea cu El Gordo şi aude multe lucruri.

— Ea este Mercedes, spuse Tina.

Mercedes era o superbă târfă tropicală, cu nasul în vânt, părul vopsit blond, sâni ameninţători şi un fund bombat, mulat într-un jerseu de mătase roşie. O frumoasă sălbăticiune. Chipul îi era suficient de vulgar ca să poată

provoca erecţia oricărei mamifere indiferent de specie. Ea se strecură alături de Malko, pe bancheta barului învăluit într-o lumină potrivită pentru acest gen de întâlniri. Alături de ei, o pereche înlănţuită se afla în plin extaz. Mercedes îl examină pe Malko cu ochi de cunoscătoare şi spuse cu un zâmbet gurmand:

— Lată un superb *gringo* blond!

Ea izbucni într-un râs aţâţător şi comandă un whisky J&B. Tina îi explică lui Malko:

— Mercedes este restauratoare de tablouri.

— Bărbaţii nu-mi lasă timp ca să muncesc, făcu veselă Mercedes. De cum mă văd, nu se mai gândesc la tablouri. Tot ce vor e să mă aibă în patul lor… Esteban Contador m-a ţinut trei săptămâni în casa lui şi n-am putut atinge un tablou măcar.

Rochia de jerseu i se ridicase pe coapsele bronzate. Ei discutau vrute şi nevrute. La fiecare cinci minute, Mercedes comanda un nou whisky… fără să mănânce ceva. Aşa era moda columbiană. Către orele unsprezece, Tina propuse să meargă toţi la cină, dar Mercedes se întinse şi spuse:

— Mai bine mergem la mine. Pun nişte muzică bună şi ne relaxăm. Restaurantele sunt prea triste seara.

Malko trebui să se mulţumească cu nişte brânză şi pâine uscată! în schimb, un val gros de fum albăstrui şi o muzică dulceagă umpleau camera.

Cele două femei fumau *marimba* lungite pe un pat imens, plin de perne. Câteva lumânări aprinse erau unica sursă de lumină. Nu se pomenise nicio vorbă în legătură cu El Gordo, iar Malko nu îndrăznea să atace subiectul… El se uită la ceas. Era ora unu noaptea.

Ziua fusese lungă şi grea după despărţirea de Lester Drew. El se pregătea să se retragă când realiză că cele două sunt prea tăcute. Privindu-le mai atent, el văzu cum Tina o mângâie pe Mercedes. Ea îi simţi privirea şi se întoarse încet

spre el cu ochii închişi pe jumătate. Apoi îşi strecură mâna stângă pe sub cămaşa lui şi începu să-i exploreze şi să-i maseze pieptul cu mişcări concentrice, aţâţătoare. În acelaşi timp, o mângâia şi pe prietena ei, care începuse să gâfâie de plăcere.

Încălzită bine, ea se lipi de Malko şi îl eliberă de haine. Malko nu se împotrivi, lăsându-se în voia ei. Acest manej în trei era ceva neaşteptat.

Malko nu se aşteptase să aibă parte de aşa ceva în Barranquilla. După ce se descărcă, adormi acolo, între cele două femei drogate.

Când deschise ochii, încăperea era luminată de primele raze ale soarelui. El începu să se trezească.

— Ştiţi de ce am vrut să vă văd? o întrebă el pe Mercedes. Aseară nu am prea avut ocazia…

— Seara este dificil de vorbit cu mine. Întotdeauna sunt ameţită. Parcă plutesc. E tare bine.

— Ştiţi cine sunt eu? o întrebă Malko.

— Eşti *gringo* al meu cel blond! Bineînţeles că ştiu cine eşti… Dar nu-mi pasă. Faci dragoste foarte bine şi miroşi frumos. Ce parfum foloseşti?

— Apa de toaletă Jacques Bogart.

Mercedes spuse deodată:

— Am un mesaj pentru tine.

— De la cine?

— De la El Gordo. Vrea să te întâlnească. În seara asta, el dă o petrecere şi eşti invitat şi tu.

Malko nu mai înţelegea nimic.

— Dar eu credeam că tu vrei să mă ajuţi.

Mercedes îi mângâie părul cu tandreţe.

— *Gringo* naiv ce eşti! El Gordo ştie tot ce se întâmplă în oraşul ăsta. Bineînţeles că vreau să te ajut, dar vreau să rămân în viaţă. Eu trăiesc aici, în Barranquilla. L-am întrebat pe el dacă mă lasă să te văd. Altfel nu aş fi avut curaj să vin. Atunci, mi-a spus să-ţi transmit acest mesaj. Observi că l-am

transmis într-un mod foarte plăcut.

Malko nu putea să o contrazică… Mercedes sări din pat făcându-l să-i admire linia provocatoare a spatelui şi sânii tari şi ţanţoşi.

— Vrei să-ţi pregătesc un *ţinto?* îl întrebă ea.

— Cum să nu?

El rămase lungit pe pat, lângă Tina care sforăia încetişor. El evaluă situaţia. Încă o dată era manipulat de adversarul său. Exact când credea că-l va prinde în cursă, el *marimbero* îi trimitea acest mesaj.

Cum să refuze această invitaţie? Oare ce voia? Să negocieze un acord imposibil sau să-l ucidă?

Capitolul XIV

— Que viva Esteban Contador! Que viva!

Los Mariachis îl înconjurară pe columbianul care apăruse în încăpere îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, cu o ţinută trufaşă şi impunătoare. El traversă sala cu paşi grei, cu abdomenul înainte şi cu ochii pe jumătate închişi, ca un pahiderm majestuos şi viclean. În restaurant era încă puţină lume. Mercedes se ridică unduindu-se ca o felină şi-şi strecură braţul în jurul gâtului lui. Apoi îl sărută pe gură. Era îmbrăcată cu o rochie de jerseu negru ce i se mula pe trup ca o mănuşă, în picioarele lungi şi bronzate avea pantofi din piele de crocodil. Gura ei atinse urechea columbianului şi-i şopti ceva. Apoi îl luă de mână şi-l conduse până la Malko, care stătea în picioare lângă bufet.

— El este prietenul meu, Malko, spuse ea.

— *Buenas noches, señor,* îngăimă El Gordo.

El îl strânse pe Malko în braţe cu o forţă herculeană, ca şi cum ar fi vrut să-l strivească. Chipul îi era în continuare impasibil. Nimeni nu ar fi crezut că are intenţia să-l ucidă. Apoi se aşează pe banchetă, cu spatele rezemat de perete, drept, cu ochii înceţoşaţi privind în gol, ca şi cum ar fi fost singur.

Chelnerii se foiau în jurul lui, aducând votcă, apă şi pahare, precum şi un platou plin cu chifteluţe din carne şi un castron plin cu sos picant. Muzicanţii se făcuseră nevăzuţi. Acum se auzeau acordurile nelipsite ale salsei. Esteban Contador luă o chiftea cu mâna dreaptă. Mâna stângă i se odihnea pe piciorul lui Mercedes, care stătea lângă el. Ea îi şopti ceva la ureche. Columbianul păru că se trezeşte.

— A, da, e-adevărat că nu mă prea iubiţi, *señor.* Vreţi să-mi creaţi neplăceri…

Asta era culmea! Malko reacţionă imediat, păstrându-şi calmul:

— Se pare că dvs. Îmi faceţi destule necazuri. Şi lui Pepe Gutierez, la fel…

— Cine-i ăsta? făcu traficantul cu un aer nevinovat.

— Un om pe care l-aţi ucis, zise Malko.

Contador făcu un gest de dezgust.

— *Señor,* eu nu îi cunosc toţi viermii pe care-i strivesc. Dacă e mort, înseamnă că a meritat-o. Guvernul mă persecută în timp ce eu sunt un negustor cinstit care îşi câştigă banii muncind. Tatăl meu are o casă de schimb. Toţi am muncit dur toată viaţa. De ce vreţi să ne persecutaţi, *señor?*

— Marfa pe care o vindeţi nenoroceşte o mulţime de oameni, zise Malko.

Columbianul îşi turnă încă o porţie de votcă urmată de un pahar cu apă.

— *Señor,* este o prostie ce spuneţi. Eu nu sunt responsabil de ce fac ceilalţi oameni. Dacă vor să se distrugă e treaba lor. Vor găsi întotdeauna oameni care să le vândă otrava… Voi, *tos gringos,* vreţi să vă daţi în lături de la orice responsabilitate… Dacă eu mor mâine, credeţi că va intra mai puţină *marimba* în ţara dvs? Mai puţine droguri? Aici se află tot drogul din lume, cel mai bun. În schimb, nu sunt bani destui… Aţi văzut multă lume drogată în Barranquilla? Nu,

señor, pentru că noi suntem oameni sănătoşi la cap. Eu unul, mai fumez din când în când, la fel cum beau votcă, dar nu fac niciun exces, pentru că îmi place să trăiesc. *Señor* Malko, când fumez puţină *marimba,* sunt un adevărat taur cu femeile. Aţi încercat vreodată?

— Nu, zise Malko, copleşit de acest orator *pro domo.*

— Ei bine, să încercaţi în seara asta. Veniţi cu mine în *penthouse,* împreună cu aceste două *serioritas.*

Asta mai lipsea. O partidă de sex în tovărăşia lui El Gordo… Deodată simţi o atingere pe şold. Se retrase, dar apoi realiză că era piciorul desculţ al lui Mercedes care începuse să-l maseze insidios. Era o serată cu adevărat ciudată.

De ce un bărbat atât de puternic şi lipsit de scrupule ca Esteban Contador se străduia să-l convingă să cadă la o înţelegere?

— *Señor* Contador, zise el ignorând-o pe Mercedes, eu reprezint guvernul american, pentru că avem serioase probleme din cauza drogurilor. Părerea noastră este că dacă drogurile ar dispărea, oamenii nu s-ar mai droga… Aşadar, vinovaţi sunt oamenii ca dvs…

Contador afişă un aer şocat.

— Eu? De ce eu? Eu nu cultiv nimic. Eu sunt un simplu intermediar. Eu nu vând drogul consumatorilor. Ei n-au decât să-i dea foc sau să facă ce vor cu el, îmi este egal. Pentru că vă văd neliniştit, pot să vă vând dvs. Tot ce vreţi şi cât vreţi! Vă promit că nu voi vinde altcuiva.

Era o propunere neaşteptată. Malko îl scrută pe *marimbero* ca să vadă dacă este serios, dar îi fu imposibil să-i prindă privirea. Mercedes îl masa în continuare Treaba asta părea să o amuze foarte mult. Columbianul adăugă:

— Voi, *los gringos*, sunteţi deosebit de bogaţi. De ce să-i lăsăm pe bieţii ţărani să crape de foame? S-au chinuit atâta ca să cultive *marimba* pentru ca să câştige câţiva gologani. Ar fi injust să-i privăm de această mică sursă de câştig, nu-i

aşa?

Acum Malko trebuia să plângă nefericirea ţăranilor columbieni. Brusc, uriaşul se ridică trăgând-o pe Mercedes spre ringul de dans. Ea se încălţă din mers.

Malko o invită şi el pe Tina, care se lipi de el ca o ventuză, în ring dansau mai multe perechi într-o obscuritate aproape totală. Tina îi şopti la ureche:

— Ce părere ai despre el? Este ciudată schimbarea asta!

— Aş dori să ştiu exact ce vrea, zise Malko.

— Vrea să cădeţi la o înţelegere. Să facă pace. Şi să-ţi dea o groază de dolari ca să te convingă. Asta e metoda lui. Cumpără sau ucide.

— Pentru mine va trebui să găsească o altă metodă, spuse Malko. Nu înţeleg de ce-mi întinde mâna.

— Nici eu, făcu Tina. Poate că îţi pregăteşte o capcană.

Juanita Cayon se afla cufundată într-un fotoliu adânc de lângă ringul de dans. Nu putea fi văzută din cauza întunericului, îl observa pe străinul blond pe care îl urmărise de la Bogota. Oamenii lui Contador o percheziţionaseră la intrare luându-i revolverul parabellum. Nu-i găsiseră însă pumnalul lung şi plat lipit de picior, sub pantalon. Învăţase să-l folosească la fel ca un bărbat. Lama lui ascuţită de oţel, lungă de douăzeci de centimetri, putea ucide dintr-o singură lovitură. Era hotărâtă să-l folosească. Numai că El Gordo care ştia că se află acolo, era aproape de oaspetele său.

Juanita ştia că, în ciuda aerului său adormit, veghea. Desigur, ea nu se temea pentru viaţa ei. El Gordo era prea viclean ca să-şi atragă ura celor din FARC şi a unei cliente ca ea. Mai ştia că tovarăşii ei nu înţelegeau de ce se încăpăţâna să-l lichideze pe acel *gringo.*

Visătoare, ea mângâie lama cuţitului. Trebuia să aştepte doar ocazia potrivită.

Esteban Contador se aşează greoi la masă, bău votca şi-i zâmbi lui Malko.

— *Sehor,* nu v-ar plăcea să câştigaţi un milion de dolari? Malko îi zâmbi şi el.

— Cui nu i-ar plăcea?

Imediat Contador întinse mâna deasupra mesei, cu palma în aer, fără să-şi schimbe expresia feţei.

— Îl aveţi deja, *señor.* Împreună cu prietenia mea.

Malko se făcu că nu vede mâna întinsă spre el.

— Ce trebuie să fac în schimb?

— Nimic, făcu El Gordo. La Cartagena există nişte hoteluri minunate şi un cazinou grozav la hotelul *Caribe.* Împreună cu o tovarăşă atât de delicioasă ca Mercedes, aţi putea petrece o săptămână de vis. Asta dacă nu pierdeţi toţi banii la cazinou.

Ochii lui nu zâmbeau. Malko clătină din cap.

— *Señor* Contador, oferta este foarte generoasă, dar nu pot să o accept. Am treabă aici, în Barranquilla. Ştiţi despre ce este vorba…

Esteban Contador se aplecă spre el cu o expr. Esie ameninţătoare şi bătu cu palma în masă.

— Treabă!? Ce treabă? Vreţi să mă vârâţi la puşcărie, să-mi furaţi elicea elicopterului. Să nenorociţi aţâţi oameni. Nu veţi reuşi, *señor,* pentru că sunteţi neputincios. Sunteţi un Nimeni. Mie nu mi-e frică de dvs. Nu mi-e frică de nimeni.

El ridicase tonul. Piciorul lui Mercedes nu-l mai mângâia pe Malko pe sub masă. Cu o mişcare brutală, el *marimbero* împinse masa şi se ridică. Malko crezu că-l va lovi. Dar columbianul îi întoarse spatele şi traversă mândru sala. Înainte să iasă, el se întoarse către Malko şi spuse:

— *Señor,* ar fi trebuit să acceptaţi propunerea mea. Dacă vă răzgândiţi, Mercedes ştie unde să mă găsească… Un milion de dolari reprezintă foarte mulţi bani.

El dispăru pe scări. Mercedes îl privi pe Malko. Era vizibil contrariată.

— O, trebuia să accepţi! Acum este furios.

Oare ce joc făcea femeia asta?

— Ştii bine că nu puteam, făcu Malko.

Mercedes ridică din umeri.

— Şi ce câştigi cu asta? Tu nu poţi să faci nimic împotriva lui El Gordo. Este prea puternic aici. Te poate ucide cu uşurinţă. Or, el ţi-a oferit prietenia lui.

— Dacă sunt atât de neputincios, de ce voia să îmi dea un milion de dolari?

Mercedes nu se lăsă:

— Pentru că este un tip extrem de prudent. Nu vrea să rişte nimic. A fost în închisoare odată şi nu vreau să mai trăiască

acea experienţă, din cauza fiului său pe care îl adoră. Dacă nu l-ar avea pe el, nu v-ar fi adresat niciun cuvânt. Guvernatorul, generalul Peredo, poliţiştii, toţi sunt plătiţi de el. Este protejat de FARC, de toată populaţia pentru că este un om generos. Iar tu eşti un *gringo.* Nimeni nu te iubeşte, nu te vrea aici. Iar America este departe.

Şi CIA, de asemenea. Malko şi-i imagina pe birocaţii de la Langley analizând problema lui. Oare vreunul dintre ei se aflase vreodată în această situaţie? Ştia că Mercedes are dreptate în parte. Practic, el nu putea să facă nimic împotriva lui Esteban Contador. Dar nu putea să dezarmeze. Nu putea să-i lase pe cubanezi să desfăşoare un trafic atât de fructuos. Dacă nu-l stopa imediat, în câteva luni, risca să devină o operaţiune de mari proporţii. Încă o dată, CIA îşi subestimase adversarii. În cazul de faţă, ar fi trebuit o duzină de oameni şi mijloace puternice, iar el, Malko, era singur, fără aliaţi şi fără mijloace. Dezgustat, el luă sticla cu votcă abandonată de El Gordo şi-şi umplu paharul. Mercedes îl privi cu milă.

— Vino să dansăm, poate-ţi mai schimbi ideile, făcu ea în cele din urmă.

Ea se ridică şi îl luă de mână, trăgându-l către ringul de dans. Un orice alt necaz ar fi dispărut ca zăpada în soare, la acea atingere învăluitoare de corpul mlădios, cu rotunjimi perfecte. Femeia asta voia cu tot dinadinsul să-l iniţieze în

arta de a dansa salsa.

Timp de câteva clipe, Malko nu se gândi decât la plăcerea senzuală de a dansa cu Mercedes. În jurul lor, perechile de dansatori se comportau ca animalele în călduri. Unii făceau dragoste chiar pe canapelele din jurul ringului.

Un milion de dolari! Malko întârzie niţel la gândul că ar putea stăpâni atâta bănet. Ar fi putut aranja castelul şi ar fi uitat de orice grijă materială. Şi ar fi putut începe o nouă viaţă cu Alexandra.

Preţul era însă prea mare. Aşa că îşi luă gândul de la bani. Mirosul de *marimba* plutea deasupra ringului, c. Ăci toată lumea fuma. Mercedez îl privi şi-l întrebă:

— Nu ai vrea să vii cu mine la *Concordia?* Sunt sigură că ai putea să te înţelegi cu El Gordo. Este un om de onoare.

Malko revăzu chipul însângerat al lui Pepe Gutierez şi aroganţa tatălui lui El Gordo. Revăzu chipul scăldat în lacrimi al soţiei lui Pepe. Nu, Esteban Contador nu era un om de onoare.

— Tu îl cunoşti pe Tiro Fijo? o întrebă el.

— Doar după nume, de ce?

— Dacă El Gordo îmi dă capul lui, voi accepta să discut cu el.

Mercedez izbucni în râs.

— Propunerea asta să i-o faci tu personal. Vino, să-l căutăm…

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Din penumbră răsări o siluetă. Era o femeie. O clipă, lumina proiectoarelor, îi captă chipul. Era Juanita Cayon, femeia care jurase să-l ucidă. Mercedez îi simţi crisparea.

— S-a întâmplat ceva?

Braţul cubanezei se destinse. La capătul lui se afla un pumnal ascuţit.

Capitolul XV

Malko nu avu timp să se sperie. Doi bărbaţi apărură din pâlcul de dansatori şi o apucară pe Juanita, fiecare de câte un braţ. Avu loc o scurtă busculadă, după care cei trei dispărură în întuneric. Malko auzi o voce ascuţită care protestă energic, o discuţie ce fu înghiţită de muzică. Mercedes se oprise din dans.

— Erau gărzile de corp ale lui El Gordo, spuse ea. Să plecăm cât mai repede de aici!

În clipa în care ieşiră din discotecă, auziră o discuţie violentă ce venea dintr-un mic salon alăturat. Malko o căută pe Tina, dar aceasta dispăruse. Mercedes îl trase de mână către scara îngustă ce ducea afară. Mercedes avea o maşină albă. Un T-Bird. Ea se urcă la volan.

— Trebuie să mă duc la Esteban ca să-i spun ce s-a întâmplat spuse ea. Oamenii lui ţi-au salvat viaţa. Tu vii cu mine la *Concordia.*

— Nu, spuse Malko. Nu am intenţia să-l revăd, chiar dacă mi-a salvat viaţa. Du-mă la un taxi.

Mercedes nu mai insistă. Curând, ea opri o maşină şi-l sărută.

— *Vaya con Dios!* spuse ea. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Malko văzu cum maşina ei se pierde în noapte. O căldură sufocantă îl învălui nemilos. Cercul se închidea. Era clar că El Gordo îi salvase viaţa. Dar nu se ştie dacă avea să mai acţioneze la fel a doua oară.

— -Daţi-mi drumul, idioţilor, *desgraciados de mierda! Hijos de putas!*

Juanita Cayon se zbătea ca o nebună ca să scape din labele celor doi zdrahoni ai lui Esteban Contador. Când aceştia se asigurară că Malko a plecat, îi dădură drumul.

— Acel *gringo.* Este o pacoste pentru noi toţi. Explodă ea.

— *Calma, señora. Señor Contador* ne-a dat ordine stricte.

Va vea mari necazuri dacă moare *el gringo.* Trebuie să înţelegeţi.

— Sunteţi nişte câini mizerabili, făcu Juanita pe un ton tăios. Într-o zi, veţi fi împuşcaţi.

Femeia se îneca de furie. Ea începu să tuşească. Făcuse o nouă criză de astm şi fu nevoită să se aşeze. Unui dintre bodyguarzi îi întinse pumnalul. Ea îl vârî în cizmă cu violenţă. Nu-şi spusese încă ultimul cuvânt.

Malko deschise ochii şi o zări pe Tina pe patul alăturat. Avu nevoie de câteva secunde ca să se dezmeticească.

— Pe unde ai umblat aseară? o întrebă el.

— Undeva, să dansez. Am aflat cp s-a întâmplat. Ai avut un noroc formidabil că ai scăpat cu viaţă.

— Da, dar acum habar n-am ce aş putea face în continuare. Nu-mi rămâne decât să consult o clarvăzătoare.

— Poate te pot ajuta eu, zise Tina. Aseară m-am întâlnit cu o prietenă. Ea trăieşte cu avocatul lui Esteban Contador şi ştie multe. Ca să-mi facă plăcere, va accepta să te ajutel Noi putem lua prânzul cu ea.

141

Neobosita Tina... Don Diego Castellana nu o trimisese degeaba cu el acolo.

— Minunat, făcu Malko simţind o rază de speranţă.

Această femeie era unsă cu toate alifiile. Peste tot avea relaţii.

*

* *

Malko respinse farfuria din faţa lui. Nu se putea hazarda să mănânce langusta. Era dură ca o bucată de cauciuc.

O chelneriţă păroasă ca un cimpanzeu asigura un serviciu infect şi lent, iar instalaţia de aer condiţionat făcea să-ţi iasă aburi din gură. Acel restaurant libano-italo-columbian era pustiu în afară de cei trei. Invitata Tinei, o tânără mică de statură, cu nasul cârn, se menţinea în zona generalităţilor, iar Malko începuse să regrete pentru timpul pierdut.

— Aurora poate să te ajute, spuse brusc Tina în clipa când li se servi *tintos.*

Aurora îi adresă lui Malko un surâs provocator. Era o fată care nu avea nevoie să muncească într-o uzină…

— Este adevărat. Cred că ceea ce cauţi tu se află la Santa Marta.

— Cine te face să crezi asta? întrebă Malko.

Micuţa Aurora râse, dar nu-i răspunse.

— Nu poate să-ţi spună, dar dacă vei merge acolo, vei găsi pe cineva care-ţi va spune mai mult, interveni Tina.

— Cine?

— Prietenul ei, Felipe.

— Ce? Avocatul lui Esteban Contador?

— Da. El vrea ca această afacere să se termine. Nu-i face deloc bine lui El Gordo căci se vorbeşte prea mult despre el. Preferă să piardă nişte bani, dar să aibă linişte. Ca înainte. El te va aştepta la ora opt la restaurantul hotelului *Portofino,* în Rodadero, aflat la opt kilometri înainte de Santa Marta. Nu se poate să nu-l recunoşti. Este mic de statură, îmbrăcat cu un costum alb şi destul de pleşuv.

Aurora aproba în tăcere. Malko cercetă atent chipurile celor două femei. Putea fi încă o trădare. La urma urmelor, *coca* nu-i

aparţinea lui Contador. Iar până la Santa Marta erau doar trei ore de mers în maşină.

— Vii şi tu cu mine? o întrebă el pe Tina.

— Nu. El vrea să te întâlnească doar pe tine. După ce obţii informaţiile dorite, te întorci aici ca să ceri ajutorul militarilor şi consulului american. Eu te voi ajuta. În seara asta, mă duc la *„Mi Vaquita”* cu prietenii unde este o muzică foarte bună.

— Bine, spuse Malko. Voi pleca pe la ora patru. Vreau să am timp să vizitez Santa Marta.

— O, să ştii că acolo nu-i nimic, extraordinar în afară de *marimberos…*

După marele pod de pe râul Magdalena, drumul traversa o mlaştină presărată de bătrâni arbori morţi, albiţi, ca nişte apariţii suprarealiste, populate de ciudate păsări albe.

Apoi drumul urcă spre nord urmând ţărmul mării. Începuse să se lase noaptea. Circulaţia era foarte redusă. Autobuze rablagite şi eternele camioane aflate în pană se iveau ici şi colo pe fâşia de asfalt plină de hârtoape. În dreapta, apărură primeie contraforturi ale munţilor Sierra Nevada. Cu coada ochiului, Malko observă un vehicul ce apăruse de pe un alt drum din dreapta sa. Era o camionetă galbenă, ca cele utilizate de poliţie, cu un girofar în funcţiune. Ea rula în spatele lui Malko apropiindu-se ca şi cum ar fi vrut să-l depăşească. Malko aruncă o privire în retrovizor şi inima i se opri. La bordul camionetei erau trei persoane. Doi bărbaţi şi o femeie: Juanita Cayon.

Malko calculă că până la Cienaga, cea mai apropiată localitate, mai erau douăzeci de kilometri. Acolo avea să găsească un ajutor.

El călcă pedala de acceleraţie reuşind să se distanţeze de următori. Maşina începu să vibreze ca un avion la decolare. Malko strângea volanul, rugându-se ca să nu se detaşeze vreo roată.

Camioneta încerca din nou să-l depăşească. Instalaţia de aer condiţionat dădea semne de oboseală, aşa că Malko

deschise geamul de lângă el şi fu izbit de un val de aer umed şi fierbinte.

În cele din urmă, în faţa sa apărură luminile localităţii Cienaga. Camioneta era în continuare în spatele lui. La un moment dat drumul se ramifică în trei. El aprinse faza mare a farurilor. Accesul era permis doar pe ramura centrală care trecea pe un pod. Dincolo de pod era satul în care va putea să se oprească. Desigur va găsi acolo poliţişti care să-i vină în ajutor.

*

* *

Juanita Cayon scoase un strigăt de bucurie când văzu maşina care se angaja pe pod. Jorge Paz îi ţinea isonul cu un râs zgomotos. Tipul de la volan opri maşina chiar înainte de a intra pe pod. Apoi intră în marşarier ca să se întoarcă. Jorge o cuprinse pe Juanita pe după umeri.

— *Bravo, muchacha,* tu eşti cea mai tare!

Maşina Dodge tremura din toate încheieturile pe tampa plină de găuri neasfaltate. Din cauza pantei, farurile luminau doar cerul. Apoi rampa reveni la orizontală.

JVIalko aruncă o privire în retrovizor. Furgoneta galbenă dispăruse. Oare ce se întâmplase? Instinctiv, el apăsă pe frână. Simţi că i se strânse brusc stomacul. În faţa sa se deschidea o enormă gaură neagră. Podul nu era terminat! îi lipsea partea centrală. Rampa pe care se angajase nu era decât o trambulină sub care se deschidea hăul. Spaţiul dintre cele două laturi era de vreo zece metri. Sub impactul frânei, maşina se pusese de-a curmezişul drumului, dar Malko nu putu să o oprească. Vehiculul basculă şi căzu în gol.

Malko rămase agăţat de volan. Maşina căzu pe partea dreaptă şi se răsturnă cu roţile în sus.

Malko îşi pierdu cunoştinţa. Se lovise cu capul în portieră. Ultimul său gând fu la adversarii săi. Erau mai puternici decât crezuse.

Ricardo Gomez, poliţist în Cieriaga, controla traficul când auzi un vehicul ce venea cu viteză maximă dinspre pod. Se afla acolo pentru că un autobuz derapase’şi bloca drumul. El începu să fugă ca să semnalizeze prezenţa autobuzului aflat în pană. Drumul făcea o curbă uşoară imediat după podul aflat în construcţie şi nu putea vedea pe cei ce veneau din Barranquilla. Spre marea sa surprinză, nu mai văzu maşina. Din contra, el zări două faruri ce urcau de-a lungul rampei ce ducea la uriaşa spărtură. Începu să strige, ca şi cum şoferul l-ar fi putut auzi. Zări maşina pe pod, auzi scrâşnetul disperat

al frânelor şi văzu cum vehiculul cade în hău şi se izbeşte de pământ într-un zgomot formidabil!

Gomez nu înţelegea nimic, căci drumul spre rampă era blocat cu bariere. În timp ce ezita dacă să alerge acolo sau nu, văzu o altă maşină ce venea în sens contrar, către el. Dar în clipa în care farurile acesteia îl luminară, maşina stopă brusc şi intră marşarier. Poliţistul o luă la fugă spre maşina accidentată, în care nu se vedea niciun semn de viaţă. El simţi un puternic miros de benzină. Cuprins de panică, ocoli maşina şi, cu greu, reuşi să deschidă portiera stângă ce părea într-o stare mai bună.

O formă umană era tasată sub banchetă, inertă.

Poliţistul se strecură în maşină pe jumătate şi prinse bărbatul de braţ.

— *Señor. Señor!* strigă el. Ajutaţi-mă!

Se auzi un „vluf” sinstru şi interiorul vehiculului fu învăluit de flăcări. Instinctiv, poliţistul se retrase. Flăcările luminau trupul unui bărbat plin de sânge. Primul gând al lui Ricardo Gomez fu să o ia la fugă. Risca să sară totul în aer. Apoi îşi imagină flăcările ce aveau să-l ardă de vin pe nefericitul acela. Era un om curajos. El sări din nou în maşină, îl prinse pe rănit de o mână şi îl trase afară. Căldura devenea din ce în ce mai insuportabilă. Chiar atunci văzu alţi doi poliţişti, colegi de-ai săi ce-i veneau în ajutor. Împreună reuşiră să-l transporte pe rănit şi să-l întindă pe iarbă ceva mai departe.

145

Ricardo Gomez examină trupul inert.

— Este un *gringo,* spuse el. Pare destul de grav rănit. Malko nu-şi recăpătase cunoştinţa.

În aer plutea un miros puternic de antiseptic şi formol. Malko deschise ochii. Capul îl durea îngrozitor. O infirmieră şi un medic îl examinau cu atenţie. El era gol, doar cu slipul, lungit pe un pat. Cu excepţia câtorva echimoze, nu avea nicio rană.

— *Señor,* spuse doctorul, aţi avut mare noroc. V-am făcut

radiografii. Nu aveţi nicio fractură. Problema este la cap.

— Mă doare îngrozitor, gemu Malko.

— Vă veţi linişti imediat. V-am administrat un calmant. Este pe bază de mescalină. În cel mai rău caz veţi avea ceva halucinaţii. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, făcu Malko. Eu nu cunosc drumul. M-am angajat pe pod, dar nu era terminat. Nu am putut opri maşina.

Doctorul clătină din cap.

— Este interzisă circulaţia pe acel pod. Probabil nişte puşti s-au distrat şi au deplasat barierele. Puteaţi să muriţi. Cred că va trebui să vă transportăm la Barranquilla cu un taxi. Aici nu putem să vă îngrijim cum trebuie. Sper să rezistaţi până acolo.

În clipa în care puse piciorul pe duşumea, Malko fu cuprins de ameţeală şi fu nevoit să se culce iar. Trebuia cu orice preţ să se întoarcă în Barranquilla. O furie teribilă îl îneca. Îi era ciudă că se lăsase dus de nas de ticăloasa de Aurora.

— Ajutaţi-mă să mă îmbrac, spuse el.

Mescalina îşi făcea efectul. Prin faţa ochilor defilau scene halucinante în culori, dar migrena dispăruse. Curând îşi dădu seama că i se furaseră bufonii de la manşete şi că-i lipsea o bancnotă de o sută de dolari. Era impozitul local. Micuţa cameră de la hotelul *Royal Lebolo* i se părea nespus de plăcută şi liniştitoare.

Cineva bătu în uşă şi apăru consulul Statelor Unite. Era îngrozit. El se aşeză pe margine patului, cu un aer stânjenit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? întrebă el. Am fost anunţat că aţi suferit un accident. Aţi adormit cumva la volan, sau ce?

— Nu, nu am adormit şi nici n-am băut, făcu Malko iritat.

El îi povesti consulului cele întâmplate şi ultima sa tentativă împotriva cubanezilor. Consulul clătină din cap.

— Vă înţeleg, făcu el, şi vă respect îndărătnicia. Dar nu sunteţi Superman. Până la urmă, tipii ăştia vă vor face de

petrecanie. Au de toate: timp, bani, complici şi idei. Dacă aţi fi

— Murit, El Gordo nu ar fi putut fi implicat. Verdictul: un stupid accident de circulaţie.

Malko închise ochii.

— Aş vrea să mă odihnesc. Mă supără capul destul de rău.

Consulul ieşi în vârful picioarelor. Malko încercă să adoarmă dar îi era imposibil. O mulţime de gânduri i se roteau în cap. Unde era Tina? Oare îl trădase şi ea? De ce? Brusc îşi aminti ce-i spusese ea. Pomenise barul *Mi Vaquita.*

El se ridică din pat. La început, trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă. Totul se învârtea în jurul său. Se dăţi cu apă rece şi reuşi să se îmbrace şi să se stropească cu colonie Jacques Bogart.

Clătinându-se pe picioare, se urcă în ascensor. Se târî apoi până la biroul recepţionerei şi o întrebă:

— Cunoaşteţi un bar *Mi Vaquita?*

— *Claro que şi.* Este pe Caile 72, la intersecţia cu Carretera 46. Aproape de stadion.

Malko ieşi în stradă. Oraşul era pustiu, iar căldura insuportabilă. Când coborî din taxi, inevitabila ploaie începu să cadă. Până să ajungă la barul *Mi Vaquita,* era ud până la piele. Localul avea o faţadă albă, în stil mexican, cu o vitrină imensă în spatele căreia nu se distingea nimic. El împinse uşa şi intră.

Era un mic bar foarte întunecat, decorat cu măşti indiene. Deodată, zări într-un colţ pana de păun a Tinei, ce se înălţa deasupra spătarului unui fotoliu. Columbiana stătea singură în faţa unui pahar gol. Malko ocoli fotoliul şi se plantă în faţa ei.

Ea ridică privirea, deschise gura şi o închise la loc. Pe chip i se citea stupoarea. Malko se aşeză şi el.

— Nu te aşteptai să mă mai vezi, zise el. Se pare că Dumnezeu a fost şi de astă dată de partea mea…

Tina nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Ea căuta cu disperare o replică, dar în zadar. Malko se hotărî să o ajute.

— Credeam că ai venit cu mine la Barranquilla ca să mă ajuţi, zise el. Până acum aşa ai făcut, dar amica ta m-a trimis la moarte sigură. Erai cumva la curent cu asta?

Tina rămase mută.

— A fost El Gordo la mijloc?

Ea făcu din cap că nu.

— Cine atunci? Cine?

Tina nu mai îndrăznea să-l privească în ochi.

Brusc, ea ridică ochii.

— El Gordo nu ştie nimic. Dacă află, ce s-a întâmplat mă va ucide.

Ea lăsă capul în jos şi spuse dintr-o răsuflare.

— A fost Juanita Cayon.

— Juanita Cayon!? Dar unde ai văzut-o?

— La restaurant. După ce tu ai plecat cu Mercedes. A venit să vorbească cu mine. M-a ameninţat cu moartea. Ori o ajutam şi câştigam o mulţime de bani, ori mă ucidea.

— Dar de ce ar vrea Juanita Cayon să mă ucidă?

— Te urăşte cumplit pentru că din cauza ta a fost omorât iubitul ei.

— Cine? întrebă Malko, neîndrăznind să înţeleagă.

— Juan Carlos Laureles. Cel care a fost asasinat de oamenii generalului Oscar de la Neva.

— Cine, traficantul play-boy? Dar ştiam că ea este o comunistă convinsă.

Tina zâmbi trist.

— Şi comuniştii se îndrăgostesc şi fac dragoste. Ea l-a cunoscut cu mulţi ani în urmă, în Caracas, pe vremea când nu era angajată în lupta politică. Cred că el a fost prima ei iubire. A rămas mereu îndrăgostită de el. Iar el a murit din cauza ta…

Malko era îngrozit. Nu se aşteptase la aşa ceva. El nu se

putea explica în faţa acelei femei pătimaşe. Moartea era un

lucru definitiv, ireversibil. Cuvintele nu aveau nicio greutate în faţa ei. El încercă să revină la o problemă mai concretă.

— Şi ce ţi-a dat?

— Mi-a promis o parte din banii obţinuţi de pe urma drogului. Mâine seară.

— Cât ai de primit?

— Două sute de mii de dolari, mărturisi Tina. Pentru mine, asta înseamnă mulţi bani. Am de gând să mă instalez în Barranquilla şi să locuiesc aici. Nu-mi place Bogota. Aici, eu mă simt acasă.

Malko înţelegea acum totul. Nu avea curajul să îi facă vreun reproş. Migrena îi mai trecuse, lăsându-l epuizat.

Tina spuse aproape în şoaptă:

— Poate nu mă crezi, dar sunt fericită ca acest atentat a eşuat.

Malko avea chef să doarmă şi să nu se mai gândească la nimic.

Tina îi atinse mâna.

— Te rog să mă ierţi.

El nu-i răspunse. La ce bun?

— Ce ai de gând să faci acum? o întrebă el după o lungă tăcere. Mai rămâi în Barranquilla?

— Da. El Gordo m-a angajat ca profesoară pentru băiatul lui. Vrea să fac din el un gentleman. Este un lucru foarte greu, pentru că este un copil foarte răsfăţat.

— Câţi ani are?

— Unsprezece. În curând va împlini doisprezece. Este un copil insuportabil.

— Îţi doresc succes.

El se gândi că serviciile oferite de Tina depăşeau cu mult munca de profesoară.

Tina zâmbi amar.

— O, ştiu prea bine că treaba asta nu va dura mult. Este un capriciu trecător de-al lui Contador. Mi-a trimis propunerea prin Mercedes. Crede că nu este bine pentru băiat să-şi petreacă timpul numai în compania gorilelor sale, care sunt complet

inculte. Vrea ca să-i învăţ să scrie şi să citească. Dar copilul nu vrea. Mâine urma să am oră cu el, dar l-a convins pe tatăl său să-l ia cu el la cazinoul din Carthagena…

— La cazinou! exclamă Malko stupefiat. La vârsta asta?

— Ţi-am spus că îi face tot felul de pofte. Îl îmbracă în haine de adult, iar când a împlinit zece ani, i-a dat să bea aguardiente…

Malko o asculta distrat.

— Ştii cumva unde va avea loc schimbul de arme, bani şi droguri?

— Nu. Uită toată povestea asta. Aici, toată lumea este împotriva ta. Ştiu ce simţi, dar Columbia este o ţară aparte. Pepe Gutierez şi Vivaldi au murit pentru o nimica toată. Erau dintre puţinii oameni cinstiţi din Barranquilla şi reuşeau să trăiască cât de cât în pace. Iar tu ai stricat totul pentru că nu cunoşti regulile jocului. De aceea nu ai reuşit să întreprinzi nimic şi ai lăsat în urmă numai sânge şi lacrimi.

Malko se ridică în picioare Auzise destul.

— Îţi doresc un week-end plăcut în Carthagena, îi spuse el.

Tina se ridică şi-l urmă până la uşă, unde îl prinse cu o mână pe după gât.

— De ce nu vii şi tu acolo? îl întrebă ea. Seara nu voi fi ocupată cu băiatul. Am putea să ne vedem. Carthagena este un oraş frumos.

— Nu, mulţumesc. Nu am niciun chef să merg acolo.

Un singur taxi aştepta lângă trotuar. Tina îl sărută lângă ureche.

— Vino, îi şopti ea dulce. Eu plec mâine pe la ora patru.

Malko se îndepărtă şi urcă în taxiul condus de un bărbat tânăr. Migrena reapăruse. Când ajunse la hotel se duse la bar şi comandă o votca-tonic. Înghiţi şi un comprimat de mescalină. În jurul lui, lumea se distra. Încetul cu încetul el fu cuprins de un delir populat de fantasme, vise şi culori. Nu mai ştia unde se află. Migrena i se risipi ca prin farmec. Brusc avu

o revelaţie. Găsise soluţia problemei sale. O soluţie monstruoasă, inumană, contrară codului său moral. O soluţie care ar fi făcut să se cutremure de oroare toată CIA, dacă ar fi aflat. Dar acea

soluţie putea să-i aducă victoria. Nu putea să părăsească Barranquilla învins, lăsându-i pe El Gordo şi pe cubanezi să-şi ducă la bun sfârşit afacerea. Şi asta era tot împotriva codului său moral. Legănat de acordurile muzicii şi de zgomotul conversaţiei, el zâmbi. Dacă l-ar fi văzut şefii săi, ar fi crezut că e nebun.

Un nebun periculos.

El se gândi atunci la colonelul Kurtz, din filmul *Apocalypse Now,* care se lansase în războiul său personal, mult mai feroce decât cel pus la cale de şefii săi. Acel război sfârşise rău. Dar era mai puţin dezonorant decât fuga.

Maşina infernală era montată în creierul său şi făcea „tic-tac”.

Capitolul XVI

Ai fi crezut aproape că eşti la Miami. Un Miami ceva mai degradat, descompus de umiditate. Peninsula Boccagrande se întindea ca un index curbat, în sudul vechiului oraş, o fâşie îngustă de pământ între Marea Caraibelor şi golful Carthagenei Turnurile din ciment a câtorva hoteluri moderne se detaşau net de restul clădirilor, cele mai multe fiind căsuţe cenuşii din stuc, înecate în mijlocul vegetaţiei luxuriante. Rezemat de balustrada piscinei de la *Capilla del Mar,* aflată la etajul 16, Malko admira plaja întinsă cu nisip cenuşiu. Mii de oameni se bălăceau în apa mâloasă. Soarele era aproape de linia orizontului, dar oamenii continuau să se scalde.

Capilla del Mar. Aflată la intersecţia bulevardului Santander cu Caile 8, domina toată peninsula. Malko fixa un punct din sud. Acolo se zărea o clădire roz înconjurată de o grădină

tropicală: era hotelul cazinou *Caribe*, cel mai vechi din Carthagena. El îl privi un timp, apoi îşi îndreptă privirea spre nordul peninsulei, acolo unde soarele ce apunea scălda într-o lumină sângerie zidurile de apărare ridicate în secolul al XV-lea, ce înconjurau oraşul vechi, vestigii unice ale cuceririi spaniole.

152

Malko sosise în Carthagena cu o oră mai devreme, la volanul maşinii personale a lui Larry Farmer, consulul american. El îi spusese acestuia că vrea să viziteze oraşul şi că nu găsea o maşină de închiriat.

Aici era o altă lume faţă de Barranquilla: hoteluri elegante, plaje întinse şi buticuri aproape de lux. El mai privi puţin soarele şi se hotărî să coboare. Graţie mescalinei, nu mai avea migrene, dar se simţea aerian de parcă ar fi zburat deasupra solului... în afară de consul, nimeni nu ştia că se află la Carthagena. La hotelul *Royal Lebolo,* lăsase vorbă că pleacă la Bogota.

El se abătu în camera sa ca să se îmbrace, se echipă şi merse să ia eternul Dodge ce staţiona lângă plajă. Cum mai dispunea de ceva timp, el se îndreptă către port şi *ciudad amurallada.* După ce trecu de fortificaţii, pătrunse pe străduţele înguste, pline cu locuinţe antice, cu console ornamentale, apărate de grinzi solide de lemn. În faţa unei piaţete umbrite de copaci se vedea Palatul Inchiziţiei, nu departe de biserica Santo Domingo. Acolo se celebra o misă târzie, iar credincioşii, se înghesuiau pe trotuar în faţa ei.

Malko ieşi printr-o spărtură a zidului de incintă ce dădea în bulevardul Santander. El se îndrepta acum spre Boccagrande. Recreaţia se terminase.

Părul negru şi ondulat al băiatului îmbrăcat în alb se zărea exact la nivelul mesei tapiţate cu stofă verde. Dungile pantalonului său erau impecabile, la fel ca şi cărarea ce-i despărţea părul în două. El arbora un aer grav, aproape comic, în mânuţele grăsune strângea un teanc de bancnote a 1000 de pesos. Malko îl observa de câteva clipe. Băiatul puse

banii pe numerele mesei de ruletă. Pierdea. Cu o uşurinţă uimitoare, nu juca decât numere rotunde alese la întâmplare. Când nu mai avea bani, se întorcea spre unul din cei doi bărbaţi ce-l însoţeau. Erau doi zdrahoni înarmaţi îmbrăcaţi în negru.

Unul scotea din centură un alt teanc şi i-l întindea băiatului cu un zâmbet slugarnic. Malko calculase că pierduse în jur de

două sute de mii de pesos... Bineînţeles, accesul copiilor era interzis la cazino *Caribe.* La fel şi accesul oamenilor înarmaţi. Numai că legea nu se aplica şi în cazul lui Esteban Contador, zis şi El Gordo.

Esteban Junior era gras ca un purceluş şi avea siguranţa unui adult. Ceilalţi jucători îl priveau cu o stupefacţie amestecată cu dezgust, dar asta nu părea că-l deranjează, înălţându-se pe vârful picioarelor, el puse un teanc de bancnote pe numărul 17. Şi numărul 17 câştigă. Băiatul scoase un urlet de bucurie şi începu să ţopăie pe loc. Malko scoase o înjurătură. Asta însemna o întârziere suplimentară... El se amestecă în mulţimea aflată între două mese de joc. Cazinoul *Caribe* era o sală lungă, cu o duzină de mese, ruletă, chemin de fier şi black jack. Cei mai mulţi jucători erau turiştii ce riscau mize modeste.

Malko o căuta din ochi pe Tina. Nu o văzuse în hol. Cu siguranţă se odihnea. El îşi concentră din nou atenţia asupra fiului lui Esteban Contador. Acesta pierdea din nou. Din timp în timp, unul dintre zdrahoni scruta lumea din jur cu un aer ameninţător. Jocul dură încă jumătate de oră. Un bodyguard îi şopti ceva la ureche băiatului apoi un ultim teanc de bancnote trecu în mâna grăsună a acestuia. Gorila se îndepărtă de masă. Malko se luă după el şi-l văzu vorbind la telefon. Când se întoarse în sala de joc, ultimele bancnote ale puştiului erau luate de crupier.

Esteban junior rămase câteva clipe nehotărât, apoi, cu paşi hotărâţi se îndreptă către hol Malko îl urmă. Fiul lui El Gordo

se opri în mijlocul holului când o văzu pe Tina apărând de pe scară. Purta o rochie albă foarte ajustată ce-i punea în valoare sânii grei şi şoldurile în formă de amforă. Avea un colier de perle, pantofi cu toc şi părul prins într-un coc. Numai că privirea îi era stinsă, moartă.

Lui Malko i se făcu milă de ea. Tina şi copilul se îndreptară către bar. Barmanul îi servi imediat o băutură verzuie. Malko se instală într-un fotoliu. Când un chelner veni să ia comanda, el îl întrebă:

— Este ceva obişnuit ca minorii să joace în cazinou? Celălalt se scuză cu un zâmbet jenat.

— Nu, *señor,* acesta este un caz special. Este fiul marelui *marimbero* din Barranquilla. Vine aici în fiecare lună şi ocupă jumătate din primul etaj. Aduce şi femei! La vârsta lui!

Malko îi dădu o mie de pesos şi se îndepărtă. Esteban junior era tot la bar. Malko urcă la primul etaj cu ascensorul. Culoarul era întunecat, prost luminat şi avea vreo douăsprezece uşi. El coborî pe scară la timp pentru a vedea cum băiatul se îndrepta către lift urmat de Tina şi de cei doi paznici. Copilul intră în cabină cu aceştia din urmă, iar Tina se îndreptă către standul cu ziare. Malko îi tăie calea.

— O, Malko, ai venit!

El îi zâmbi.

— Pari foarte preocupată…

Chipul femeii se întunecă brusc.

— O, este îngrozitor! L-aş pălmui cu plăcere, dar ar fi capabil să mă ucidă! Este furios că a pierdut toţi banii pe care i-a dat tatăl său: cinci sute de mii de pesos. Mi-a spus să-i cumpăr nişte reviste cu benzi desenate şi Play Boy. Se culcă devreme. Vrei să ne întâlnim după aceea? Stau la 106.

— Unde se culcă băiatul?

— Alături de mine, la camera 108. Acestui monstru mic îi este frică de întuneric şi vrea să las uşa deschisă între camere. O voi închide imediat cum adoarme. Le voi spune

celor doi *pistoleros* că nu mă simt bine. Vei veni?

— Da.

Ea se lipi brusc de el.

— Pe curând.

Tina se grăbi să ajungă la standul de ziare. Malko merse la bar şi-şi comandă o votcă. Simţi că i se făcuse foame şi se servi cu două chifteluţe, omniprezente.

O linişte totală domnea la etaj. Malko se opri în faţa camerei cu numărul 106 şi ascultă. Nu se auzea niciun zgomot. Trecuse deja o oră şi jumătate, iar el se întrebă dacă nu cumva aşteptase prea mult. Poate că Tina adormise... cu toate că o

femeie îndrăgostită nu adoarme. El apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Camera era luminată doar de o veioză. Patul era gol. În spatele său, se auzi zgomotul unei uşi care se deschide. El intră iute în cameră şi închise uşa în spatele său. Atunci zări uşa de comunicaţie dintre camere întredeschisă. Malko avansă în vârful picioarelor şi aruncă o privire dincolo. Ce văzu îl lăsă împietrit.

Esteban Junior era călare pe Tina, cu pantalonul în vine, şi cu fesele grase şi roz descoperite. El se mişca ritmic între coapsele bronzate ale femeii. Aceasta era lungită de-a curmezişul patului, îmbrăcată încă, cu rochia ridicată şi cu picioarele atârnând pe podea. Suporta asaltul micului monstru cu braţele întinse în cruce.

Malko putea să vadă mâinile grase ale băiatului crisapte pe sânii Tinei. El respira ca o focă din cauza efortului. Scena era grotescă şi terifiantă totodată. Revistele cu benzi desenate erau împrăştiate pe jos...

Brusc se produse catastrofa. Telefonul sună în camera Tinei. Malko nu ştia ce să facă. Băiatul întoarse capul furios şi îl văzu.

Malko crezu că o să înceapă să plângă. Chipul copilului era roşu, dar furia îl cuprinse imediat. Fără să o lase pe Tina, el urlă cu o voce ascuţită:

— *Vaya! Vaya inmediatamente!’*

Tina se redresă şi-l văzu şi ea pe Malko. În ochii ei negri, se putea citi tot dezgustul din lume. Îl respinse cu brutalitate pe băiat răsturnându-l pe o coastă.

— Tu eşti cel ce trebuie să pleci! ţipă ea. Piticanie scârboasă! O să te spun tatălui tău!

Fiul lui El Gordo se dădu jos din pat, cu pantalonul încă în vine. Avea ochii plini de ură şi furie.

— Da, şi tata o să ţi-o tragă! Mă duc să-l aduc pe Fidel!

El se îndreptă spre uşă, dar se împiedică de covor şi căzu grămadă. Tina îşi trase rochia în jos cu un ţipăt, sări jos din pat şi rămase blocată. Îl văzuse pe Malko cu un imens revolver în

1. Pleacă! Pleacă imediat! (n.t.)

mână. Acesta traversă camera şi apucă puştiul de guler înfigându-i ţeava în gât.

— Îmbracă-te şi taci din gurăl spuse el.

Esteban junior redeveni imediat un copil înspăimântat. El se sculă în picioare, îşi trase pantalonul cu ambele mâini şi se încheie. Dar îşi redobândi curajul şi îndreptă un deget ca un cârnăcior spre Malko.

— Lasă-mă în pace şi pleacă, altfel oamenii mei te vor ucide, îl ameninţă el.

Fără să scoată o vorbă, Malko îi trase o palmă. Tina se uita îngrozită. Junior începu să plângă.

— Acum vom ieşi din camera asta. Tu şi cu mine. Te sfătuiesc să-ţi ţii gura dacă nu vrei să-ţi găuresc căpşorul ăla ticălos. Mişcă!...

El îl împinse spre uşă. Tina se aşeză în faţa lor, înnebunită de groază.

— Ce vrei să faci? Unde te duci?

— Îl iau cu mine, zise Malko. O să-l înapoiez tăticului în schimbul a ceva la care ţin foarte mult. Cred că îşi iubeşte suficient copilul ca să nu-mi facă greutăţi... Tu nu ai niciun

amestec în treaba asta.

Tina rămase înmărmurită locului.

— Dar eşti… eşti…

Ea nu-şi găsea cuvintele. Apoi spuse tremurând:

— Nu poţi face una ca asta! Mă vor ucide!

— Le vei spune că am fost înarmat, spuse Malko împingând băiatul mut de frică spre ieşire. Repede, nu am timp!

— Vin cu tine, făcu Tina.

Malko nu avea timp de discuţii. Culoarul era întunecat şi gol.

Urma partea cea mai dificilă şi mai delicată a operaţiunii. Dacă băiatul ţipa şi veneau bodyguarzii, ar fi fost un masacru şi totul era ratat. Cu inima în gât, Malko îl împinse pe Esteban Junior către capătul culoarului, unde se afla scara ce ducea în grădina şi piscina reperate mai devreme. Ei trecură prin faţa camerelor unde dormeau cele două gorile, fără ca băitul să scoată vreo vorbă. Tina îi urma mută de oroare. Malko îşi ţinea respiraţia. Băiatul părea fascinat de arma aţintită asupra lui.

157

Grădina era scufundată în întuneric.

Ei străbătură o cărare ce ducea la o barieră albă care separa cazinoul de şoseaua întunecată. Automobilul Dodge era garat chiar în faţă. Malko deschise portbagajul. Luând băiatul în braţe, îl puse înăuntru şi închise capacul.

— Nu te teme, îi spuse el Tinei, am făcut câteva orificii în tablă aşa că nu riscă să se sufoce. Acum o să te las aici.

— Unde te duci?

— În Barranquilla.

Ea ocoli maşina.

— Te implor, nu mă lăsa aici!

— Da, dar atunci vor crede că am planificat împreună lovitura asta, remarcă Malko. Ştii ce înseamnă asta pentru tine?

Tina ezită, apoi puse mâna pe clanţa portierei.

— Cu atât mai rău. Dar eu nu rămân aici.

Ea deschise portiera şi se strecură în maşină. Malko trecu la volan şi demară.

Când ajunseră la ieşirea din oraş, aproape de aeroport, Malko opri maşina şi deschise capacul portbagajului. Esteban Contador era ghemuit în formă de fetus şi voma. Malko îşi reprimă cu greu mila. El îl scoase pe copil, îl puse pe picioare şi îi scoase bluza murdară. Băiatul se lăsa complet amorf. Tina contempla scena fără să spună vreun cuvânt. Malko se aplecă spre copil.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, spuse el cu blândeţe. Nu-ţi voi face niciun rău. Tatăl tău te va schimba cu ceva ce vreau eu. Este o chestiune de numai câteva ore. Acum vom merge la Barranquilla, la tine, dar mai întâi va trebui să te leg. Drumul este destul de lung.

— Să nu mă doară, scânci puştiul.

Malko avea totul pregătit în portbagaj. Frânghie şi o batistă ca să-i pună un căluş în gură. După ce-l legă fedeleş, el îl puse în portbagaj cât mai confortabil şi lăsă capacul. Toate a9tea sub privirea consternată a Tinei.

Cei doi urcară în maşină şi îşi continuară drumul. Până la

158

Barranquilla aveau de mers două ore şi jumătate. Malko vorbi primul:

— Te miră mult modul în care am procedat, nu-i aşa?

— Da, normal, spuse Tina.

— M-am gândit mult, explică Malko. Kidnapping-ul mi-a produs mereu oroare. E ceva nedemn, oribil. Numai că a trebuit să fiu realist. Am tras concluzia că trebuie să lupt cu aceleaşi arme ca şi adversarul. Esteban Contador a ucis, a şantajat, a torturat şi a făcut trafic cu droguri ani de zile. Şi a rămas nepedepsit din cauză că are susţinători. Dacă acea tonă de cocaină ajunge în SUA, asta înseamnă mii de drogaţi în plus şi suferinţe de nedescris. Ca să nu mai pomenesc de arme. Atunci, unde este adevărul? Ştiu că CIA nu mă va

aproba. Eu singur am luat hotărârea de a-l sechestra pe Junior şi să-l schimb contra cocainei. Cred că Esteban Contador va ceda. Nu-i pasă că va pierde un munte de bani. Pentru el, este o afacere de viaţă şi de moarte. Pentru asta, sunt sigur că voi câştiga.

— Ai dreptate, zise Tina dar ar putea să te ucidă după aceea. El Gordo va dori să se răzbune. Habar n-ai ce reprezintă băiatul pentru el.

— Să ajungem noi acolo. Voi avea grijă să fiu prudent.

— Te va jupui de viu.

— Nu ai grijă. Nu mă vor prinde viu. De fapt, nu mă vor prinde deloc. Oricum, acum te voi lăsa la aeroport.

— Nu, nu, făcu Tina. Nici măcar la Bogota nu mă voi simţi în siguranţă. Va trebui să ies din ţară să plec într-un loc unde nu mă vor putea găsi niciodată. Altfel, mă vor ucide într-un fel îngrozitor. Voi rămâne cu tine până la capăt…

Cei doi tăcură. Încet, încet, femeia se mai calmă, legănată de zgomotul motorului.

Malko recapitula situaţia. Intrase într-o aventură nebunească. Şi pentru că era aşa. Putea să reuşească.

Maşina rulă mai mult de o oră fără niciun incident. Tocmai traversaseră Savalalarga, când Malko zări nişte lumini în mijlocul şoselei. El frână. Drumul era barat de soldaţi înarmaţi

până-n dinţi. Malko stopă la rigolă şi coborî geamul. Un soldat se apropie cu puşca în mână.

— *El pasaporte, señor, por favor!*

Malko îi întinse paşaportul. Soldatul privi documentul, inspectă interiorul maşinii şi ordonă:

— Coborâţi! Deschideţi portbagajul.

Capitolul XVII

Malko încercă să zâmbească, cu stomacul contractat. Soldatul avea un chip de indian deloc simpatic, ba chiar

ameninţător. Era vizibil că nu-i avea la suflet pe *gringos*

Cu mişcări leneşe, Malko se dădu jos din maşină neştiind cum să procedeze. În plus, arma îi era sub scaun Deodată, Tina se trezi şi tresări văzând barajul. Malko îi şopti „vor să verifice portbagajul". Ea sări din maşină şi se duse drept la soldat. Urmă o conversaţie scurtă. Malko ar fi putut demara, dar nu voia să rişte a fi ţinta unei rafale care l-ar fi ucis pe fiul lui El Gordo. Tina se întoarse şi se sui în maşină.

— Demarează, spuse ea.

Malko se grăbi să o asculte. Soldatul îi privi îndepărtându-se fără să intervină.

— L-am dat o mie de pesos spunându-i că transportăm *marimba.* Dacă deschideau portbagajul, ar fi confiscat-o ofiţerul. El a preferat să ia banii decât nimic.

Barajul rămase în urmă înghiţit de întuneric. Malko era în culmea fericirii. Ce bine că o luase pe Tina cu el! în cele din urmă, el îi spuse:

— Mai poţi să le răzgândeşti. Aş putea să te las la aeroport. Cei din DEA te vor ajuta la Bogota.

Tina Estoril sciftură din cap.

— Nu, l-am trădat pe Don Diego aliindu-mă cu Juanita Cayon. Dacă va afla aceasta… Prefer să rămân cu tine.

— Bine. Atunci vei putea să mă ajuţi. Cunoşti pe cineva care ar putea să-mi vândă nişte exploziv, detonatoare şi nişte fitil bickford?

Columbiana se gândi puţin.

— Cred că da, spuse ea.

— Mai îmi trebuie şi un mecanism de ceasornic, dar asta este uşor de găsit. Să mergem, aşadar. După ce te duc la *Royal Lebolo,* mă voi organiza singur. Nu vreau ca tu să ştii unde voi duce copilul. Asta pentru propria ta securitate. Eu te voi căuta imediat şi-l vom contacta pe Esteban Contador.

— Nu te temi că ne va ucide?

Malko zâmbi cu tristeţe.

— Nu, căci este un tip prudent. Mă cunoaşte şi ştie că îl am

pe fiul lui…

Erau pe bulevardul Olaya Herrera, o adevărată mlaştină întunecată pe care se hurducau camioanele. Când văzu un taxi, Malko îl claxonă şi-i spuse Tinei:

— Acum pleacă. Pe curând.

Ea sări din maşină şi o urmări cu privirea până se pierdu în noapte. Apoi redemară amestecându-se printre camioane. Ploaia începuse să cadă monoton. Trebuia să termine totul în câteva ore. Urma o înfruntare pe viaţă şi pe moarte.

Esteban Contador bătu cu pumnul în masă. Avea ochii injectaţi cu sânge…

— De ce nu l-aţi supravegheat? Doar pentru asta sunteţi plătiţi.

Cei doi bărbaţi care stăteau în picioare în faţa sa aplecară capetele, livizi de spaimă. Veniseră de la Carthagena cât au

putut de repede, imediat cum au realizat că nu era vorba de o fugă. Nimeni nu-l văzue pe Junior ieşind din Cazinoul *Caribe.* Şi nici pe fată. Esteban Contador ştia că este vorba de o răpire.

— *Señor* Esteban, vorbi cel mai curajos dintre paznici, domnişorul ne-a spus că vrea să rămână singur cu Tina. Se ştia de ce, aşa că nu am vrut să-l deranjăm…

— Ar fi trebuit să rămâneţi pe culoar, zise El Gordo.

El bău o înghiţitură de votcă. Cei mai mulţi din oamenii săi erau pe teren în căutare de informaţii. Doar patru *pistoleros* rămăseseră împreună cu el.

Casa sa din Puerto Colombia era o adevărată fortăreaţă, înconjurată cu ziduri înalte, cocoţată pe o colină, cu faţa spre mare, la marginea satului. Până la Barranquilla era o distanţă de douăzeci de kilometri.

Deodată, El Gordo simţi că explodează de furie. Se repezi ca un nebun la unul din cei doi bodyguarzi şi îl înşfăcă de grumaz cu ambele mâini.

— *Maricon* şuieră el printre dinţi, dacă băiatul meu moare…

Numai la această idee, el se încrâncenă atât, încât începu

să strângă fără să-şi dea seama că bărbatul îşi pierde cunoştinţa, cu limba scoasă de un cot. El îl izbi cu capul de perete apoi simţi că ceva îi cedează sub degetele enorme: erau vertebrele cervicale ale nefericitului. El dădu drumul corpului care se prăbuşi ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile.

El se întoarse către celălalt bodyguard cu ochii ieşiţi din orbite. Acesta ar fi scăpat poate cu viaţă dacă nu ar fi dus mâna la armă în mod instinctiv, la vederea scenei.

— *Perro inmundo! 2* urlă traficantul.

Paralizat de frică, nefericitul nu mişcă atunci când *el marimbero* se năpusti asupra lui. Era deja mort când Contador îl sugruma cu mâinile lui imense. Cei patru bodyguarzi asistau la scenă îngroziţi. Mult sânge avea să curgă acolo până micul monstru va fi găsit...

1. Pederastule! (n.a.)

2. Câine ticălos! (n.a.)

El Gordo dădu drumul victimei sale care se prăbuşi fără viaţă.

— A telefonat cineva? întrebă el.

— Nu, *señor.*

Nu era nicio noutate. Cu toate acestea el era sigur că cineva urma să se manifeste. Nu putea să înţeleagă. Aceasta nu era modul de lucru al acelor gringos. Ei erau prea umanitari. Şi totuşi, nimeni din Barranquilla nu ar fi îndrăznit să se atingă de vreun fir de păr al fiului său. Asta era opera unui nebun. Nu putea să înţeleagă. Nu putea fi decât o singură persoană: *ei gringo*, bărbatul blond. Cel pe care-l cruţase la cererea guvernatorului. Oare unde se afla acum? Dispăruse fără urmă. Era sigur că el era vinovatul. Acum era prea târziu ca să-l mai ucidă.

Pe scări se auziră paşi alergând. Un bărbat apăru cu sufletul al gură.

— *Señor* Esteban, sunteţi chemat la telefon.

— Cine mă cheamă?

— N-am înţeles numele, răspunse servitorul. Dar este un *gringo.* Spune că e important.

El Gordo se repezi afară, păşind peste cele două cadavre, cu tâmplele zvâcnind Receptorul era pus pe masă.

— *A la orden?*

— Noi ne-am întâlnit doar o dată, spuse vocea străinului. El Gordo simţi că o linişte adâncă îl cuprinde. Avusese dreptate. Angoasa i se risipi Avea să se bată, să negocieze, să trădeze, să ucidă. Toate astea erau armele sale favorite.

— Ce doriţi de la mine? întrebă el.

— Nu aveţi nicio idee?

— Nu, reuşi cu greu să articuleze El Gordo, strângând receptorul mai-mai să-l sfărâme.

— V-am răpit feciorul, spuse *el gringo.* Este în perfectă stare şi nu intenţionez să-i fac niciun rău. Nu am de gând să-i dau drumul fără a vă pune o condiţie…

Esteban Contador suflă în aparat:

— *Carajo!* Dă-mi copilul înapoi, imediat, altfel o să te jupoi de viu.

— Nu spuneţi prostii, se auzi vocea de gheaţă a străinului. Doar suntem oameni serioşi. Eu vă dau copilul înapoi în schimbul acelei tone de cocaină a Janitei Cayon.

— Îi voi cere guvernatorului să te aresteze, şuieră *el marimbero.* Vei fi împuşcat.

— Atunci, băiatul va muri. Vă voi spune cum stă treaba. El se află într-un loc unde nimeni nu-l poate găsi. Eu sunt singura persoană care ştie unde este. Are mâncare şi apă doar pentru douăzeci şi patru de ore. La capătul acestui interval, un mecanism de ceas va declanşa un exploziv cu întârziere. Dacă cineva va găsi ascunzătoarea şi va încerca să pătrundă înăuntru, mecanismul va funcţiona instantaneu.

Aşa că vă sfătuiesc să nu faceţi vreo imprudenţă. Acum este rândul dvs. Să acţionaţi. Imediat ce veţi fi hotărât să tratăm, mă sunaţi. Eu nu vă mai sun. Sunt obosit şi vreau să mă odihnesc.

El Gordo rămase câteva clipe tăcut, apoi spuse:

— Unde sunteţi?

— Unde am fost şi până acum. La *Royal Lebolo.* Pe curând.

Convorbirea se întrerupse. Esteban Contador puse receptorul în furcă. Simţea cum pământul i se clătină sub picioare. Curând însă îşi reveni şi se întoarse către oamenii săi care îl urmaseră.

— Toată lumea să afle că micuţul mai rămâne la Carthagena câteva zile.

Cu paşi greoi, el se duse să-şi toarne nişte votcă. Trebuia să chibzuiască bine înainte de a face vreo mişcare. În primul rând, trebuia să păstreze secretul. Partenerii săi din FARC nu aveau aceleaşi interese ca el; putea fi silit să-i trădeze. Dacă aflau ceva, risca să devină bănuitori. Pentru el, afacerea nu era mortală din punct de vedere financiar. Însă dacă trebuia să-şi sacrifice complicii, treaba devenea gravă. Cu timpul însă lucrurile se vor aranja. Aveau prea multă nevoie de el, de reţeaua sa pusă la punct de ani de zile. Ceva îl ardea rău de tot. Ruşinea de a capitula în propriul său oraş în faţa unui *gringo* nebun ce îndrăznise să-i răpească fiul…

165

Nu putea îngădui una ca asta. Înainte de toate, trebuia să-şi salveze copilul. Era ca la şah. Primul pas condiţiona restul. El luă paharul şi îl strânse între degetele groase până îl sparse. El Gordo desfăcu palma şi privi la sângele care curgea pe degetele sfârtecate.

Malko înghiţi o altă pastilă de mescalină şi se lungi pe pat. Acum ştia că poate dispune de câteva ore de linişte. El Gordo era prea prudent ca să se lanseze într-o acţiune precipitată. După aceea, va fi un infern…

Aşezase o masă în faţa uşii, iar revolverul era alături. În situaţia actuală, nimic nu-l mai speria. Trecuse peste fragila linie invizibilă care făcea din el un adevărat delincvent. CIA se va lepăda de el dacă autorităţile columbiene îl vor ataca. O agenţie americană onorabilă nu se putea identifica cu un

terorist, un răpitor de copii. Însă războiul nu putea fi dus cu mănuşi. Uneori trebuia să-ţi murdăreşti mâinile.

Malko era împăcat cu conştiinţa sa. Reuşise să schimbe macazul în Columbia. Cei care se aflau în defensivă acum, erau adversarii săi. Iar lucrurile se vor desfăşura cu bine atâta timp cât aceştia vor fi convinşi că va merge până la capăt.

Or, el nu minţise. Tot ce îi spusese lui Esteban Contador era adevărat. Dacă tatăl nu capitula, fiul avea să moară. Malko avea să moară şi el. Dar în picioare, luptând.

Tina se odihnea cu ochii mari, deschişi. Nu scosese nicio vorbă.

Malko se întoarse către ea.

— Ce crezi că va face acum?

— Va încerca să-şi recupereze fiul, apoi ne va ucide.

— Iar ceilalţi?

— Sunt sigură că nu le-a spus nimic.

La fel gândea şi Malko. Pentru moment asta nu-i servea la nimic. Ei puteau reacţiona în mod periculos.

— Deocamdată să încercăm să dormim, o sfătui Malko. Mâine va fi o zi deosebit de lungă.

El stinse lumina.

Juanita Cayon terminase de mâncat. Era nemulţumită. Desigur, misiunea ei se termina cu bine. În câteva ore, avea să se încheie operaţiunea complexă pentru care venise în Columbia. Dar acel *gringo* blond scăpase cu viaţă. Fugise în Bogota unde ea nu mai avea timp să-l urmărească. Trebuia să aştepte ocazia în care soarta i-l va mai scoate în cale.

Poate că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Tovarăşii ei nu ştiau ce o frământă. Din fericire, operaţiunea era în faza finală. A doua zi avea să se termine definitiv.

Esteban Contador aruncă sticla de votcă goală şi-l întrebă pe omul său:

— Eşti sigur că fata este în camera ei?

— Foarte sigur, *señor.*

Era un fapt nou, interesant. Nu se gândise că o femeie ca Tina putea fi atât de nebună ca să se alieze cu un *gringo.* Ar fi putut să o prindă, dar era sigur că Malko nu avea să o răscumpere înapoindu-i fiul. Aşa că deocamdată nu avea să încerce nimic.

Din contră, ar putea să o ucidă... El reflectă câteva secunde la această alternativă. Era sigur că în felul acesta nu va declanşa represaliile totale, în schimb, adversarul său va fi debilitat.

Deci, asta trebuia să facă.

El se ridică greoi.

— Pregăteşte Rolls-ul. Vom merge la Barranquilla.

Nu folosea Rolls-ul său roşu decât în ocazii excepţionale.

Capitolul XVIII

Rolls Royce-ul roşu cu acoperiş negru derapa şi sălta pe Avenida El Progreso ce semăna mai degrabă cu un canal de scurgere, deşi era una dintre cele mai mari artere din Barranquilla. Trotuarele înalte erau înţesate de vânzători ambulanţi ce ofereau de toate, de la iguane uscate şi până la combine Akai. Şoferul lui Esteban Contador claxonă furios. Mai multe autobuze înnămolite în mocirlă blocau drumul. Iar el avea să ajungă târziu la întâlnirea cu Malko.

Autobuzele o luară cu greu din loc învăluite într-un nor gros de fum, iar Rolls-ul ţâşni spre Caile 35, împroşcând cu noroi pe pietonii, ultraîncântaţi că au privilegiul de a vedea un Rolls Royce în oraşul lor. Acesta viră în Caile 35. Un bătrân poliţist se grăbi să degajeze o piaţă, salutându-l pe *marimbero* cu toată umilinţa.

Acesta se făcu că nu-l vede şi intră val-vârtej în biroul de schimb al tatălui său. Acesta îl primi cu mare bucurie şi-l pofti în al doilea birou unde erau adunaţi vreo şase *pistoleros.* Niciunul nu era la curent cu răpirea.

— *El gringo* nu a sosit încă, făcu bătrânul Contador.

El Gordo se lăsă să cadă pe un scaun şi ceru de băut. I se aduse votcă. Ochii lui semănau cu aceia ai unei reptile. Reci, imobili, lipsiţi de expresie, cu o anumită acuitate metalică. Colţurile gurii îi erau lăsate în jos şi respira greu. Un bărbat veni şi-i spuse ceva la ureche.

— Aşteptaţi-mă în celălalt birou. Să nu ne deranjeze nimeni. Aduceţi-l pe *gringo*, le spuse el pistolarilor.

Aceştia se grăbiră să dispară şi în cameră intrară blondul *gringo* însoţit de Tina.

Înainte ca Malko să poată schiţa un gest, El Gordo sări în picioare şi-i trăsni o palmă tinerei femei, izbind-o de peretele cenuşiu.

— *Pută! Perra!*

Tocmai se pregătea să o sugrume când Malko spuse:

— Contador, gândeşte-te la fiul tău.

Ezitase să o ia pe Tina cu el, dar singură ar fi fost în pericol şi mai mare.

Cu regret, Esteban îi dădu drumul şi se prăbuşi pe un scaun.

Ochii săi înceţoşaţi îl fixară pe Malko.

— Ei, ce vrei de la mine?

— V-am, spus deja. Cele o mie de kilograme de cocainã.

Esteban Contador rămase tăcut un timp apoi spuse:

— Îmi este imposibil. Marfa nu-mi aparţine. Dar pot să vă dau bani.

— Eu nu vreau bani, vreau cocaina. Oamenii dvs. Vor veni să ia marfa ca să o însoţească prin zona periculoasă, înţesată de patrule ale armatei. Puteţi să le spuneţi că aţi avut o problemă, sau că guvernatorul v-a trădat. Puteţi să le daţi lor bani.

El marimbero îşi putea permite să piardă cinci milioane de dolari. Totuşi, dădu din cap.

— Nu. Eu îl vreau pe fiul meu. Acum… Altfel…

— Altfel, ce? făcu Malko.

Tina era ca paralizată, cu ochii plini de lacrimi. Bătrânul Contador se agită şi spuse cu o voce ascuţită:

— *Señor*, noi suntem oameni cinstiţi, muncitori. Este vorba de nepotul meu. Nu aveţi dreptul să-l…

El Gordo îi făcu un semn cu mâna.

— Taci din gură, *papacito,* iar dumneata, făcu el adresându-se lui Malko, dumneata nu vei ieşi de aici până nu-mi spui unde este băiatul meu.

Malko se aşteptase la asta.

— Dacă mă reţineţi, fiul dvs. Va muri. De el este legată o încărcătură de exploziv care va sări în aer peste o oră dacă nu o debranşez personal… V-am spus că nu glumesc.

Dacă mă veţi urmări când ies de aici, se va întâmpla acelaşi lucru. Risc să pierd prea mult timp dacă voi încerca să scap de filatură şi să ajung prea târziu. În ambele cazuri soarta băiatului este pecetluită…

El crezu că *marimbero* avea sş-i sară la gât. Acesta încerca să-şi salveze onoarea. În capul său totul era deja programat. Chiar şi răzbunarea. Voise doar să testeze rezistenţa străinului, însă nu trebuia să se joace cu focul. Îl examină cu luare aminte pe bărbatul din faţa sa. Era bine ras, cute adânci îi brăzdau chipul, iar ochii încercănaţi exprimau o imensă obosală, deşi nu le lipsea fermitatea. Era epuizat şi singur, dar nu glumea. Fiul lui putea să fie ascuns într-o grămadă de locuri. El Gordo nu voia să rişte. Malko se uită la ceas.

— Peste zece minute, trebuie să plec.

Cu puşca sprijinită de umăr, Jorge Paz privea la oamenii lui Esteban Contador care încărcau săculeţii de pânză impermeabilă într-o imensă şalupă automobil. Acest sat, izolat în mijlocul lacului, era o ascunzătoare ideală. De pe ţărmul nordic pleca o pistă ce ducea spre Sierra Nevada. Era al treilea şi ultimul transport.

Pe malul râpos, la un kilometru depărtare, se afla un uriaş jeep Cherokee, aparţinând lui El Gordo. El trecea fără

probleme prin toate barajele militare.

Juanita Cayon apăru cu un aer posomorât. Jorge nu putea înţelege cum de nu este satisfăcută. Totul mergea perfect iar tos *gringos* erau în derută.

— *Hota, companera,* zise el. *Todo está bien.*

— Să sperăm că totul se va termina cu bine, zise cubaneza. Sunt atâtea lucruri de verificat.

Partea delicată era aterizarea avioanelor. Era suficient ca pilotul unui T33 să nu fi fost plătit, că operaţiunea se transforma într-un coşmar… Juanita Cayon nu era neliniştită că-i va încredinţa drogul lui Contador. Niciodată nu avusese vreo problemă cu *el marimbero* din Barranquilla. El câştigase prea mulţi bani ca să nu fie cinstit…

Urmau să străbată un drum de şase ore până la terenul clandestin, sub căldura toridă a soarelui. Încărcaţea şalupei se terminase. Cei trei oameni ai lui El Gordo îi salulară pe rebelii înarmaţi din FARC.

— *Adids, hasta luego!*

— *Espera,* zise deodată Juanita. Merg şi eu cu voi.

Ea nu se simţea liniştită, fără să ştie de ce. Or, viaţa ei tumultoasă şi plină de primejdii o învăţase să nu neglijeze intuiţia.

Esteban Contador privi la ceas. Mai era mai puţin de un minut până expira ultimatumul dat de *gringo.* Era obsedat de imaginea băiatului său. În încăpere domnea o tensiune insuportabilă.

— Cum veţi proceda? îl întrebă el pe Malko.

Era mai puţin direct decât un „accept”. Malko era şi el extrem de tensionat, dar vorbele traficantului îi dădură o nouă vigoare.

— Ce propuneţi? întrebă el cu diplomaţie.

— Îmi daţi fiul şi eu vă dau marfa, făcu El Gordo. Afară din oraş. Cunoaşteţi podul de pe râul Magdalena? Se află la nordul oraşului, pe drumul către Santa Marta.

— Da, îl cunosc.

— Chiar la intrarea nordică a podului se va afla un vehicul cu coca. Dumneavoastră veniţi cu fiul meu şi vă luaţi marfa.

Malko nu mai discută.

— Mi se pare corect. La ce oră?

Duel în Barranquilia

171

— La ora patru diseară.

— Aşa rămâne, aprobă Malko. Până atunci, fiţi liniştit. Mi-am luat măsuri de precauţie.

El se ridică şi părăsi biroul, împingând-o în faţa sa pe Tina. De când o agresase El Gordo, fata plângea întruna. Cum ajunseră în stradă, ea izbucni:

— Fii atent! Sunt sigură că ţi-a întins o cursă! Cum îl va vedea pe fiul lui, se va răzbuna.

Vorbea de parcă ea nu avea niciun amestec... Cu toate astea traficantul o ura mai mult decât pe *gringo.*

Malko privi în urma lor. Nimeni nu-i urmărise. Deschise portiera maşinii Dodge pe care o închinase în acea dimineaţă.

— Mă îndoiesc că va fi aşa. Trebuie ca eu să fiu mai viclean ca el.

Cei doi înconjurară blocul. Nicio maşină nu era pe urmele lor. Cu toate astea, Malko se înscrise pe Via Cuarenta, un fel de bulevard periferic aflat de-a lungul râului Magdalena. După ce ajunse pe Caile 45, reuşi să se piardă în labirintul cartierului Abajo. Când ajunse în faţa clădirii ce adăpostea consulatul american, era sigur că nu fusese urmărit.

*

* *

Larry Farmer îi strânse mâna cu putere.

— Ei, merge bine maşina? A fost bine ia Carthagena? Văd că aţi avut o companie plăcută.

— Maşina a mers foarte bine. Am lăsat-o în parching.

Acum urma momentul cel mai delicat.

— Mister Farmer, trebuie să vă mărturisesc că nu m-am dus la Carthagena doar ca să mă plimb.

— Dar pentru ce alt motiv? întrebă jovial consulul.

— Ca să-l răpesc pe fiul lui Esteban Contador.

Americanul izbucni într-un râs homeric.

— O, ce glumă bună!

— Nu-i o glumă, zise Malko. L-am răpit şi acum se află în portbagajul maşinii dvs. Acolo nu-l va căuta nimeni, nu-i aşa?

Larry Farmer părea ca lovit de trăsnet.

— Sunteţi serios? Nu se poate. Ştiţi ce riscaţi? Trebuie să-i daţi drumul imediat, dacă este adevărat. Este vorba de o crimă federală, de o faptă abominabilă. Vă daţi seama, la funcţia mea…

— Veţi fi implicat numai dacă se va afla, făcu Malko. Orice aţi argumenta, nimeni nu vă va crede că sunteţi nevinovat. Mai ales când voi jura că ştiaţi de acest plan…

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar…

— Ştiu, zise Malko, nu-i deloc bine, dar nu aveam o altă soluţie. Am procedat aşa pentru o cauză bună.

El îi explică pe-ndelete consulului cum stau lucrurile. Acesta era stupefiat. O privi terifiat pe Tina, ca şi cum l-ar fi văzut pe diavol.

— Dar în ziare nu scrie nimic despre răpire, încercă el să se mai agaţe de o ultimă speranţă.

— Eu nu cred că El Gordo vrea să facă publicitate, remarcă Malko. Ar avea probleme cu clienţii. Acestora nu le-ar păsa prea mult de faptul că fiul i-a fost răpit.

— Şi, ce doriţi acum de la mine? explodă consulul.” Nu pot să vă acopăr, sunt obligat să-i anunţ pe şefii de la Washington. Dacă se află ce aţi făcut, va fi un incident internaţional…

— Exact, zise Malko. De aceea nu trebuie să raportaţi nimic la Washington. Vor afla adevărul numai dacă toată operaţiunea eşuează. În schimb, trebuie să chemaţi Bogota şi să-i contactaţi pe cei din DEA.

— Pentru ce?

— Nu vreau să cad înâr-o cursă şi să-l schimb pe băiatul lui Esteban Contador contra unei tone de zahăr. Trebuie să fie acolo şi un expert în droguri de la DEA. Să le spuneţi ce vreţi. Dar am nevoie de el înainte de ora patru după-amiază. Aduceţi-l cu un avion special. Schimbul va avea loc la ora patru. Acum este 10 şi de la Bogota până aici este o oră de drum.

— Asta-i tot?

— Nu. O să o luaţi pe această domnişoară sub protecţia dvs. Contador vrea să o ucidă. Este capabil să o facă înainte de schimb. Aici nu se va mai teme de nimic. În plus, voi avea

nevoie de ea. Trebuie să o lăsaţi în acest birou cu cheile şi telefonul.

— Dar mă faceţi să devin complice, spuse revoltat Farmer.

— Sunteţi deja complice, sublinie calm Malko. Singura dvs. Şansă de a nu ieşi mai repede la pensie este ca lucrurile să meargă bine. În acest caz, El Gordo nu va afla niciodată că băiatul lui a fost ţinut în maşina dvs... Aş vrea de asemenea să mă odihnesc aici trei sau patru ore. Sfârşitul acestei zile va fi deosebit de dur.

Consulul îşi trecu mâna prin părul tuns perie.

— *God Almighty!* Prefer să nu mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla. Imediat mă ocup de DEA. După aceea, plec.

Malko îi mulţumi cu un zâmbet. Abia se mai ţinea pe picioare. Complicele său involuntar îl privi clătinând din cap, apoi ieşi din birou. El se retrase în biroul adjunctului său şi se luă cu mâinile de cap. Toată cariera lui şi anii bătrâneţii aveau să depindă de orele următoare Prinţul Malko Linge era un demon. El îşi promise că niciodată nu va mai adresa vreo vorbă unui agent CIA.

Esteban Contador examina chipurile atente din jurul lui. Erau nişte chipuri dure, de răufăcători. Era înconjurat de vreo şase ucigaşi, înarmaţi până-n dinţi. Singurul care nu era dotat cu armament era un omuleţ îmbrăcat în alb. Era Felipe,

avocatul său. Pe chipul lui de dihor se citea viclenia unei maimuţe.

— Dacă totul va merge aşa cum vreau eu, fiecare dintre voi va primi o sută de mii de pesos. Chiar în seara asta.

Tăcerea deveni mai apăsătoare. Pentru o astfel de sumă, ar fi omorât o sută de *gringos.* Or, în cazul de faţă, nu era vorba decât de unul singur…

— Ramon, ştii ce trebuie să faci?

— Da, făcu un bărbat mic şi îndesat, zâmbind. Rămân de cealaltă parte a podului cu Lopez şi Rebolo. Când văd că soseşte maşina Dodge, blochez şoseaua. Nu va putea trece.

Apoi coborâm toţi trei din maşină şi-l ucidem.

— Perfect, aprobă El Gordo, dar încearcă să nu te atingi de fată. O vreau vie… Pe gringo îl azvârliţi în râu. Noi vom sosi din spate cu Rolls-ul şi o vom lua pe fată. Dacă gringo încearcă să se întoarcă, noi îl aşteptăm mai departe, pe ruta Santa Marta. Aşa că ne va fi şi mai uşor să-l eliminăm… Apoi, Dodge va pleca potrivit planului.

Avocatul îşi stinse ţigara şi remarcă:

— *Cuidado1*. Acest gringo este extrem de şiret. Sunt sigur că bănuieşte ceva.

— Dacă mi-l înapoiază pe Estebanito, nu va pune mâna pe marfă.

Esteban Contador se uită la ceas. Aveau încă trei ore de aşteptare. Era atât de nervos încât nici de băut nu-i mai ardea. Se agita ca o fiară sălbatică în cuşcă. Deodată, se opri şi întinse degetul spre Ramon

— Vreau ca tu să-i tai capul acelui *gringo* şi să-l trimiţi la Bogota, prietenilor lui… Să se înveţe minte şi să nu ne mai tulbure liniştea

Toţi izbucniră în râs. Gândul la recompensă le dădea o foame de lup. Cu dispozitivul brutal pus la cale de El Gordo, *el gringo* nu mai avea nicio şansă să scape.

Contador se uită la enormul ceas Rolex cu diamante şi ordonă:

— Acum, plecaţi cu toţii. Lăsaţi-mă singur.

Ei se supuseră. Nu mult după aceea se auzi bătând la uşă. Contador deschise şi în prag apăru soţia guvernatorului îmbrăcată cu o rochie în galben şi negru, foarte decoltată. Pe loc, el Gordo se transformă într-un om de lume şi îi sărută mâna. Ea aştepta cu ochii aplecaţi. După dineul aniversar mai venise o dată. Fără să mai aştepte, el *marimbero* puse mâna pe ea şi o lipi de trupul burduhănos. Docilă, nevasta guvernatorului nu opuse nicio rezistenţă. Bărbatul o împinse către birou şi îi sfâşie rochia neavând răbdare să-i descheie nasturii. Maria nu avea lenjerie intimă pe ea. El Gordo o împinse pe masă şi se

1. *Atenţie! (n.a.)*

înfipse în ea grăbit. Peste numai câteva secunde, ejaculă cu un grohăit răguşit şi rămase prăvălit peste ea.

— În seara asta voi ucide un om şi-i voi tăia capul. Să te gândeşti la mine…

— Eşti nebun, murmură ea.

Ştia că spune adevărul. Imediat, Esteban Contador îşi reîncepu manejul de parcă nu se întâmplase nimic.

Uriaşul pod ce traversa râul Magdalena era pustiu. Avea o lungime de doi kilometri şi se termina cu o curbă graţioasă. Ţărmul de nord era o mlaştină pustie, iar la ţărmul sudic se înşirau docurile. Câteva cargouri aşteptau la mijlocul apei să fie încărcate.

Aflat volanul maşinii Dodge, Malko, se simţea cu mult mai bine după două ore de somn. Lângă el se afla Ralph Norton, un agent din DEA, foarte intrigat, pe care îl luase cu o jumătate de oră în urmă de la aeroport. Cu geanta diplomat pe genunchi, tipul părea pierdut.

— Unde mergem? întrebă el. Unde sunt oamenii din F.2?

— Nu vine nimeni din F.2, spuse Malko pe un ton calm. Nu suntem decât noi…

Celălalt începu să se agite nervos.

— Dar aceşti *marimberos* sunt foarte periculoşi şi nu sunt înarmat.

— Eu sunt, dar nu vă temeţi. Au un motiv puternic ca să nu se atingă de niciun fir de păr din capul nostru…

Ei coborau versantul de nord. La ieşirea de pe pod, Malko văzu cu o strângere de inimă un Cherokee negru cu geamuri fumurii şi cu capota ridicată. Doi bărbaţi erau în picioare lângă el. Era un spectacol obişnuit în Columbia.

— Cocaina se află în acea furgonetă, zise Malko. El se opri în spatele Cherokee-ului. Imediat, cei doi se apropiară de el.

— Ei, era vorba că veniţi singur, spuse unul.

— Tovarăşul meu este doar un tehnician şi nu este înarmat. Puteţi să-l controlaţi.

Bărbatul deschise portiera şi Malko observă mânerul unei arme enorme vârâte la brâu. El îl trase afară pe poliţistul din DEA şi-l percheziţionă repede.

— O.K., făcu el. Unde este copilul?

Malko zâmbi.

— Uşurel, uşurel, mai întâi vreau să văd marfa.

Columbianul scutură din cap.

— Nu-i copilul, nu-i nici marfa.

— Atunci, plec, zise Malko. Iar dumneata vei suporta consecinţele, adăugă el pe un ton ameninţător.

Fără să-i răspundă, bărbatul se întoarse la Cherokee şi se urcă înăuntru. Maşina, pe roţile ei înalte, semăna cu un uriaş scarabeu negru oprit pe marginea drumului. Malko aştepta cu inima strânsă. Picături mari de ploaie începură să lovească geamul parbrizului. Începea furtuna zilnică. Brusc, el auzi un zgomot în spatele lui. Era Rolls-ul roşu. Din el săriră doi *pistoieros* masivi şi mustăcioşi, împreună cu Esteban Contador.

Traficantul se îndreptă legănându-se către maşina lui Malko. Aşadar, cele două maşini comunicau prin radio.

— Unde este fiul meu? lătră El Gordo.

— Unde este marfa? răspunse Malko cât putu de calm

— În Cherokee. Doar vi s-a spus.

— Vreau să o văd. Am adus un expert cu mine.

Columbianul îl privi cu dispreţ, apoi capitulă.

— *Está bien!* Poate să verifice.

— Duceţi-vă. Îi spuse Malko lui Ralph Norton, cam o făcuse mic de tot.

Americanul coborî din maşină plecă spre Cherokmv încadrat de gorile şi se urcă în el. Ploaia se îndesise. El Gonio spuse:

— Veniţi în maşina mea.

Malko îl urmă. Mirosul de piele fină îi remontă moralul. Era o minusculă insulă de civilizaţie în această ţară sălbatică. Ei aşteptară în tăcere. În cele din urmă, poliţistul din DEA ieşi din Cherokee. El veni în fugă spre Rolls, strănutând violent.

— Era un frig cumplit acolo, făcu el. Semn bun, căci cocaina se conservă la frig.

177

El deschise servieta şi scoase doi săculeţi de plastic ce conţineau o pudră albă. Americanul mai scoase un set de laborator pentru analiza probelor.

— *It’s the real stuff*, murmură el după ce efectuă analiza.

El analizase câte un eşantion din fiecare săculeţ. La aplicarea reactivului, pudra se colora în albastru.

— Evident, ar trebui să testăm toate pachetele, dar nu cred că e cazul. Am ales două la întâmplare.

Esteban Contador, care asistase tăcut la toată procedura, înălţă din umeri.

— Normal că e marfă pură! Doar suntem negustori cinstiţi. Acum, unde este fiul meu?

Ralph Norton se uită pe rând la cei doi, neîndrăznind să înţeleagă despre ce e vorba.

— Îl veţi găsi peste o oră, zise Malko, dar ar mai fi o mică formalitate...

— Cum?! urlă columbianul.

— Vreau să conduc Cherokee-ul într-un loc sigur, făcu Malko. Nu aş vrea să mi se întâmple vreun accident după ce vă recuperaţi fiul.

Esteban Contador se uita la el ca un caiman ce are în faţa lui un înotător.

— Unde vreţi să mergeţi?

— La cartierul general al lui Angei Costas Peredo. După aceea vă restitui feciorul…

El Gordo era gata să facă apoplexie. Venele de pe gât i se umflaseră şi ochii de reptilă se umplură de o furie neputincioasă. Malko crezu că o să-l lovească. Era convins că traficantul îi pregătise o capcană şi această precauţie îl deranja cumplit. El se hotărî să treacă la lovitura de graţie.

— *Señor* Contador, spuse el cu glas blând. Eu sunt un om prudent. Vă voi da fiul, dar vreau să rămân în viaţă. În prezent, el se află în portbagajul unei maşini undeva în Barranquilla. Acea maşină va sări în aer peste fix o oră. Depine numai de dvs. Dacă băiatul va fi înăuntru sau afară de orice pericol. În

1. Este marfă bună. (n.t.)

clipa asta, Tina Estoril stă lângă un telefon. Dacă o sun, ea îl va elibera pe Junior şi va opri maşina infernală. Dacă nu o sun timp de o oră, ea va pleca, iar maşina va exploda. Iar eu nu o voi suna decât în clipa când cocaina va sosi la generalul Pereda împreună cu mine. În siguranţă.

Trăsăturile traficantului se împietriră. Poliţistul din DEA se întreba îngrozit în ce bucluc intrase. Apoi *el marimbero* spuse un singur cuvânt.

— *Vamos!*

— Treceţi dvs. la volanul Cherokee-ului, îi spuse Malko lui Norton. Noi vă vom arăta drumul.

El Gordo îi dădu instrucţiuni şoferului şi Rolls-ul demară lent în direcţia podului, urmat de uriaşul scarabeu negru. O linişte de plumb domnea în Rolls, tulburată doar de ploaia ce

bătea în geamuri. Furtuna se declanşase. Nori negri şi grei pluteau deasupra fluviului, reflectându-se în apa tulburată şi apa cădea în trombe peste Barranquilla, înecând-o într-o ceaţă deasă. Puţin după ce traversă podul, ei intrară pe Caile 17 ca să ajungă pe drumul către Malambo. Din când în când, Malko se uita să vadă dacă Cherokee era în spatele lor. El Gordo. Prăbuşit în fotoliu, nu mai lupta. Masca lui de împărat roman dispăruse. El zise:

— Sunteţi un câine. Mai rău decât mine.

— Poate. Câteodată trebuie să-ţi murdăreşti mâinile. Dar motivele pentru care o facem amândoi sunt diferite.

Tăcerea se lăsă din nou. Adesea treceau pe lângă vehicule rămase în pană, înecate în noroi. În cele din urmă zidul de incintă al unei tabere militare apăru în faţa lor. Malko spuse.

— Cred că nu vă deranjează să daţi cu ochii de prietenul dvs., generalul, nu? Va fi încântat că-i veţi aduce o asemenea cantitate de droguri. Astfel va deveni şi mai convins că sunteţi un foarte bun cetăţean…

Ei trecură de baraje şi se opriră în faţa clădirii albe în care se aflau birourile generalului Peredo. Acesta se afla afară pe peron, în compania consulului Statelor Unite, care părea mai bătrân cu o sută de ani. Malko se dădu jos din Rolls cu El Gordo după el. Poliţistul din DEA veni şi el, nervos dar fascinat.

El se repezi către consul.

— *Sir,* este fantastic! în furgoneta aceea este cea mai mare captură făcută vreodată!

Generalul Angel Costas Peredo, schimbă o privire rapidă cu Esteban Contador.

— Această captură a putut fi făcută graţie colaborării cu *señor* Esteban Contador, spuse Malko. A făcut acest lucru cu riscuri considerabile. Riscuri personale…

În mod spontan, generalul se repezi să-l îmbrăţişeze pe *marimbero.* Consulul schimbă o privire îngrijorată cu Malko. Acesta întrerupse momentul de efuziune sentimentală

spunând:

— Aş putea să dau un telefon?

— *Claro que şi!* spuse generalul.

Nu mai lipseau decât *mariachis...* El deschise uşa şi Malko îl urmă, la fel şi El Gordo. Biroul generalului era curat. Pe un perete era un crucifix mare. Afară ploua cu găleata.

Malko formă numărul direct de la biroul consulului. Nu răspunse nimeni. Formă din nou. Niciun răspuns. Privirea grea a lui Contador era aţintită asupra sa din ce în ce mai ameninţătoare. El făcu şi refăcu numărul de mai multe ori. Fără rezultat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el *marimbero.*

— Nu înţeleg *ce* se întâmplă. Nu vine tonul.

În acel moment, consulul intră în birou, Malko îi explică ce se întâmplă, fără să-i spună că a sunat la biroul lui.

— O, nu-i nimic. Linia este deranjată, făcu americanul. De câte ori plouă, se inundă centrul oraşului. Va trebui să aştepţi până ce se usucă.

Malko simţi că-i îngheaţă şira spinării.

Dacă telefonul nu suna, Tina avea să fugă lăsând băiatul să moară.

El se întoarse către Contador.

— Să mergem, nu mai este de pierdut niciun minut. Cât timp vă trebuie ca să ajungeţi în centrul oraşului?

— Pe vremea asta, cam o oră.

Malko se uită la ceas. Până la explozie mai erau exact cincizeci de minute.

Malko i se adresă generalului:

— Dispuneţi de un elicopter aici?

— Nu, făcu generalul. Este doar aparatul lui *señor* Ramirez, dar rotorul a fost demontat.

Esteban Contador se repezi afară din încăpere sub privirile îngrozite ale consulului care înţelesese.

El *Marimbero* îl împinse la o parte pe şofer şi trecu la volan.

Malko abia avu timp să urce lângă el.

Maşina zbura pe Avenida Boyaca.

Parbrizul era aproape opac din cauza ploii. Malko avea stomacul tare ca piatra şi abia putea să mai respire. Nu voise să se întâmple aşa.

El se uită pe furiş la ceas. Mai erau încă 45 de minute. Rolls-ul gonea cu 160 la oră ca o amfibie prin noroi.

Esteban Contador vorbi cu o voce albă:

— *Gringo*, roagă-te ca Estebanito să nu păţească nimic.

Capitolul XIX

— Jorge! Jorge!

El guerrillero ieşi repede din căsuţă auzind vocea Juanitei Cayon. Aceasta se afla pe ambarcaderul de lemn. Tocmai sosise cu ambarcaţiunea. Era deja noapte.

Văzându-i chipul, Jorge înţelese că era o problemă. Tânăra alergă către el lividă.

— Jorge, El Gordo ne-a trădat. A predat cocaina militarilor… împreună cu străinul cel blond. Cu el *gringo.* O, trebuia să termin cu el! Trebuia să-l ucid!

Jorge nu-şi putea crede urechilor.

— Dar este imposibil, se bâlbâi el. Doar ştie că…

— Traficanţii ăştia sunt toţi nişte câini spurcaţi, îi tăie vorba Juanita. Tocmai am fost anunţată de un ofiţer care lucrează pentru generalul Peredo. L-a văzut cu ochii lui pe toţi: pe *gringo,* pe El Gordo, pe consul şi pe *los gringos* din DEA. Ne-au furat!

— Trebuie ucişi, făcu întunecat Jorge. Avioanele sosesc în noaptea asta. Am mai avea ceva timp.

— *Vamos!* Va trebui să-l găsim pe El Gordo. Apoi vedem ce-i de făcut.

— Dar armele?

— Nu ştiu. Acum nu pot să mă gândesc.

Ea înşfăcă o traistă cu grenada şi revolverul său şi se urcă din nou în şalupă. Se întreba cum de un tip ca El Gordo putuse să-i trădeze şi să se condamne singur la moarte. Nici cu toţi *pistoleros* nu ar fi putut face faţă unui comando trimis de FARC. Era convinsă că asta era opera acelui *gringo* ticălos. Poate că nu era timpul pierdut ca să-i facă de petrecanie…

Esteban Contador claxona furios. Avenida Boyaca era blocată şi înaintea lor era un şir interminabil de vehicule. Era imposibil de a ieşi de acolo, totul era blocat. Malko îşi şterse fruntea. Până la consulat mai erau doar doi kilometri.

Deodată, traficantul sări din maşină şi începu să alerge prin ploaia torenţială până la camionul care bloca intersecţia.

— *Hijo de puta!* urlă el. Eu sunt El Gordo. Eliberează imediat drumul!

Şoferul, un indian cu trăsături abrutizate, îl privea fără să înţeleagă. El Gordo reuşi cu greu să se strecoare, lăsând o aripă din spate în urma lui când vru să forţeze pe trecerea pe lângă un camion. El urcă pe trotuar şi ieşi pe o străduţă întunecată, neasfaltată, plină de apă. Maşina se hurducă şi se opri brusc.

— *Madre de Dios!*

Uriaşul *marimbero* deschise portiera cu umărul şi sări din maşină. Nimeni nu circula pe stradă. El începu să urle, să dea din mâini şi să agite teancuri de bani. Câţiva inşi se adunară atraşi de vacarm.

— Dau câte o mie de pesos celor care mă ajută, striga El Gordo.

Trei bărbaţi se oferiră imediat, cu mâinile întinse după bani. Ei începură să se opintească pentru a împinge Rolls-ul de două tone, dar acesta nu se clinti niciun centimetru. Malko trecuse la volan şi ambreia, dar nu era lucru uşor. Încetul cu încetul, strada se umplu de oameni. În acel cartier mizer, o mie de

pesos erau o avere. Esteban Contador împărţea bani la

toată lumea ca un nebun. În cele din urmă, Rolis-ul se mişcă şi se smulse din noroi. El Gordo sări înăuntru.

— Cât timp a mai rămas? întrebă el cu sufletul la gură.

— În jur de zece minute.

Exista o şansă dintr-o mie ca să ajungă la timp. Ploaia nu se oprea, iar străzile erau pustii. Mai aveau de străbătut un kilometru. Cu farurile aprinse la faza maximă, claxonând, Rolls-ul înainta împroşcând valuri de noroi în jurul său.

Tina se uită la ceas. Era ora cinci. Malko ar fi trebuit să-i telefoneze demult. Se întâmplase ceva. Ea se uită la telefon, şi adresă o rugă cerului. Dacă nu suna, însemna că Malko era mort şi că ea va avea aceeaşi soartă. Fără protecţia lui, El Gordo o va găsi şi o va ucide într-un mod cumplit.

Maşina consulului se afla parcată pe un teren viran de pe Via Cuarenta, în faţa spitalului Terminal. Ea se ridică în picioare, se uită afară la ploaia ce se înteţise şi încercă să-şi stăpânească panica. Trebuia să fugă să ajungă la Bogota. Brusc, îşi dădu seama că-şi lăsase banii şi actele la *Royal Lebolo.* Era obligată să se ducă acolo înainte de a lua avionul sau un alt mijloc de transport.

Ea îşi reprimă un suspin, luă o foaie de hârtie şi scrise pe ea câteva cuvinte „Malko, sunt la hotel”. Era ca şi cum ar fi aruncat o sticlă în mare. Lăsă biletul pe birou, la vedere, apoi se repezi afară.

Rolls Royce-ul era deja pe Via Cuarenta. Maşina capcană nu era decât la vreo 300 de metri. Malko număra secundele. Lângă el, Esteban Contador era prăbuşit, cu chipul împietrit de angoasă.

Malko deschise gura ca să spună „Am ajuns”, când le tăie calea o remorcă. Malko claxonă înnebunit. Până la şase, mai era doar un minut.

El deschise portiera şi plecă în goană către terenul viran, aflat la o sută de metri în dreapta lui.

După ce ocoli uriaşa remorcă, văzu maşina consulului. Era singură în parcare, lângă un zid fără ferestre. Malko îşi simţea

sânejele zvâcnind în tâmple.

În fiecare secundă se aştepta ca Dodge; a se dezintegreze sub ochii lui. Distanţa se micşoră: treizeci de metri, douăzeci, zece. El parcurse ultimii metri aplecat aproape la orizontală. Maşina infernală era fixată pe rezervorul cu benzină. El bâjbâi o fracţiune de secundă, găsi barele de exploziv, apoi firele ce-l legau de mecanismul de ceas şi le smulse. Apoi se rostogoli pe pământ şi se ridică sprijinindu-se de caroserie ca să nu se prăbuşească. Rolls-ul era în continuare blocat în spatele remorcii. Malko deschise portbagajul. Esteban junior îl privea cu ochii larg deschişi în care se citea o groază nemărginită. Brusc, Malko văzu Rolls-ul ce izbutise să ocolească remorca şi-şi dădu seama că *el marimbero* avea să se răzbune. Iar el nu avea nici măcar o armă.

Rolls Royce-ul intră în parching şi stopă scrâşnind din pneuri. El Gordo coborî din el, cu o imensă armă, iutomată în mână. Malko făcu un salt în lături şi o luă la fugă în urma sa răsunară trei împuşcături. El traversă în fugă bulevardul cu două benzi de circulaţie şi intră pe o străduţă cu cens unic, plină cu camioane.

Orbit de ploaie, ud până la piele, el fu nevoii. I micşoreze viteza.

Oare ce se întâmplase cu Tina? Nu putea să o lase*în mâna lui El Gordo. Strecurându-se printre căsuţele şiroind de apă, el se îndrepta acum spre consulatul american.

Biroul consulului era gol, dar văzu imediat mesajul fetei. Era la *Royal Lebolo!* Primul loc unde avea să se ducă El Gordo pentru a-l găsi pe el. Un fior de gheaţă îi străbătu trupul. Nu putea cere nicio protecţie oficială împotriva columbianului. El se uscă puţin şi încercă în zadar să folosească telefonul. Era în continuare mut. Nu putea să ceară ajutor. Tot ce putea face era să plece acolo.

185

Cu chipul împietrit şi privirea ca de plumb, El Gordo conducea Rolls-ul. Împreună cu el, se aflau cinci dintre cei

mai duri oameni ai săi Esteban Contador nu avea decât un gând: să-l prindă viu pe acel *gringo* care-l umilise şi să-l ucidă cu mâna lui, chiar dacă, pentru asta, trebuia să treacă peste cadavrul guvernatorului... Fiul său fusese trimis acasă cu o escortă bună...

Rolls-ul intră în parchingul Xeros, de lângă hotel. Cei şase bărbaţi coborâră în acelaşi timp. Cu El Gordo în frunte, ei pătrunseră în hotel, fără să-şi ascundă armele. El Gordo se îndreptă direct spre recepţie.

— *Donde está el gringo?*

Recepţionera se albi la faţă.

— Care *gringo?*

— Ştii prea bine care, făcu El Gordo ameninţător. Cel care este cu târfa de Tina.

— Păi, cred că este în camera lui, zise tânăra.

— *Muchas gracias,* făcu El Gordo.

Cei şase zdrahoni urcară în două lifturi până la etajul opt. Palierul era pustiu. Uşa camerei 810 era larg deschisă. El Gordo se întoarse la ascensor roşu de mânie. Recepţionera nu-i lăsă timp să vorbească.

— Uitaţi, el este, acolo, la bar!

Malko apăruse pe scară, însoţit de Tina. Imediat, cei şase bărbaţi scoaseră armele. El Gordo înainta spre Malko cu revolverul în mână fără să-i pese de clienţii speriaţi. Malko îl aştepta, cu un Smith & Wesson şi cu Tina alături. Cei doi bărbaţi se opriră la doi metri unul de celălalt, într-o tăcere mormântală. Malko ştia că nu are nicio şansă să scape cu viaţă, contra a şase inşi înarmaţi.

— Pe tine te căutam, *gringo,* făcu El Gordo.

— Lăsaţi-o pe Tina să plece, şi pe urmă discutăm, făcu Malko încercând să mai câştige ceva timp.

Consulul fusese prevenit, iar oamenii generalului Peredo

erau în drum spre hotel, înarmaţi până-n dinţi. El Gordo îşi aţinti privirea întunecată asupra Tinei şi spuse:

— Nu târfa asta mă interesează pe mine: Să plece!

Malko o împinse în faţă, iar Tina cobor i scările ca un robot.

În clipa în care trecu prin faţa traficantului acesta întinse iute braţul apucând-o de gât şi trăgând-o lângă el. Ţeava Colt-ului său era înfiptă în spatele urechii ei.

— Aruncă arma, *gringo!* strigă Esteban Contador.

Malko nu se supuse. Simţea că celălalt nu dorea să-l ucidă pe loc. Trebuia să câştige timp, să salveze viaţa Tinei. Tocmai voia să arunce arma, când Tina îl muşcă cu violenţă de mână pe *marimbero.* Acesta scoase un ţipăt de durere şi degetul i se crispă pe trăgaci. Se auzi o detunătură şi capul fetei explodă. Ea se prăbuşi pe pardoseală, moartă.

El *marimbero* se răsuci, vizându-l pe Malko. Acesta ridicase arma. Cei doi bărbaţi traseră în acelaşi timp, dar muşcătura Tinei făcu să-i tremure mâna columbianului. Glonţul său trecu pe lângă Malko, oprindu-se în zidul din spatele acestuia. El Gordo fu nimerit în piept şi acesta simţi un şoc teribil. Privirea i se întunecă iar braţul îi căzu. Se clătină încercând cu disperare să mai apese pe detenta armei. Timp de câteva fracţiuni de secundă el se menţinu în picioare, apoi căzu pe mocheta roşie alături de Tina. Urmară câteva secunde de linişte, apoi Tiro Fijo scoase un ţipăt gutural, ridică arma şi începu să-şi golească încărcătorul. Malko avu timp să plonjeze în spatele balustradei scării care făcea o cotitură. El începu să urce în patru labe, la adăpost de ploaia de gloanţe ce şuierau deasupra capului său. Cei cinci *pistoleros* trăgeau în acelaşi timp. Holul era plin de fumul cu miros acru de cordită, iar vacarmul era asurzitor. Tiro Fijo dădu un ordin. Barul nu avea o altă ieşire şi aveau de gând să-l prindă pe Malko acolo.

În acel moment, în holul hotelului apăru o femeie, ţinând în mâini o mitralieră scurtă. Avea chipul aspru şi părul era ascuns de o eşarfă. În spatele ei veneau mai mulţi bărbaţi în ţinută paramilitară. Era Juanita Cayon. Cubaneza deschise focul măturând locul unde se afla Tiro Fijo şi un alt pistolar. Aceştia muriră instantaneu. Juanita Cayon zări atunci trupul lui El

Gordo şi îşi dădu seama că se înşelase în privinţa lui. Imediat ea zări deasupra balustradei părul blond al afurisitului de *gringo,* care era responsabil pentru toată tragedia aceea. Ştia că scara ce ducea la bar nu mai avea altă ieşire. Malko era acum în mâna ei.

Juanita puse un încărcător nou şi, ascunsă în spatele unui fotoliu, îi luă la ochi pe ceilalţi *pistolari* ai traficantului. O rafală îi termină pe toţi. Drumul către scară era liber.

Ea porni în fugă, îndoită din şale şi îl văzu pe *gringo* care era deja în vârful scării. Cu mişcări precise, ea scoase din geantă o grenadă cilindrică şi trase inelul. Tocmai voia să o arunce, când unul din oamenii ei, rămas afară, se năpusti în hol urlând; *Los militares! Los militares!*

Juanita Cayon scoase o înjurătură îngrozitoare. O panică imensă puse stăpânire pe ea. Aruncă grenada în direcţia scării fără mari speranţe şi traversă holul în fugă. Era o chestiune de secunde. Fusese găsită! Nu mai putea rămâne în Barranquilla. Trebuia să şteargă putina cu unul din avioanele ce transportau armament din Cuba.

Aflat pe al doilea post de pilotaj al unui aparat T33, Malko scruta întunericul de afară.

Zburau de o oră la trei mii de picioare altitudine, cercetând spaţiul aerian împreună cu un alt avion T33, între Urbia şi Riohacha.

Între hârtile lui Esteban Contador, oamenii generalului Peredo, găsiseră locul în care era amplasat terenul. Acesta era prea departe ca să organizeze o expediţie, dar avioanele cu armament ar fi putut fi interceptate cu ajutorul aparatelor T33, şi forţate să aterizeze. Din păcate, cerul continua să fie pustiu. Brusc, în difuzoare se auzi vocea alarmată a pilotului.

— Uite unul! Zboară deasupra noastră, la ora nouă.

Malko ridică privirea în direcţia indicată şi văzu silueta unui cvadrimotor ce zbura spre nord. Totul fu atât de fugitiv, încât el crezu că visase. Deja aparatul T33 fu direcţionat către nord în

urmărirea cvadrimotorului. Puţin mai târziu, Malko auzi în radio ordinul de aterizare repetat de câteva ori. Apoi vocea pilotului: – Nu răspunde. Voi trage o rafală de avertisment.

Juanita Cayon se înclină spre pilotul cubanez al bătrânului aparat DC6, cu mâna crispată pe umărul lui.

— Crezi că o să puterrkscăpa de ei?

Zburau de zece minute, ia o altitudine de două mii de picioare deasupra mării. Jorge Paz. Care insistase să vină cu ea, se afla în cabina încărcată cu lăzi cu arme, pe care nu au mai avut timp să le descarce. Pilotul era descompus la faţă.

— Nu ştiu, *companero*, avionul este foarte încărcat şi se manevrează greu. Noroc că ei trag foarte prost.

Brusc, în difuzoare, răsună vocea pilotului unui T33, care le ordona să aterizeze. Pilotul ascultă, apoi tăie sunetul.

— Ce să fac acum?

— Trebuie să continui drumul. Până în Cuba.

Se făcu linişte. T33 nu mai apela. Juanita se amăgea cu speranţa că le-au pierdut urma. La urma urmelor întunericul era compact. Simţea în gură gustul amar al înfrângerii. Brusc, aparatul DC6 vibră şi plonjă către stânga. Pilotul se agăţă cu ambele mâini de comenzi, luptându-se câteva secunde, şi aparatul se redresă. Cu toate acestea, el zbura în mod bizar, aplecat pe o aripă. Motoarele lucrau în regim complet.

— De ce nu zbori. Drept? strigă Juanita alarmată:

— Nu reuşesc! strigă pilotul. Comenzile nu mai răspund. Sunt obligat să zbor în cerc, deriva este blocată…

— Deblocheaz-o! urlă cubaneza, ori ai să mori împuşcat.

Cu fruntea acoperită de sudoare şi luptând cu pedalierele, pilotul îşi spuse că oricum va muri. Sub ei, se zăreau luminile unui oraş – Riohacha. Aparatul T33 era cu siguranţa prin preajmă, pregătit să-l nimicească.

Jorge Paz se apropie de Juanita şi o prinse de umeri.

— Vom scăpa până la urmă…

189

Clienţii ce luau masa în tavernele din portul din Riohacha ridicară curioşi capetele. Un imens avion îi survola la mică altitudine după ce virase deasupra portului. Era un cvadrimotor. Or, în acea zonă, nu aveau voie să zboare decât avioanele militare T33.

Un imens hohot de râs se auzi de la o masă. Cineva strigă:

— Ei drăcie, traficanţii ăştia au tupeul să care marfă chiar pe sub nasul militarilor!

Avionul se întoarse, din ce în ce mai jos, cu toate motoarele în funcţiune. Lumea uită să mai bea aguardiente. Cvadrimotorul zbura în cerc o dată, de două ori, de zece ori…

— Pilotul ăla a fumat prea multă *marimba,* exclamă un gură-cască.

Spectatorii începură să facă pariuri asupra numărului de tururi pe care le va efectua avionul fantomă. Deodată, aparatul care se afla deasupra mării se transformă într-un bulgăre de foc care căzu în ocean unde fu înghiţit de întuneric.

Râsetele şi glumele se opriră ca la o comandă. Se lăsă o linişte grea, ruptă doar de zgomotul unui avion mai mic ce era invizibil. Cei ce credeau în Dumnezeu îşi făcură semnul crucii, privind spre locul unde dispăruse în mare misteriosul avion. Iar cei fără religie îşi goliră în linişte paharele cu aguardiente în amintirea acelor *marimberos* nebuni care tocmai muriseră.

Tehnoredactare computerizată: Vasicuţă Niculina